

προλεταριακή

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkempl.gr Σάββατο 21 Ιούνη 2025 ■ χρόνος 43ος φ. 987 ■ 1.50€

Αντιπολεμικός συναγερμός για τους λαούς

Η τρομοκρατική επίθεση του σιωνιστικού κράτους στο Ιράν
και οι ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις
μεγαλώνουν τους κινδύνους για τους λαούς

Με μεγάλη ανησυχία παρακολουθεί ο πλανήτης το νέο πολεμικό μέτωπο που άνοιξε με την επίθεση του σιωνιστικού κράτους-δολοφόνου στο Ιράν, με πρόσχημα ότι πλήττει αυτό να αποκτήσει πυρηνικά όπλα, κάτι που και οι μυστικές υπηρεσίες των ΗΠΑ, αλλά και η Διεθνής Επιτροπή Ατομικής Ενέργειας -πέρα από το ίδιο το Ιράν- το αρνούνται.

«Το χτύπημα γίνεται, καθόλου τυχαία, λίγες μέρες μετά τη διακοπή του πέμπτου γύρου των συνομιλιών μεταξύ ΗΠΑ-Ιράν για το πυρηνικό πρόγραμμα της Τεχεράνης. Στον γύρο αυτό ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός απαίτησε από το Ιράν να εγκαταλείψει πλήρως το πυρηνικό του πρόγραμμα, γνωρίζοντας ότι αυτό δεν θα μπορούσε να το δεχθεί η ιρανική ηγεσία. Το χτύπημα επίσης γίνεται μία μέρα μετά την αποκάλυψη του Ιράν για τη λειτουργία του επικεφαλής της Διεθνούς Επιτροπής Ατομικής Ενέργειας ως εντολοδόχου του Ισραήλ, αλλά και δηλώσεις της ιρανικής ηγεσίας πως έχει στα χέρια της έγγραφα που αποδεικνύουν πως το Ισραήλ κατέχει πυρηνικά όπλα.

Είναι φανερό πως η επίθεση του σιωνιστικού κράτους γίνεται με την ανοχή και τη στήριξη των ΗΠΑ. Από τη μια προωθείται ο στόχος του Ισραήλ να χτυπήσει μία χώρα που την θεωρεί απειλή στα περιφερειακά του σχέδια και από την άλλη βοηθάει στο να μεγιστοποιηθεί η πίεση προς την ιρανική ηγεσία, ώστε να υποκύψει στις απαράδεκτες απαιτήσεις των ΗΠΑ, ενώ δεν αποκλείεται η σιωνιστική ηγεσία και ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός να ελπίζουν και στην αποσταθεροποίηση του ιρανικού καθεστώτος [...] Πίσω και πάνω από αυτούς τους στόχους, και σε στρατηγικό επίπεδο, βρίσκεται η επιδίωξη των ΗΠΑ να αναστρέψουν μια πορεία στρατηγικής προσέγγισης του Ιράν με τη Ρωσία και την Κίνα, που το τελευταίο διάστημα φαίνεται να επιταχύνεται, όπως έδειξε η εικοσαετής συμφωνία στρατηγικής εταιρικής σχέσης μεταξύ Ρωσίας και Ιράν που υπογράφηκε τον περασμένο Γενάρη» (από την ανακοίνωση-καταγγελία του ΚΚΕ(μ-λ)).

Η Μ. Ανατολή έχει πάρει κυριολεκτικά φωτιά, με το κράτος-τρομοκράτη να πρωτοστατεί στη γενοκτονία των Παλαιστινίων, αλλά και στη δολοφονία χιλιάδων λαού από τις γειτονικές χώρες (Λίβανο, Συρία, Υεμένη). Ακόμη παραπέρα, όπως δήλωσε τόσο η επικεφαλής των μυστικών υπηρεσιών των ΗΠΑ, Γκάμπριελ, μετά την επίθεση «ο κόσμος βρίσκεται στο χείλος της πυρηνικής καταστροφής», όσο και η Ζαχάροβα, ο κίνδυνος για ένα πυρηνικό ολοκαύτωμα για τον πλανήτη είναι ορατός. Η ολοένα και πιο πιθανή άμεση εμπλοκή των ΗΠΑ στην επίθεση στο Ιράν και συνακόλουθα οι φόβοι αντίποινων από το Ιράν όπου υπάρχουν αμερικάνικες βάσεις, προκαλούν τρόμο σε όσους έχουν παραχωρήσει το έδαφος της χώρας τους, για να στρατοπεδεύουν οι αμερικάνικες φονικές μηχανές τους. Τρέμουν ότι θα βρεθούν στο στόχαστρο. Αυτό φάνηκε και από την εσπευσμένη συνεδρίαση του Συμβουλίου Ασφαλείας της χώρας για τη Σούδα και όχι μόνο (Αλεξανδρούπολη, Λάρισα).

Οι λαοί βρίσκονται μπροστά σε πολύ επικίνδυνες εξελίξεις, που κάνουν ορατή, με την κεντρική πολεμική αναμέτρηση στην Ευρώπη να εντείνεται, την ωρίμανση των όρων προετοιμασίας για τον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Η λαϊκή άμυνα-απάντηση απέναντι σε αυτούς τους φονιάδες δεν μπορεί παρά να είναι η συγκρότηση ενός ισχυρού αντιπολεμικού μετώπου των λαών, όσο πιο γρήγορα μπορεί.

Σύνοδος του ΝΑΤΟ 24-26 Ιούνη
Νέα ώθηση
στα πανιά του Πολέμου
σελ. 20

Διαδήλωση για την Παλαιστίνη, Αθήνα, 15/6

Οι παρεμβάσεις του Τσίπρα και η «αναστήλωση» του αστικού πολιτικού συστήματος

Στη 2η διεθνή διάσκεψη με τίτλο «Δημοκρατία και Κοινωνική Δικαιοσύνη», που οργάνωσε το ινστιτούτο «Αλέξη Τσίπρα» στο Μέγαρο Μουσικής στις 10 Ιούνη, η παρέμβασή του στο κλείσιμο θεωρήθηκε από πολλούς ως «ένα βήμα παραπάνω». Θεωρήθηκε βήμα προς τη συγκρότηση κόμματος που να καλύπτει τον λεγόμενο προοδευτικό χώρο και να υπερβαίνει τα σημερινά κόμματα της αντιπολίτευσης, που δεν φαίνεται, δημοσκοπικά, να έχουν τη δυνατότητα να κοντράρουν τον Μητσοτάκη και τη ΝΔ.

Ιδιαίτερη σημασία έχει το γεγονός ότι η παρέμβαση του Τσίπρα έγινε μόλις δύο μέρες πριν ξεκινήσει το 5ο συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ (12-15 Ιούνη), στο οποίο απλώς παρευρέθηκε στην έναρξη των εργασιών του. Έδειξε έτσι ότι όταν το 2023 μετά την εκλογική συντριβή είχε πει ότι ο «ιστορικός κύκλος του ΣΥΡΙΖΑ έχει κλείσει», το εννοούσε πλήρως. Μεσολάβησε ένα διάστημα που οι «πειραματισμοί» με τον Κασσελάκη όχι μόνο δεν απέδωσαν, αλλά έφεραν έναν εκφυλιστικό κατήφορο, που δεν μπορούσε να ανακοπεί, παρά τους όποιους τακτικισμούς, τόσο των στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ, όσο και του ίδιου του Τσίπρα και οδήγησε στην πλήρη απαξίωση της λεγόμενης «Ριζοσπαστικής Αριστεράς».

Σήμερα, λοιπόν, που οι διεθνείς αντιθέσεις και οι ανταγωνισμοί έχουν πάρει πρωτόγνωρες

διαστάσεις, με κεντρικό άξονα τον πόλεμο στην Ουκρανία, τη σφαγή του Παλαιστινιακού λαού από του σιωνιστές-ναζί και την τυχοδιωκτική επίθεση του Ισραήλ στο Ιράν, είναι φανερό ότι οι ανησυχίες της ντόπιας άρχουσας τάξης για τον ρόλο και τη θέση της στην περιοχή αλλά και την ίδια τη χώρα μεγαλώνουν. Πολύ περισσότερο όταν οι εξελίξεις στον οικονομικό τομέα δεν είναι καθόλου «ανθρές» για τη ντόπια εξαρτημένη καπιταλιστική οικονομία, παρά τη συστηματική προσπάθεια από την κυβερνητική προπαγάνδα να παρουσιαστούν αλλιώς τα πράγματα. Στον «λογαριασμό» μπήκε και ο λαός, που με την ιστορικών διαστάσεων παρουσία του στην απεργία της 28ης Φλεβάρη έδειξε ότι το ρήγμα που τον χωρίζει από το σύστημα της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης μεγαλώνει και γίνεται αγεφύρωτο.

Όλα τα παραπάνω έχουν δημιουργήσει εδώ και καιρό μια ασάφεια στο αστικό πολιτικό σύστημα, τόσο στην κυβερνητική όσο και στην αντιπολιτευτική πλευρά. Η φθορά της κυβέρνησης σαν αποτέλεσμα της αντεργατικής-αντιλαϊκής πολιτικής της και της ευθυγράμμισης στις εντολές των ιμπεριαλιστών επικυρίαρχων (ΗΠΑ-ΕΕ) δεν ενισχύει μία αστική εναλλακτική, αλλά διαμορφώνει μια ασαφή πολιτική ρευστότητα, που προβληματίζει έντονα τα επιτελεία του συστήματος εντός και

εκτός της χώρας. Το γεγονός ότι η «Πλεύση Ελευθερίας» της Κωνσταντοπούλου πέρασε δημοσκοπικά με ευκολία το ΠΑΣΟΚ, που φιλοδοξεί να πάρει τη θέση του «δεύτερου πυλώνα» στο αστικό πολιτικό σύστημα διαχείρισης, είναι αποκαλυπτικό τόσο της αστάθειας όσο και της ρευστότητας που επικρατεί και τρομάζει, γιατί τα «δύσκολα είναι μπροστά».

Το επόμενο διάστημα πρέπει να παρθούν δύσκολες αποφάσεις, που έχουν να κάνουν κυρίως με τις «υποχρεώσεις» της ντόπιας άρχουσας τάξης και του πολιτικού της προσωπικού να κλείσουν «εκκρεμότητες» χρόνων, από τις ελληνοτουρκικές αντιθέσεις έως το Κυπριακό και από τον ρόλο της Ελλάδας ως πολεμικό ορμητήριο των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών έως τις σχέσεις με τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, που συχνά δοκιμάζουν τον συμβιβασμό σε «δύο αφεντάδες». Όσο κι αν ο Μητσοτάκης και η ΝΔ συνολικά παριστάνουν ότι «φτάνουν και περισσεύουν», είναι φανερό ότι δεν αρκούν. Εξάλλου, το λένε ανοικτά τόσο ο Καραμανλής όσο και ο Σαμαράς.

Υπάρχει ανοικτό το ζήτημα της «αναστήλωσης» του αστικού πολιτικού συστήματος και κομμάτι της αποτελεί η συγκρότηση μίας ισχυρής αστικής εναλλακτικής κυβερνητικής διαχείρισης. Σε αυτό έρχεται να απαντήσει η παρέμβαση του Τσίπρα, ο οποίος μετά από μία «γόνιμη» παρουσία στο πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ

και σημαντικές επαφές στο πολυήμερο ταξίδι του στις ΗΠΑ, δηλώνει ότι: «Χρειαζόμαστε, λοιπόν, ένα τέτοιο νέο όραμα και ένα τέτοιο νέο κίνημα. Μια ηθική, κοινωνική και πολιτική πρωτοβουλία που θα διατρέχει όλα τα προοδευτικά κόμματα, θα αγγίζει όσους έχουν γυρίσει την πλάτη στο πολιτικό σύστημα, θα απαντά στην ακροδεξιά δημαγωγία και θα δίνει κίνητρο στους πολίτες να σηκωθούν από τον καναπέ».

Το «κίνημα» αυτό θα έχει σαν προμετωπίδα του έναν «νέο πατριωτισμό» και η βάση του θα είναι «ένα νέο κοινωνικό συμβόλαιο εργαζόμενων, δημόσιας διοίκησης και οικονομικών φορέων που να βασίζεται στη δίκαιη και προοδευτική φορολογία». Αυτό το μοντέλο του «δημοκρατικού καπιταλισμού» θα είναι το αντίπαλο δέος του «αυταρχικού καπιταλισμού», που προωθεί σήμερα η ακροδεξιά σε συμμαχία με συντηρητικά και νεοφιλελεύθερα κόμματα.

Και για τις διεθνείς εξελίξεις η πρόταση είναι: «Την ίδια στιγμή, οι προοδευτικές δυνάμεις πρέπει να παλέψουν για μια νέα διεθνή τάξη συλλογικής ασφάλειας και βιώσιμης ανάπτυξης, σε έναν πολυπολικό κόσμο. Που να αντιμετωπίζει τις σύγχρονες προκλήσεις και κρίσεις χωρίς να επαναλαμβάνει τα φοβερά λάθη που έκανε η Δύση στο παρελθόν. Και αυτή η νέα τάξη πρέπει να έχει στο κέντρο της τον σεβασμό του διεθνούς δικαίου».

Αυτές οι προτάσεις-θέσεις του Τσίπρα για «νέο πατριωτισμό», «ανθρώπινη ασφάλεια», «διεθνές δίκαιο», «δημοκρατικό καπιταλισμό», «νέο κοινωνικό συμβόλαιο» φιλοδοξούν να δημιουργήσουν ένα νέο «κίνημα» (μάλιστα έκανε αναφορές στο Σιάτλ, το Πόρτο Αλέγκρε, την Γένοβα κ.α.) που θα σηκώσει τους «κουρασμένους πολίτες» από τον... «καναπέ».

Είναι γεγονός ότι οι παρεμβάσεις του Τσίπρα δεν βάζουν άμεσα τη συγκρότηση ενός νέου πολιτικού φορέα, αλλά διαμορφώνουν το πολιτικό πλαίσιο μέσα στο οποίο θα μπορούσε να συγκροτηθεί. Ένα πολιτικό πλαίσιο που από τη μία κουβαλάει όλες τις (αυτ)απάτες εξωραϊσμού του βάρβαρου καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος και από την άλλη διακρίνεται για την «υπεύθυνη» διαχειριστική στάση του. Εξάλλου, η εμπειρία της ανάληψης κυβερνητικών ευθυνών και η μετατροπή της «Ριζοσπαστικής Αριστεράς» σε οργανικό κομμάτι της επίθεσης στον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία από τη μία και από την άλλη η υποτακτική συμμόρφωση στις εντολές των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-NATO-ΕΕ σε πρωτόγνωρο βαθμό, δεν ξεχνιούνται και αποτελούν και σήμερα «διαβατήριο» για νέες «αναλύσεις».

Το πόσο γρήγορα ή πόσο αργά θα δημιουργηθούν οι συνθήκες για τη συγκρότηση ενός ισχυρού «δεύτερου πυλώνα» του συστήματος είναι σε συνάρτηση με τις πολιτικές εξελίξεις σε εσωτερικό και διεθνές επίπεδο. Δεν είναι, όπως έχει ήδη αποδειχθεί, μία εύκολη υπόθεση, καθώς δεν торπιλιζεται μόνο από τις μικροφιλοδοξίες της κάθε «κεντροαριστερής» ηγεσίας, αλλά κυρίως από τους όρους που γεννούν οι ίδιες οι εξελίξεις. Από τη φτώχεια και την ακρίβεια που κατατρώνει την πλειοψηφία του εργαζόμενου λαού μέχρι την υποβάθμιση της θέσης των μεσοστρωμάτων. Από τις «απαιτήσεις» της προσήλωσης στη «Δύση» μέχρι τις συγκεκριμένες «λύσεις» στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό. Βέβαια, υπάρχει και το ιστορικό παράδειγμα της συγκρότησης της «Ένωσης Κέντρου» από παράγοντες και κόμματα του χώρου το 1963 υπό την ηγεσία του Γ. Παπανδρέου μετά από ένα ταξίδι του Σοφοκλή Βενιζέλου στις ΗΠΑ, όπου του «συνέστησαν» την ενότητα του χώρου, για να υπάρξει στην Ελλάδα ένα «στιβαρό πολιτικό σύστημα». Αλλά αυτά είναι «παλιές ιστορίες», που δεν επαναλαμβάνονται. Ή μήπως όχι;

5ο Συνέδριο ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ

Αμήχανη «επανεκκίνηση» στα θολά νερά της αστικής ρευστότητας

Ως «αφετηρία της επανεκκίνησης για να προχωρήσουμε ενωμένοι, δυνατοί, περήφανοι, μαχητικοί...» χαρακτήρισε ο Σ. Φάμελλος το 5ο Συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ στη δευτερολογία του, κατά το κλείσιμο της τετράημερης διαδικασίας που πραγματοποιήθηκε 12-15 Ιουνίου. Μάλλον ούτε ο ίδιος, πολλώ δε μάλλον στελέχη και μέλη του ΣΥΡΙΖΑ, δεν δείχνουν να πιστεύουν ότι η πορεία μπορεί να αναστραφεί. Τα δεδομένα που έχουν διαμορφωθεί, πριν μιλήσουμε για την ουσία που τα διαμόρφωσε, συνηγορούν στο πιθανότερο ενδεχόμενο να είναι και αυτή η επανεκκίνηση όπως οι δυο προηγούμενες του τελευταίου ενάμιση χρόνου (4ο Συνέδριο Φλεβάρη 2024, Έκτακτο Συνέδριο Νοέμβρης του 2024). Δηλαδή, να προσδώσει στο πρώην κυβερνόν κόμμα εκ νέου ώθηση σε μια επιταχυνόμενη κίνηση στο πτωτικό σπινάλ που ήδη κινείται, τόσο οργανωτικά, όσο και δημοσκοπικά.

Το 5ο Συνέδριο πραγματοποιήθηκε σε μια χρονική στιγμή που η δημοσκοπική καταγραφή του ΣΥΡΙΖΑ βρίσκεται για την πρόθεση ψήφου στο 4,75% (μέσος όρος ποσοστού από όλες τις δημοσκοπήσεις Μαΐου-Ιουνίου) και με αναγωγή ανέρχεται στο 5,77% (αντίστοιχα), κατακτώντας την 6η θέση. Ακόμη και η «φωτογραφία της στιγμής» αποτυπώνει με γλαφυρό τρόπο το σοβαρό υπαρξιακό πρόβλημα που αντιμετωπίζει ένα κόμμα το οποίο ανέλαβε κυβερνητική διαχείριση, που ευελπιστούσε ότι θα παραμείνει δεύτερος πυλώνας αστικής διαχείρισης, ενώ ρίνοντας πλέον τον πήχη, επιθυμεί να διαδραματίσει πρωταγωνιστικό ρόλο στις διεργασίες του «προοδευτικού μετώπου», δηλαδή στην ανασύσταση του δεύτερου πυλώνα με τα υπόλοιπα κοινοβουλευτικά δεκανίκια του συστήματος που αναφέρονται, με τις όποιες παραλλαγές τους, στην ξεπεσμένη σοσιαλδημοκρατία.

Από την άλλη, το Συνέδριο πραγματοποιήθηκε κυριολεκτικά στη σκιά της επανεμφάνισης του Α. Τσίπρα, που, αν και είναι βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ (σχεδόν έχει ξεχαστεί), ιδιαίτερα μετά το πολυήμερο ταξίδι του στις ΗΠΑ,

κάνει σόλο εμφανίσεις. Μόλις δυο μέρες πριν την έναρξη του Συνεδρίου, στην εκδήλωση του δικού του Ινστιτούτου, εισηγητής στο δικό συνέδριο και μιλώντας για την «έλλειψη αξιόπιστης αντιπολίτευσης», έθεσε το πολιτικό πλαίσιο ενός νέου κόμματος που θα καλύψει το κενό. Μετά πέρασε από το 5ο Συνέδριο, άκουσε την εισήγηση του Σ. Φάμελλου και έφυγε.

«Ήταν στραβό το κλήμα, το έφαγε και ο γαϊδαρός» όπως λέει και η λαϊκή ρήση. Δυο μέρες πριν το Συνέδριο ξεκινάνε οι αποχωρήσεις έξι «ΠΑΣΟΚογενών» μελών της ΚΕ και της ΠΓ, καθώς και του Α. Γκλέτσου (μην γελάτε, υπήρξε και υποψήφιος αρχηγός), του Γ. Τσίπρα, ενώ προς αποχώρηση, σύμφωνα με δημοσιεύματα, είναι και ο Γ. Καραμέρος.

Κατά τη διαδικασία του Συνεδρίου, ο Δ. Τεμπονέρας με μπόλικη δόση αυτοκριτικής και αριστερής φρασεολογίας κατέληξε να παραιτείται «εφεξής από κάθε διεκδίκηση θέσης ευθύνης στο κόμμα». Μια σειρά παλιών στελεχών και βαριών ονομάτων για τον κυβερνητικό ΣΥΡΙΖΑ δεν τοποθετήθηκαν, ενώ μίλησαν μόλις 8 από τους 26 βουλευτές, με τη Ν. Κασμάτη να μην πατάει ούτε το πόδι της. Απούσα και η Λ. Κατσέλη, που προτιμάει να τραpezώνει σπíti της στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ και του ΠΑΣΟΚ, μιλώντας για την κεντροαριστερά.

Σε όσα ενδεικτικά αναφέρθηκαν, πρέπει να προστεθεί και το γεγονός της απορρομίας στελεχών να συμμετάσχουν στις λίστες για την εκλογή της νέας ΚΕ, που έχει προγραμματιστεί για τις 29 Ιούνη. Τόσο η απορρομία όσο βέβαια και η μετά δυο εβδομάδων από τη διαδικασία του Συνεδρίου εκλογή της ΚΕ, αντανακλούν από τη μια την άσχημη εσωτερική κατάσταση και από την άλλη, την προσπάθεια διαμόρφωσης συσχετισμού δύναμης μέσα στα όργανα από τις διάφορες «τάσεις», που έχουν μετασχηματιστεί σε... ηγετίσκους.

Είναι, λοιπόν, απορίας άξιο για ποια επανεκκίνηση γίνεται λόγος, ποια ενότητα και ποια μαχητικότητα, όταν ο ΣΥΡΙΖΑ μοιάζει σαν το καράβι που βουλιάζει και με τα ποντίκια να

τρέχουν πανικόβλητα να σωθούν.

Αναμένουμε, χωρίς αγωνία, την πολιτική απόφαση του Συνεδρίου. Ωστόσο, οι 10+1 προγραμματικοί άξονες που κατέθεσε ο ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ τον Απρίλη, καθώς και η αντιπαράθεση Πολάκη με την κατάθεση του κειμένου των «53», που μειοψήφησε, αποτελούν την ξαναζεσταμένη σούπα της «κυβερνώσας αριστεράς», της «κατάρνησης των μνημονίων με ένα άρθρο, με έναν νόμο». Προφανώς, από την άλλη, είναι και η συγκολλητική ουσία με δυνάμεις της ρεφορμιστικής αριστεράς, που ο ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ τους ξανακλείνει το μάτι, για να ξαναρχίσει το φλερτάκι.

Αφίσαμε την ουσία για το τέλος και εν συντομία, καθώς έχουμε τοποθετηθεί επανειλημμένως. Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ έκλεισε τον κύκλο του, όταν οι ιμπεριαλιστές έκλεισαν με κατηγορηματικό τρόπο το ζήτημα της «επαναδιαπραγμάτευσης» για τη ντόπια κεφαλαιοκρατική τάξη. Αξιοποιήθηκε προς αυτήν την κατεύθυνση από τα ντόπια κέντρα εξουσίας, αλλά και συνολικά από το σύστημα και τον ιμπεριαλισμό, για να κάνει την «βρώμικη δουλειά» ενάντια στον λαό.

Αυτό που κρίνεται σήμερα είναι τι όρους θα διαμορφώσει, ώστε να πλασαριστεί αποτελεσματικότερα στις διεργασίες ανασύστασης του δεύτερου πυλώνα αστικής διαχείρισης, πριν τον προλάβουν οι εξελίξεις. Αν τον προλάβουν, υπάρχει και η εξούλωση.

Υ.Γ. Το αστικό τροποποιημένο DNA του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ περιέχει τον εκφυλισμό, την παρκαμψία, τη σήψη και τη σαπίλα του καπιταλισμού. Από το 2015, που προώθησε τη στρατηγική αμερικανοκαθοδηγούμενη συμμαχία με το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ, μέχρι τις πρόσφατες δηλώσεις του «προεδρικού» Ζαχαριάδη, εν μέσω γενοκτονίας του παλαιστινιακού λαού, ότι «Δεν θα ακυρώσουμε μια εξωτερική πολιτική που έχει βάθος χρόνου και περιεχομένου», μέχρι το ψήφισμα του συνεδρίου, που «μετά την κήρυξη πολέμου στο Ισραήλ από το Ιράν» καλεί την ηγεσία του Ιράν «να επιδείξει αυτοσυγκράτηση».

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

300 έδρες, αλλά 297 βουλευτές Αριθμητικά διλήμματα με πολιτική σημασία

Η απόφαση του Ανώτατου Ειδικού Δικαστηρίου αφενός να ακυρώσει την εκλογή των τριών Βουλευτών των Σπαρτιατών και αφετέρου να μείνουν οι έδρες τους κενές δημιουργεί επιπλέον αστάθειες σε ένα πολιτικό σκηνικό στο οποίο τα προβλήματα δεν λείπουν, παρά τη φαινομενική κυριαρχία της ΝΔ του Μητσοτάκη.

Με τη Βουλή να έχει 297 βουλευτές, έχει τεθεί το ερώτημα για τον αριθμό που εξασφαλίζει την απόλυτη πλειοψηφία. Είναι το 151 που ίσχυε ως τώρα, επειδή οι έδρες είναι ακόμα 300, ή το 149, επειδή οι βουλευτές είναι πλέον 297; Συνταγματολόγοι και νομικοί διαφωνούν, ενώ ο κυβερνητικός εκπρόσωπος διατύπωσε διαφορετική άποψη από τη μια μέρα στην άλλη, καταλήγοντας στη διατήρηση του 151, άποψη που στήριξε και ο πρόεδρος της Βουλής.

Με τη ΝΔ να έχει 155 βουλευτές, η κοινοβουλευτική σταθερότητα δεν κινδυνεύει με οποιαδήποτε ερμηνεία. Αυτό, άλλωστε, επιβεβαιώθηκε στις ψηφοφορίες για τις προανακριτικές για τα Τέμπη. Ωστόσο, ο ευρύτερος χώρος της δεξιάς και ακροδεξιάς βρίσκεται σε περίοδο ανακατατάξεων, οι οποίες μπορεί να γίνουν περισσότερες και σημαντικότερες αν ο Σαμαράς αποφασίσει να προχωρήσει σε συγκρότηση νέου πολιτικού φορέα. Σε περίπτωση τέτοιου είδους εξελίξεων, το ερώτημα «151 ή 149» θα αποκτήσει άλλο βάρος, γιατί η απάντησή του ενδέχεται να κρίνει ακόμα και την δεδηλωμένη...

Προκύπτει, όμως, κι άλλο ένα ...αριθμητικό δίλημμα, η ερμηνεία της αυξημένης πλειοψηφίας των 3/5 ως 180 ή 179. Στη διαδικασία της συνταγματικής αναθεώρησης, η παρούσα Βουλή ψηφίζει με αυτήν την αυξημένη πλειοψηφία τα άρθρα που πρέπει να αναθεωρηθούν και η επόμενη ψηφίζει με απόλυτη πλειοψηφία το περιεχόμενο της αναθεώρησης.

Το Σύνταγμα δίνει τη δυνατότητα να ψηφιστούν τα άρθρα προς αναθεώρηση με απόλυτη πλειοψηφία (151 ή 149;) από την παρούσα Βουλή και το περιεχόμενο της αναθεώρησης με αυξημένη 3/5 από την επόμενη. Μπορεί, δηλαδή, η ΝΔ μόνη της να ψηφίσει τώρα τα άρθρα που θα αναθεωρηθούν, όμως δεν μπορεί να γνωρίζει αν οι συσχετισμοί στην επόμενη Βουλή, μετά τις εκλογές θα της επιτρέπουν να μαζέψει τους 180 για να κάνει τις αλλαγές που θέλει στα συγκεκριμένα άρθρα.

Το ζήτημα αυτό δεν αφορά μόνο τον συσχετισμό ή τα κοινοβουλευτικά παιχνίδια. Κυρίως αφορά την εξέλιξη της επίθεσης στα δικαιώματα λαού και νεολαίας. Τα άρθρα που σκοπεύει να αναθεωρήσει η ΝΔ είναι το 16, για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, το 24,

για τον ορισμό των δασικών εκτάσεων και όσα αφορούν τη μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων. Πρόκειται, δηλαδή, για κεφαλαιώδεις πλευρές της επίθεσης τις οποίες η κυβέρνηση έχει θέσει σε προτεραιότητα. Γι' αυτό και οι διαδικασίες δεν θα αργήσουν, αλλά, όπως δήλωσε ο Μητσοτάκης, θα ξεκινήσουν στο τέλος του φθινοπώρου.

Επομένως, οι κοινοβουλευτικές συναινέσεις που θα απαιτηθούν για να προχωρήσουν αυτές οι αναθεωρήσεις θα είναι ουσιαστικές και έμπρακτες πολιτικές συναινέσεις στο προχώρημα της επίθεσης. Και αυτή δεν είναι μια εύκολη πολιτική επιλογή για κανένα κόμμα που βρίσκεται στην αντιπολίτευση, όσο και να μην διαφοροποιείται ουσιαστικά πολιτικά από την κυβέρνηση. Από την άλλη μεριά, ούτε η απόφαση να μπλοκάρει ένα τόσο σημαντικό προχώρημα της επίθεσης είναι εύκολη για ένα αστικό κόμμα. Ιδιαίτερα τη στιγμή που η πολιτική προετοιμασία που έχει γίνει σε όλα τα παραπάνω ζητήματα έχει ξεκινήσει από χρόνια. Για παράδειγμα, θα μπλοκάρει το ΠΑΣΟΚ την αναθεώρηση του άρθρου 16;

Σε κάθε περίπτωση, η αριθμητική είναι ήδη πολύπλοκη σε αυτή τη Βουλή, που έχει 25 ανεξάρτητους βουλευτές προερχόμενους από διάφορους πολιτικούς χώρους, σχετικά ισχυρή ακροδεξιά και κατακερματισμένη αντιπολίτευση. Η ασάφεια που προστίθεται από τα νέα ...διλήμματα (151 ή 149, 180 ή 179) την κάνει ακόμα πιο πολύπλοκη και δίνει περιθώριο για μαγειρέματα και συμφωνίες παντός είδους.

Οι όποιες απαντήσεις αναζητούνται δεν αφορούν ούτε μόνο, ούτε κυρίως τη νομική πλευρά του ζητήματος, η οποία έχει να αντιμετωπίσει μια πρωτόγνωρη κατάσταση. Το ερώτημα δεν είναι τόσο το τι λέει το Σύνταγμα, αλλά το πώς ερμηνεύεται αυτό που λέει. Άρα, η πολιτική πλευρά, που είναι έτσι κι αλλιώς η κυρίαρχη και καθοριστική, αποκτά ακόμα πιο μεγάλη σημασία.

Έτσι, με τον πρώτο λόγο στην κυβέρνηση, όλοι θα προσπαθήσουν να εκμεταλλευτούν την όποια ασάφεια προς όφελός τους. Αλλά και προς όφελος της προώθησης της αντιλαϊκής πολιτικής με τον πιο αποτελεσματικό και, αν είναι δυνατόν, πιο ανώδυνο τρόπο...

Αποψη

Σοβαρές αναταράξεις βιώνει το αστικό πολιτικό σύστημα της χώρας. Δεν θα μπορούσε να είναι και αλλιώς, αφού οι εκρηκτικές συνθήκες που διαμορφώνονται στην περιοχή και τον κόσμο πολλαπλασιάζουν τα αδιέξοδα της εξαρτημένης ντόπιας άρχουσας τάξης και τη θέτουν ενώπιον κρίσιμων -έως και υπαρξιακών- προβλημάτων.

Ποιο γεγονός, άλλωστε, θα μπορούσε να μιλήσει από μόνο του περισσότερο εύγλωττα από τη σύσκεψη που συγκλήθηκε εσπευσμένα στο ΥΠΕΘΑ, με συμμετέχοντες την ηγεσία του υπουργείου, τον αρχηγό του ΓΕΕΘΑ και τους υπόλοιπους αρχηγούς του στρατού και αντικείμενο την «αντιβαλλιστική προστασία της χώρας»; Οι ανησυχίες του εγχώριου κατεστημένου μπροστά στις απρόβλεπτες εξελίξεις που παράγει η κλιμακούμενη σύγκρουση Ισραήλ-Ιράν πλέον ομολογούνται ανοιχτά και καταρρίπτουν με εκκωφαντικό τρόπο τα προπαγανδιστικά κηρύγματα για την «ασφάλεια» και τη «σταθερότητα» που τάχα εγγυάται η μετατροπή ολόκληρης της χώρας σε αμερικανοΝΑΤΟϊκή βάση.

Βέβαια, για την εξαρτημένη αστική τάξη της Ελλάδας δεν υπάρχει ούτε μπορεί να υπάρξει άλ-

Το ντόπιο αστικό πολιτικό σκηνικό σε περιδίνηση

λη γραμμή, πέρα από τη συνέχιση της όλο και βαθύτερης εμπλοκής στα πολεμικά σχέδια των ιμπεριαλιστικών αφεντικών της και την άνευ όρων παράδοση του τόπου και του λαού του τον στις ορέξεις τους. Η είδηση που διέρρευσε για την άρον-άρον μεταφορά της συστοιχίας Patriot στη βάση της Σούδας, της οποίας ο ρόλος στην υπηρεσία των ΗΠΑ και του σιωνιστικού τους μαντρώσκουλου κάθε άλλο παρά μπορεί να κρυφτεί, είναι απόλυτα ενδεικτική ως προς αυτό. Και κάτι τέτοιο δεν αναιρείται από τις δεύτερες σκέψεις, τις γκρίνιες, τις κριτικές που το τελευταίο διάστημα εκφράζονται με ιδιαίτερη ένταση από μερίδες της άρχουσας τάξης σε σχέση με τις κυβερνητικές επιλογές στα λεγόμενα «εθνικά» θέματα.

Αυτές ανέλαβαν για πολλοστή φορά να εκφέρουν -και σε χαρακτηριστικά υψηλούς τόνους- οι τοποθετήσεις Καραμανλή και Σαμαρά, βρίσκοντας βήμα στην εκδήλωση παρουσίας του βιβλίου του Λυγερού για τον πόλεμο στην Ουκρανία. Και οι δύο παρεμβάσεις εξέφρασαν επί της ουσίας, αν και με ελαφρώς διαφορετικό λεξιλόγιο, τα δύο κεντρικά ερωτήματα που διατρέχουν τους προβληματισμούς του συνόλου της ντόπιας άρχουσας τάξης: από τη μία, τη διαπίστωση ότι η πολιτική του διαρκώς υπάκουου και πρόθυμου στις ιμπεριαλιστικές επιταγές και σε όλα τα ζητήματα, κάθε άλλο παρά της έχει προσθέσει πόντους έναντι της ανταγωνιστικής της τουρκικής άρχουσας τάξης, που στη σημερινή φάση εμφανίζεται με αναβαθμισμένες φιλοδοξίες και δυνατότητες σε μια σειρά από πεδία. Από την άλλη, την αβεβαιότητα που παράγει για την αστική τάξη η διαταραχή της ισορροπίας της διπλής της εξάρτησης και η όξυνση της αντίθεσης Αμερικάνων και Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών.

Στη βάση αυτή, η αποστοροφή της τοποθέτησης του Σαμαρά για τους «πιστούς οπαδούς» και τους «καλούς μαθητές» της Δύσης ήταν αποκαλυπτική, ενώ η αγωνία του Καραμανλή για τον κίνδυνο μιας «κατάστασης ομηρίας» από την Τουρκία σίγουρα δεν είναι αποκλειστικά προσωπική του. Από τις ενστάσεις για τον «υπερβάλλοντα ζήλο στήριξης του Ζελένσκι», χωρίς τα απαραίτητα ανταλλάγματα που προσδοκούσαν οι ντόπιοι ιθύνοντες, τις αναφορές για τα στριμώγματα που βιώνουν σε μια σειρά ζητήματα στον ανταγωνισμό τους με την τουρκική άρχουσα τάξη (καλώδιο, θαλάσσιος χωροταξικός σχεδιασμός, τουρκολιβυκό μνημόνιο και αλλαγή στάσης Χαφτάρ, αναβαθμισμένες δυνατότητες Τουρκίας στο διεθνές σκηνικό, αλλά και σε σχέση με τη διείσδυση της στα ευρωπαϊκά εξοπλιστικά προγράμματα), τα προβλήματα με την Αίγυπτο και τη Μονή Σινά, μέχρι και τις κατηγορίες για «τρικυμία εν κρανίω»

σε σχέση με την αμερικανόπνευστη ελληνοτουρκική προσέγγιση, οι δύο πρώην πρωθυπουργοί επιχείρησαν να θέσουν επί τάπητος τα σοβαρά αδιέξοδα του ντόπιου αστισμού, αμφισβητώντας ευθέως την πολιτική Μητσοτάκη. Φυσικά, οι ίδιοι γνωρίζουν πολύ καλά -και από πολύ... «δυσάρεστες» εμπειρίες κατά τη διακυβέρνησή τους- ότι για την άρχουσα τάξη της χώρας δεν υφίσταται άλλη επιλογή από την ακόμα μεγαλύτερη υποτέλεια στους ξένους «προστάτες», αν θέλει να μπορεί να τρέφει ακόμα ελπίδες για την αναπαραγωγή της και τον ρόλο που προσδοκά να της δώσουν στις εξελίξεις.

Δεδομένων αυτών, δεν είναι να απορεί κανείς που το αστικό πολιτικό σύστημα εξακολουθεί να βρίσκεται σε πλήρη αναταραχή και αδυναμία εξεύρεσης λύσεων, τόσο στο κυβερνητικό επίπεδο όσο και σε αυτό της αναζητούμενης ανασυγκρότησης του «δεύτερου πυλώνα». Γιατί στα κεντρικά αυτά γεωστρατηγικά ζητήματα, προστίθεται και η πλήρεια ανάδειξη της γύμνιας του επονομαζόμενου «παραγωγικού μοντέλου», που το ντόπιο κληφηναριό καυχιέται στον λαό ότι οικοδομεί. Το «σκάνδαλο» του ΟΠΕΚΕΠΕ, πέρα από μια ακόμα προσπάθεια των Ευρωπαίων να

θέσουν τους δικούς τους όρους στην αστική τάξη της Ελλάδας, λειτουργεί επιπλέον ως μια αποκάλυψη για τα πραγματικά παρασιτικά και κομπραδόρικα χαρακτηριστικά του εγχώριου αστισμού, που την ίδια στιγμή που μπλέκει τη χώρα σε μεγάλους πολεμικούς κινδύνους, τη ρημάζει παραγωγικά και υποσχεται κόλαση στα εργατικά-λαϊκά στρώματα.

Όσο και να ευχήθηκε, λοιπόν, ο Μητσοτάκης, να κλείσει ο «τραυματικός κύκλος που δοκίμασε τη συνοχή της κοινωνίας» κατά τη συζήτηση στη Βουλή για τη σύσταση προανακριτικής επιτροπής για το έγκλημα στα Τέμπη, τα λαϊκά στρώματα δεν δείχνουν καμία εμπιστοσύνη στην κυβέρνηση και στο αστικό πολιτικό σύστημα. Και δεν μπορεί να ξεπεραστεί η απαξίωσή του από κοινοβουλευτικά κόλπα, όπως με το επιχειρούμενο «ξέπλυμα» Καραμανλή, αλλά ούτε και από τις προσπάθειες της αστικής αντιπολίτευσης να εμφανιστεί ότι εκφράζει τη λαϊκή οργή, την ίδια στιγμή που στηρίζει με νύχια και με δόντια την κυρίαρχη πολιτική. Επιστρατεύονται, επομένως, κάθε είδους «λύσεις», από τα φημολογούμενα νέα «κόμματα» Τσίπρα και Σαμαρά, το σπρώξιμο του ΠΑΣΟΚ, τις απέλπιδες απόπειρες ΣΥΡΙΖΑ να κρατήσει τα κομμάτια του, μέχρι και την όλο και μεγαλύτερη νομιμοποίηση των φασιστικών μορφωμάτων, όπως έγινε με όρους της χειρότερης καπηλείας της αγανάκτησης για τα Τέμπη και τη σύμπραξη Κωνσταντοπούλου, Κασσελάκη, Βελόπουλου και Νατσιού στην πρόσφατη ψηφοφορία. Άλλωστε, η τελευταία εξέλιξη με την έκπτωση των 3 «Σπαρτιατών» και την παραμονή των υπολοίπων για πάσα χρήση, δείχνει ότι μεθοδεύεται ακόμα και η αξιοποίηση των «συμμορφωμένων» φασιστών σε μελλοντικά πολιτικά σχήματα.

Τα συμφέροντα του λαού και της νεολαίας βρίσκονται απέναντι στις αντιδραστικές διεργασίες στο αστικό πολιτικό σκηνικό. Οι «από πάνω» το γνωρίζουν αυτό και έχουν και πλήρη επίγνωση ότι η 28η του Φλεβάρη παραμένει «ενεργή» στους κόλπους των λαϊκών μαζών. Γι' αυτό και γιγαντώνουν το κατασταλτικό τους οπλοστάσιο ενάντια στις αντιστάσεις και τις διεκδικήσεις, τις εκδηλώσεις της λαϊκής οργής και της αντίθεσης στην κυρίαρχη γραμμή της επίθεσης και της πολεμικής εμπλοκής, ενώ απαιτούν να επιβληθεί παντού η «σιδηρά πυγμή» ενάντια στους αγώνες και σε κάθε φωνή αμφισβήτησης. Οι «από κάτω» οφείλουν να πάρουν τα δικά τους μέτρα, με οργάνωση παντού και συγκρότηση της πραγματικής διεξόδου στο πεδίο του κινήματος και της αναμέτρησης με τις δυνάμεις του συστήματος.

«Διάταγμα Μελόνη»: Φασιστικοποίησης συνέχεια, ενάντια σε διαδηλώσεις, απεργίες, καταλήψεις

Στις 4/6, η ιταλική Γερουσία ενέκρινε ένα νέο φασίζον διάταγμα για την επιβολή βαριών ποινών για τέλεση «αδικημάτων δημόσιας ασφάλειας», όπως ονομάζουν τους αγώνες και τις κινητοποιήσεις του λαού και της νεολαίας. Εισάγονται έτσι 14 νέα «αδικήματα». Ανάμεσά τους, οι «καταλήψεις δημόσιων κτιρίων», το «κλείσιμο δρόμων» και η «διακοπή της κυκλοφορίας οχημάτων», δηλαδή οι συγκεντρώσεις και οι διαδηλώσεις. Οι επιχειρήσεις «εκκένωσης» κατειλημμένων χώρων απ' την αστυνομία θα είναι άμεσες, ενώ σαν κοινοί εγκληματίες θα καταδικάζονται σε ποινές φυλάκισης 6 μηνών μέχρι 2 χρόνων όσοι κλείνουν τους δρόμους σε κινητοποιήσεις ή «ξαπλώνουν στις ράγες των τρένων για διαμαρτυρία»! Όσο για τους... φυλακισμένους, τους κρατούμενους στα λεγόμενα «σωφρονιστικά» ιδρύματα, η «ανυπακοή» τους θα προβλέπει ποινή φυλάκισης μέχρι και 6 χρόνων! Φανταστείτε τις ποινές για διαμαρτυρίες για την κατάσταση που βιώνουν ή για «εξεγέρσεις», σαν κι αυτές που έχουν συμβεί στις ελληνικές φυλακές.

Βλέπουμε πως, παράλληλα με τη «στρατικοποίηση» των οικονομικών, παράλληλα με την πολιτική της φτώχειας και της κατεδάφισης λαϊκών και εργατικών δικαιωμάτων, προχωρά γοργά και η φασιστικοποίηση, με νέα «ευφάνταστα» μέτρα των κυβερνήσεων. Και είναι ο φόβος των κυρίαρχων τάξεων για το λαό, για τις κοινωνικές εκρήξεις, αλλά και για τους αγώνες απέναντι στον εφιάλτη που επιβάλλει το σύστημά τους που βρίσκεται πίσω από τέτοιες αποφάσεις και «διατάγματα».

Πρόκληση η «ποινή-χάδι» (3 χρόνια με 3ετη αναστολή!) στο δολοφόνο αστυνομικό του 16χρονου Ρομά, Κώστα Φραγκούλη

Μετά τη μετατροπή της κατηγορίας με την οποία είχε παραπεμφθεί ο αστυνομικός για «ανθρωποκτονία με ενδεχόμενο δόλο» του Κώστα Φραγκούλη σε πλημμέλημα για «ανθρωποκτονία που τελέστηκε καθ' υπέρβαση της νόμιμης άμυνας, από αμέλεια», ο δολοφόνος αστυνομικός ουσιαστικά αθωώνεται, με επιβολή ποινής 3 χρόνων φυλάκισης με 3ετή αναστολή. Αυτή ήταν η απόφαση του Μικτού Ορκωτού Δικαστηρίου Βέροιας στις 13/6, για τη δολοφονία του 16χρονου Ρομά, πατέρα ενός μωρού, τον Δεκέμβρη του 2022, με δύο σφαίρες στο κεφάλι, μετά από καταδίωξη, γιατί δεν έδωσε το... 20ευρω για τη βενζίνη που έβαλε. Μία ακόμα... επιβράβευση ακόμα μίας κρατικής δολοφονίας ενός νέου ανθρώπου...

δημοκρατικά δικαιώματα

Αντιμεταναστευτικός παροξυσμός!

Στο Λος Άντζελες κατεβαίνει ο στρατός (2.000 της Εθνοφρουράς και πεζοναύτες) για να καταστείλει τις ογκώδεις διαδηλώσεις και την εξέγερση που ξέσπασε ενάντια στο όργιο της αμερικάνικης Ομοσπονδιακής Υπηρεσίας Μετανάστευσης και Τελωνείων (ICE), στις 6 και 7 του Ιούνη. Μονάδες της υπηρεσίας αυτής, απελάσεων, ξαμολήθηκαν στους δρόμους με εντολή Τραμπ, παρακάμπτοντας ακόμα και τον... «άχρηστο» κυβερνήτη της Καλιφόρνια, για να συλλάβουν και να απελάσουν μέλη ισπανόφωνων μεταναστευτικών κοινοτήτων που χαρακτηρίζονται ως «παράτυποι». Οι συλλήψεις, μάλιστα, ήταν αιφνιδιαστικές, σε «ανυποψίαστες στιγμές», έξω απ' τα σπίτια τους, στους δρόμους, σε σουπερμάρκετ και μαγαζιά, ενώ έφτασαν να χωρίζουν και οικογένειες ανθρώπων (κυκλοφορούν σχετικά βίντεο στο διαδίκτυο) που κάθε άλλο παρά... «περιθωριακοί» μπορούν να χαρακτηριστούν.

Από την κατασταλτική αυτή επιχείρηση δεν έλειψαν ούτε οι συλλήψεις για «παρεμπόδιση της επιχείρησης». «Εξέγερση κατά της έννομης τάξης και της εθνικής κυριαρχίας των ΗΠΑ» (!) χαρακτηρίσε την αντίδραση που δημιουργήθηκε απ' αυτό το πογκρόμ ο σύμβουλος του Τραμπ, Στίβεν Μίλερ... Διαδηλώσεις διαμαρτυρίας δεν έλειψαν και στη Νέα Υόρκη, στο Ντάλας, στην Ατλάντα, στο Όστιν, στο Σαν Φραντσίσκο, στη Φιλαδέλφεια... Η διαχείριση Τραμπ, κάνοντας επίκληση στον «αμερικάνικο εθνικισμό», έχει διατάξει μαζικές απελάσεις μεταναστών και στη Νέα Υόρκη και στο Σικάγο, σ' ένα σχέδιο που χαρακτηρίζεται ως το μεγαλύτερο όλων των εποχών. Ενώ μέχρι και συστημικά ΜΜΕ αναφέρουν πως στο στόχαστρο δεν είναι ο... υπόκοσμος ή οι «εγκληματίες», που αποτελεί την «καρδιά» δικαιολόγησης αυτού του πογκρόμ απ' την κυβέρνηση, αλλά εργαζόμενοι, άνθρωποι με οικογένειες, λαός...

Στους σχεδιασμούς του Τραμπ προβλέπεται και η φυλάκιση 9.000 «παράτυπων» μεταναστών στο κολαστήριο του Γκουαντάναμο! Εκεί που κανείς δεν γυρίζει πίσω... Στα γεγονότα που εξελίσσονται γοργά, κυριαρχεί η ακραία αντι-μεταναστευτική, κα-

τασταλτική πλευρά, χωρίς αυτό να σημαίνει πως δεν αξιοποιούνται και στο πλαίσιο αντιθέσεων στο εσωτερικό της ιμπεριαλιστικής αστικής τάξης των ΗΠΑ.

Την ίδια στιγμή, σε μια άλλη άκρη του πλανήτη, στην πόλη Μπαλιμίνα της Βόρειας Ιρλανδίας, η απόπειρα βιασμού ενός κοριτσιού αποδόθηκε σε δύο 14χρονους ρουμάνους μετανάστες, οι οποίοι αρνήθηκαν την κατηγορία. Αυτό πυροδότησε βίαιες ρατσιστικές επιθέσεις εκατοντάδων «αγνώστων» σε σπίτια και μαγαζιά μεταναστών, σε γειτονιές όπου ζουν Ρουμάνοι, όπου πολλά σπίτια και οχήματα πυρπολήθηκαν. Κάποιος που κρέμασε τη βρετανική σημαία στο σπίτι του, βέβαια, δεν κινδύνευσε... Δημοσιεύματα αναφέρουν ως δράστες ακροδεξιές ομάδες - που τολμούν να «ξεμυτούν» στη Βόρεια Ιρλανδία - και τους «Ενωτικούς» (δηλαδή τους υπέρμαχους του βρετανικού ιμπεριαλισμού και ιστορικούς εχθρούς του ιρλανδικού απελευθερωτικού κινήματος).

Παρόλα αυτά, τα «επεισόδια» δεν πρέπει να κριθούν ως «περιθωριακά», αλλά ως τμήμα και έκφραση της επιδίωξης καλλιέργειας του μίσους ενάντια στους πρόσφυγες και τους μετανάστες. Πόσο μάλλον όταν και στη Βόρεια Ιρλανδία η «συζήτηση» για τη μετανάστευση έχει αναχθεί σε κυρίαρχη.

Αυτό το κλίμα ενάντια στους πρόσφυγες και τους μετανάστες δεν έχει... «συναισθηματικές» αιτίες -όπως είναι το μίσος, για παράδειγμα- ούτε αποτελεί, κύρια, μια έκφραση ακροδεξιάς, φασίζουσας και ρατσιστικής ιδεολογίας. Αλλά αποτελεί επιλογή των αρχουσών τάξεων στις ιμπεριαλιστικές και στις εξαρτημένες χώρες και στις κυβερνήσεις - διαχειριστές, στη σημερινή φάση. Όπου, ναι μεν, χρειάζονται εργατικά χέρια, ίσως και κάποια «μυαλά» που θα αντληθούν απ' τη «δεξαμενή» των μεταναστών και των προσφύγων, προς αιματηρή καπιταλιστική εκμετάλλευση («αξιοποίηση» την ονομάζουν). Για τη μεγάλη μάζα τους, όμως, την «πλέμπα», αυτό που επιφυλάσσουν είναι η εκδίωξη, οι απελάσεις, η φυλάκιση, τα κατασταλτικά μέτρα, η άγρια βία και η περιθωριοποίηση, ακόμα και ο θάνατος σε ναυάγια ή από τα πυρά συνοροφυλάκων.

Η επιλογή αυτή είναι αποτέλεσμα της παρόξυνσης της οικονομικής κρίσης του καπιταλιστικού - ιμπεριαλιστικού συστήματος, παγκόσμια, και των αντιθέσεων και των ανταγωνισμών ανάμεσα στους ισχυρούς της Γης. Αυτή η κατάσταση είναι που παράγει και ενισχύει και τις φασιστικές και ρατσιστικές εκφράσεις και δίνει αέρα στα πανιά τους. Δίπλα στην αποσυγκρότηση της εργατικής τάξης και του εργατο-λαϊκού κινήματος. Οι ιμπεριαλιστές είναι οι βασικοί υπεύθυνοι για τη δημιουργία της... «υπερπληθώρας» (έτσι την αντιμετωπίζουν) εκατομμυρίων μεταναστών και προσφύγων απ' τις χώρες της Ασίας, της Αφρικής και της Λατινικής Αμερικής. Κι όχι μόνο λόγω των -συνεχώς αυξανόμενων- πολεμικών εστιών. Αλλά και της πολιτικής της φτώχειας και της εξαθλίωσης που επιβάλλουν, μαζί με τις ντόπιες αστικές τάξεις, στις χώρες αυτές. Με αποτέλεσμα, μάταια, οι μετανάστες να αναζητούν καλύτερη «τύχη» στις χώρες της Δύσης.

Εκεί εντάσσονται και τα ολόενα και πιο σκληρά αντιπροσφυγικά και αντιμεταναστευτικά μέτρα στη Γερμανία (απελάσεις, αυστηροποίηση συνοριακών ελέγχων και παροχής Ασύλου), στη Γαλλία (πρόσφατα στη Δουνκέρκη η αστυνομία χτύπησε με κλομπ και χημικά μετανάστες μέσα στο νερό, που επιχειρούσαν να...φύγουν για την Αγγλία, στο πλαίσιο της αναχαίτισης των ροών στη Μάγχη), στην Ιταλία και φυσικά και στην εξαρτημένη Ελλάδα. Όπου φτάνει να αντιμετωπίζεται ως ποινικό αδίκημα, με επιβολή βαριών ποινών, η λεγόμενη «παράνομη» παραμονή στη χώρα, αν δεν την εγκαταλείψουν άμεσα, σύμφωνα με το τελευταίο ν/σ Βορίδη (δες και προηγούμενο φύλλο «Π.Σ.»).

Η πάλη για τα δικαιώματα και την ίδια τη ζωή των προσφύγων και μεταναστών, τόσο στη χώρα μας όσο και σ' ολόκληρο τον κόσμο, συνδέεται με την πάλη για ζωή και δικαιώματα των εργαζόμενων και των ιδίων των λαών. Αλλά και με την πάλη εναντίον σε όλους τους ιμπεριαλιστές και στις προετοιμασίες για ακόμα ένα παγκόσμιο μακελειό, στις οποίες επιδίδονται.

2 χρόνια συνεχίζεται το «μαγείρεμα» για το συστημικό – κρατικό έγκλημα της Πύλου

Πέρασαν δύο χρόνια (14/6/23) από τότε που 650 πρόσφυγες και μετανάστες (με τη σχετικότητα των αριθμών για τις ζωές ανθρώπων που θεωρούνται «παρίες» για το σύστημα της εκμετάλλευσης και τον ιμπεριαλισμό) έχαναν τη ζωή τους, μεταμεσονύκτιες ώρες, στα ανοικτά της Πύλου, όταν ναυάγησε το υπερφορτωμένο αλιευτικό πλοιάριο Adrianna στο οποίο επέβαιναν «γύρω στους» 750 ανθρώπους...

100 παιδιά αναφέρεται πως βρίσκονταν κλεισμένα στα αμπάρια και πνίγηκαν, όπως και γυναίκες... 104 διασώθηκαν. Αι-

γύπτιοι, Σύροι, Αφγανοί, Παλαιστίνιοι, Πακιστανοί. Ήταν τότε που το ελληνικό λιμενικό όχι μόνο δεν έσπευσε σε βοήθειά τους, στην οποία καλούσαν απελπισμένα, «κωλυσιεργώντας» για 15 ολόκληρες ώρες, αλλά έστειλε και σκάφος να ρυμουλκήσει το πλοιάριο με τους μετανάστες έξω απ' τα ελληνικά ύδατα, το οποίο στη συνέχεια ναυάγησε...

Όπως προκύπτει, μάλιστα, από στοιχεία επικοινωνίας του λιμενικού με το πλοίο, που βγήκαν στη φόρα, έκαναν το παν για να καταγραφεί πως οι μετανάστες ήθελαν να πάνε στην Ιταλία και όχι στην

Ελλάδα και στη συνέχεια να «αποδείξουν» πως το πλοίο δεν βρισκόταν σε ελληνικά χωρικά ύδατα. Αυτή ήταν εξάλλου και η επίσημη συστημική «δικαιολογία» για την «αδράνειά τους».

Άνευ σχολιασμού είναι οι «δικαιολογίες» πως οι ίδιοι οι μετανάστες αρνούνταν τη βοήθεια. Μετά έριξαν το φταίξιμο για το μαζικό αυτό έγκλημα σε 9 αιγύπτιους διασωθέντες (!) που τους κατηγορήσαν ως «διακινητές» και ως «υπαίτιους του ναυαγίου» (!!!) και τους έσυραν πέρυσι σε δίκη, τον Μάη του '24, για ν' ανακηρυχθούν, στη συνέχεια, αθώοι για όλες τις

ΟΠΕΚΕΠΕ

Από πρόστιμο σε πρόστιμο και ο λογαριασμός στους αγρότες

Πριν καλά καλά στεγνώσει το μελά-νι για τις αποκαλύψεις γύρω από το πλιάτσικο που είχε στηθεί στον ΟΠΕΚΕΠΕ για επιδοτήσεις ανύπαρκτων βοσκότοπων, «έσκασε» νέο πρόστιμο από την ΕΕ, αυτή τη φορά για κακή διαχείριση των αγροτικών ενισχύσεων/επιδοτήσεων για την περίοδο 2016-2023. Συγκεκριμένα, με την απόφαση 2025/1147 της 11/6/2025 επιβλήθηκαν κυρώσεις (πρόστιμα) ύψους 455 εκατ. σε 17 χώρες-μέλη για τη διαχείριση των κονδυλίων του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Εγγυήσεων (ΕΓΤΕ) και του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Αγροτικής Ανάπτυξης (ΕΓΤΑΑ).

Από τα ΜΜΕ προβλήθηκε ως ένα ακόμη «σκάνδαλο», που τάχα δείχνει την κακοδιαχείριση, την προχειρότητα και την αδιαφάνεια στην κατανομή των αγροτικών ενισχύσεων/επιδοτήσεων της ΚΑΠ, που σε ετήσια βάση ξεπερνούν τα 3 δισ. εκ των οποίων τα 2,3 δισ. αφορούν άμεσες ενισχύσεις προς τους παραγωγούς και τα υπόλοιπα έργα υποδομής. Βέβαια, παρουσιάζοντάς το ως «σκάνδαλο», αυτό που πρώτα και κύρια επιχειρείται είναι η απενοχοποίηση της ΚΑΠ και της ΕΕ. Γιατί το πραγματικό «σκάνδαλο» είναι η ΚΑΠ και η ΕΕ, που εδώ και δεκαετίες διαμόρφωσαν/επέβαλαν ένα στρεβλό μοντέλο ανάπτυξης για τη χώρα μας, με συρρίκνωση του πρωτογενούς τομέα, φτωχοποίηση-ξεκλήρισμα της φτωχομεσαίας αγροτιάς, μείωση του αγροτικού πληθυσμού, συγκέντρωση και συγκεντροποίηση της γης και της παραγωγής στα χέρια μεγαλοαγροτών-επιχειρηματιών, μεγάλων επενδυτικών funds και επιχειρηματικών ομίλων του αγροτοδιατροφικού τομέα, βαθαινοντας τη διατροφική εξάρτηση και μετατρέποντας τη χώρα από παραγωγό σε καταναλωτή.

Από τα πρώτα χρόνια της ένταξης της χώρας στην ΕΕ (τότε ΕΟΚ), τα διάφορα «σκάνδαλα» που κατά καιρούς βγαίνουν στην φόρα, αξιοποιούνται από την ΕΕ και τις ελληνικές κυβερνήσεις για να προωθηθούν αλλαγές και μεταρρυθμίσεις της ΚΑΠ σε πιο ανταγροτική και πιο αντιδραστική κατεύθυνση. Έτσι π.χ. η (κρατική) απάτη με το «γιουγκοσλάβικο καλαμπόκι», όπου χιλιάδες τόνοι γιουγκοσλάβικου καλαμποκιού βαφτίζονταν ελληνικοί για παράνομη είσπραξη επιδοτήσεων (δεκαετία '80) ή οι κομπίνες με τα «διπλοζυγίσματα», τα «πανογραψίματα» κ.λπ.

(δεκαετία '90) αξιοποιήθηκαν ως δικαιολογία για να μπουν «κόφτες» στη παραγωγή με «πλαφόν», «ποσοστώσεις», «εγχυμένες ποσότητες» κ.λπ. και από την άλλη να μειωθούν οι επιδοτήσεις με «πρόστιμα συνυπευθυνότητας» κ.λπ. Αξιοποιήθηκαν επίσης (με τις αναθεωρήσεις της ΚΑΠ στη δεκαετία του '90) για να αλλάξει ο τρόπος που μοιράζονται οι επιδοτήσεις. Εφαρμόζονται, λοιπόν, οι «άμεσες» λεγόμενες ενισχύσεις, που σήμερα (ΚΑΠ 2023-2027) το μεγαλύτερο ποσοστό (49%) κατευθύνεται στη λεγόμενη «Βασική» ενίσχυση, η οποία δίνεται όχι σε πραγματικούς αγρότες με βάση την παραγωγή τους, αλλά με βάση την έκταση γης που έχει στην ιδιοκτησία του ή νοικιάζει ο δικαιούχος επιδότησης. Για τη «συνδεδεμένη» ενίσχυση (δίνεται με βάση την παραγωγή κάθε δικαιούχου) αντιστοιχεί μόνο το 14% των κονδυλίων (!) και το υπόλοιπο 35% το μοιράζονται eco-schemes (25%) και «αναδιανεμητική» (10%). Έτσι, σύμφωνα με τα τελευταία διαθέσιμα στοιχεία του ΟΠΕΚΕΠΕ που αφορούν τις δηλώσεις ΟΣΔΕ 2022, σε σύνολο 510.000 αγροτών οι 467.821 (91%) έλαβαν Βασική ενίσχυση έως 5.000 ευρώ (αντιστοιχεί περίπου στο 50% του συνολικού προϋπολογισμού της «Βασικής» ενίσχυσης), ενώ το υπόλοιπο 50% το μοιράστηκε το 9-10% των εκμεταλλεύσεων!

Τα πρόστιμα και τα σκάνδαλα που «σκάνε» το τελευταίο διάστημα γύρω από τον ΟΠΕΚΕΠΕ και τις επιδοτήσεις της ΚΑΠ αξιοποιήθηκαν και αξιοποιούνται ως μοχλός πίεσης για πιο ανταγροτικές και πιο αντιλαϊκές εξελίξεις. Στα επιτελεία της ΕΕ άνοιξε ήδη η συζήτηση για τον νέο 7ετή προϋπολογισμό, όπου Βασική κατεύθυνση είναι η στρατιωτικοποίηση των οικονομιών και η «στροφή» κεφαλαίων στους εξοπλισμούς και στην πολεμική βιομηχανία. Και στο τραπέζι ήδη υπάρχουν τα σχέδια για κατάργηση του αυτόνομου Ταμείου της ΚΑΠ και συγχώνευση σε ενιαίο Ταμείο μαζί με άλλα περιφερειακά προγράμματα, ώστε οι κυβερνήσεις των κρατών-μελών να μπορούν να ανακατευθύνουν κονδύλια από την ΚΑΠ στη στρατιωτικοποίηση των οικονομιών τους και στο πρόγραμμα επανεξοπλισμού των 800 δισ. που αποφάσισε η Ευρωπαϊκή Ένωση (ReArm Europe Plan/Readiness 2030). «Κακά μαντάτα» όχι μόνο για τους αγρότες, αλλά συνολικά για τους λαούς και τους εργαζόμενους.

πολιτική τόσο του εγκώριου εκμεταλλευτικού συστήματος όσο και των ιμπεριαλιστικών αφεντικών του σε ΕΕ και ΗΠΑ.

Οι πρόσφυγες και οι μετανάστες, που αποτελούν δημιουργήμα αυτού του συστήματος και αυτών των πολιτικών, του ξεριζωμού, του πολέμου, της φτώχειας, της εξαθλίωσης, της φασιστικής καταπίεσης, αντιμετωπίζονται ως «περιττός βάρος», όταν δεν πρόκειται να αποτελέσουν αντικείμενο αιματηρής καπιταλιστικής εκμετάλλευσης. Τόσο στις ιμπεριαλιστικές χώρες όσο και στις εξαρτημένες, σαν την Ελλάδα, οι άρχουσες τάξεις και οι κυβερνήσεις επιδιώκουν την «απαλλαγή» με κάθε τρόπο απ' αυτό που θεωρούν «βάρος». Γι' αυτό και ακολουθούν την πολιτική των απελάσεων, των «επαναπροωθήσεων», της σκλήρυνσης των αντιμεταναστευτικών μέτρων και νόμων, την καταστολή και την αποτροπή παραμονής τους στη χώρα για μια ζωή με δικαιώματα. Γι' αυτό δεν διστάζουν να πραγματο-

Όσο για το πρόστιμο των 392 εκατ., το υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης «σφυρίζει αδιάφορα» και προσπαθεί να το υποβαθμίσει, κάνοντας λόγο για συνήθεις «διοικητικές αστοχίες» (!) και για «συνήθη διαδικασία δημοσιονομικής εποπτείας της ΕΕ» (!) που δεν είναι «μεμονωμένο ελληνικό φαινόμενο» αλλά αφορά συνολικά 17 κράτη-μέλη! «Ξεχνάει» βέβαια να μας πει ότι από τα 455 εκατ., τα 392 εκατ. (86%) αφορούν την Ελλάδα! Και χωρίς σ' αυτά τα 392 εκατ. να περιλαμβάνεται το «μπουγιουρντί» για την κομπίνα με τα Βοσκοτόπια... Σε ένα πράγμα ήταν ξεκάθαρο το ΥΠΑΑΤ: Αυτά τα 392 εκατ. θα πληρωθούν από τον κρατικό προϋπολογισμό

ή/και με συμψηφισμό με μελλοντικές εκταμιεύσεις. Για άλλη μια φορά, αυτοί που θα πληρώσουν θα είναι οι εργαζόμενοι και ο αγροτόκοσμος και όχι οι υπαίτιοι του πλιάτσικου και όσοι κονόμησαν από τις «διοικητικές αστοχίες»...

Δεν ξέρουμε πόσα ακόμα «σκάνδαλα», πρόστιμα και καταλογισμοί θα ακολουθήσουν. Το σίγουρο είναι ότι είτε με ΟΠΕΚΕΠΕ είτε με ΑΑΔΕ, η ανταγροτική πολιτική θα χειροτερεύει και αυτοί που θα πληρώνουν τον λογαριασμό θα είναι οι μικροί και μεσαίοι αγρότες. Μόνο οι αγώνες της φτωχομεσαίας αγροτιάς μπορούν να βάλουν φραγμό σε μια τέτοια πολιτική. Αυτό είναι το άλλο σίγουρο.

Ανατολική Κρήτη Να μην πούμε το νερό νεράκι!

Έντονο είναι το πρόβλημα της ύδρευσης στην Κρήτη και ειδικά στο ανατολικό της τμήμα. Ηράκλειο, Χερσόνησος, Μάλια και Άγιος Νικόλαος είναι από τις βασικές περιοχές όπου συχνά υπάρχουν διακοπές που είτε έχουν ανακοινωθεί είτε προκύπτουν εκτάκτως. Το θέμα του νερού απασχολεί τακτικά τον τοπικό Τύπο αλλά και στις κουβέντες του απλού κόσμου προκύπτει ως αγωνία για το αν θα υπάρχει νερό στα σπίτια και ειδικά το καλοκαίρι που οι ανάγκες είναι πολύ μεγαλύτερες.

Η συζήτηση κυρίως γίνεται με αφορμή τη λειψυδρία που παρατηρείται και το πρόβλημα αποδίδεται κατά κύριο λόγο σε αυτήν και στις μειωμένες βροχοπτώσεις τα τελευταία δύο-τρία χρόνια. Δίπλα σε αυτό, οι διάφοροι της τοπικής αυτοδιοίκησης που ασχολούνται με το θέμα συνδέουν και την κλιματική αλλαγή που γενικώς (τους) βολεύει ως αιτιολογία, όπως και σε άλλα θέματα (πυρκαγιές, πλημμύρες κτλ).

Το αν πέφτουν λίγες ή περισσότερες βροχές προφανώς και παίζει ρόλο για τις διαθέσιμες ποσότητες νερού, αλλά από μία άποψη, όταν οι χρονιές είναι βροχερές, αυτό βοηθάει όχι στη λύση του προβλήματος, αλλά μάλλον στην απόκρυψη των πραγματικών αιτιών του!

Το πόσο από το υπάρχον νερό χάνεται στα απαρχαιωμένα και κακοσυντηρημένα δίκτυα των πόλεων και των οικισμών ανά τη χώρα είναι πραγματικά εξοργιστικό και αυτό είναι ένα κοινό μυστικό. Πρόσφατο και χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα του οικισμού των Βουτών, νότια του Ηρακλείου, όπου οι καθιζήσεις που δημιούργησαν σοβαρό πρόβλημα σε μέρος του οικισμού είχαν να κάνουν με παραπεταμένη διαρροή.

Σημαντικός παράγοντας που επιτεί-

νει το πρόβλημα του νερού είναι οι μεγάλες ποσότητες που απαιτούνται σχεδόν 6 μήνες κάθε χρόνο για τις δραστηριότητες που αφορούν τον τουρισμό. Μπορεί οι δήμοι να έχουν μεταφέρει ένα μέρος της κάλυψης των αναγκών σε νερό στις ίδιες τις τουριστικές μονάδες και επιχειρήσεις μέσω αφαλάτωσης κτλ, αλλά η τουριστική δραστηριότητα έχει πολλές διαβαθμίσεις και αντικειμενικά ένα πολύ μεγάλο μέρος του νερού προορίζεται γι' αυτές. Είναι πολλές φορές οξύμωρο στα ξενοδοχεία να υπάρχουν πισίνες, σιντριβάνια, νεροτσουλήθρες και στις παραδίπλα πολυκατοικίες και σπίτια ο κόσμος να μην μπορεί να βάλει πλυντήριο, να κάνει μπάνιο ή να μαγειρέψει λόγω διακοπής νερού. Και βέβαια οι οδηγίες προς τους πολίτες είναι να μην κάνουν σπατάλες και κατάχρηση του νερού.

Πέρα όμως από άμεσα και ορατά ζητήματα γύρω από τη διαχείριση του πόσιμου νερού, σοβαρή παράμετρος για την ανάδειξη προβλημάτων γύρω από το θέμα είναι και το γεγονός ότι εξαιτίας της δραματικής μείωσης της αγροτικής παραγωγής η ύπαιθρος και τα χωριά της ερήμωσαν και ο περισσότερος κόσμος (αν δεν έφυγε εκτός Κρήτης ή και Ελλάδας) εγκαταστάθηκε κατά βάση στα τοπικό κέντρο του κάθε νομού, οπότε και οι ανάγκες σε νερό κατανεμήθηκαν δυσανάλογα. Έτσι, εκεί που «γεννιέται» το νερό, όπως οι ορεινοί όγκοι, τα οροπέδια και γενικά η ύπαιθρος, μένει πλέον λίγος κόσμος. Πηγές και η καλλιέργειά τους έχει εγκαταλειφθεί εδώ και δεκαετίες, όπως και οι στέρνες και οι διάφοροι άλλοι τρόποι που είχε ανακαλύψει ο λαός στο διάβα των χρόνων προκειμένου να καταφέρει να επιβιώσει -και μέσω αυτών κατάφερνε να αποθηκεύει αξιοσημείωτες ποσότητες νερού.

Το θέμα της διαχείρισης και της διάθεσης του νερού είναι πολύ μεγάλο και θα απασχολήσει το λαό ακόμη περισσότερο το επόμενο διάστημα σε όλη τη χώρα. Ήδη τα καμπανάκια κινδύνου έχουν χτυπήσει και για την Αθήνα, όπου οι λίμνες Μαραθώνα (φράγμα), Μόρνου (φράγμα), Υλίκης (φυσική) και Ευήνου (φράγμα) έδωσαν για δεκαετίες λύσεις, αλλά τώρα τα διαθέσιμα αποθέματα έχουν μειωθεί. Δίπλα σε αυτά υπάρχουν και οι δηλωμένες προθέσεις από την κυβέρνηση να δώσει κομμάτι από την κερδοφορία στο θέμα αυτό στο ιδιωτικό κεφάλαιο.

Το νερό είναι βασικό αγαθό για το λαό και είναι αδιαπραγμάτευτο ότι πρέπει να διατίθεται στις απαραίτητες ποσότητες και ποιότητα για την κάλυψη των καθημερινών αναγκών του. Κάθε κίνηση από πλευράς κυβέρνησης ή τοπικής αυτοδιοίκησης που το αμφισβητεί αυτό πρέπει να παίρνει συλλογική και αγωνιστική απάντηση από τις τοπικές κοινωνίες.

► κατηγορίες. Ενώ είχαν ήδη βρεθεί προφυλακισμένοι για 11 μήνες... «Συγγνώμη, λάθος», λοιπόν! Και, μόλις πρόσφατα, τον Μάη που μας πέρασε, ασκήθηκε δίωξη σε βαθμό κακουργήματος σε 17 ανώτατα στελέχη του λιμενικού σώματος (ανάμεσά τους και στον πρώην αρχηγό του σώματος, Αλεξανδράκη) απ' την Εισαγγελία του Ναυτοδικείου Πειραιά. Για άλλους 4 (ανάμεσά τους κι ο σημερινός αρχηγός, Κοντιζάς, που απαλλάχθηκε) η υπόθεση μπαίνει στο αρχείο...

Προφανώς, η κυρίαρχη διαχείριση, η κυβέρνηση και η αστική ταξική της «δικαιοσύνη» επιδιώκουν να διασώσουν τα στελέχη των μηχανισμών του συστήματος και να κουκουλώσουν τις ευθύνες τους για το έγκλημα. Βέβαια, όταν αυτό δεν μπορεί να γίνει, θα «καούν» ίσως κάποια απ' τα στελέχη - αν δεν «πέσουν στα μαλακά» - έστω πρόσκαιρα. Η βαθύτερη αιτία, ωστόσο, του εγκλήματος αυτού βρίσκεται στην ίδια τη φύση και την

ποίηση των χειρότερων εγκλημάτων.

Δεν λείπουν οι περιπτώσεις -όπως και στο έγκλημα της Πύλου- που επιδιώκουν να ρίξουν την ευθύνη, κύρια, στους διακινητές (που αποτελούν μόνο ένα εκτελεστικό γρανάζι του όλου συστήματος, που έπεται της αιτίας του προβλήματος) ή να ενοχοποιήσουν αθώους. Παράλληλα με την απαίτηση για καταδίκη των φυσικών αυτουργών του μεγάλου αυτού συστημικού - κρατικού εγκλήματος, των «ενεργούμενων», δηλαδή, η μόνιμη πάλη Ελλήνων και μεταναστών/προσφύγων ενάντια σε κάθε είδους αντιπροσφυγική και αντιμεταναστευτική πολιτική και μέτρα, για ζωή και δικαιώματα, αλλά και η πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο, αποτελούν τον καθοριστικό παράγοντα για την αποτροπή τέτοιων εγκλημάτων, στην προοπτική εξάλειψης των αιτιών τους, που είναι το ίδιο το εκμεταλλευτικό σύστημα κι ο ιμπεριαλισμός.

Τυχοδιωκτισμοί σε φλεγόμενο πεδίο

Η ντόπια αστική τάξη, με βάση τα χαρακτηριστικά της δικής της συγκρότησης (από την «οικονομία της», το «κράτος της» ως και την «κουλτούρα της»), στηρίζει την αναπαραγωγή της κυριαρχίας εις βάρος της εργατικής τάξης και του λαού όντας οργανικά δεμένη με τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών. Κατ' επέκταση, οι επιδιώξεις της για ρόλους στην περιοχή και για ενίσχυση του γεωπολιτικού της βάρους καθορίζονται από τις απαιτήσεις, τις ευνοίες και την εξυπηρέτηση των ιμπεριαλιστικών σχεδίων.

Στις μέρες μας, ο ανταγωνισμός των ιμπεριαλιστών για το ξαναμοίρασμα του κόσμου έχει εισέλθει στο στάδιο των στρατιωτικών αναμετρήσεων και δημιουργεί φλεγόμενο πεδίο στον χώρο κίνησης της άρχουσας τάξης. Η ευρύτερη γειτονιά μας βρίσκεται βαθιά μέσα στον πόλεμο, καθώς οι ΗΠΑ-ΝΑΤΟ, χρησιμοποιώντας και τη δράση του σιωνιστικού μαντρόσκυλου, ξαναχαράζουν τον γεωπολιτικό χάρτη με το αίμα των λαών. Πρόκειται για γεγονότα που φέρνουν μεγάλες ανατροπές στην περιοχή, παράγουν ισχυρές δεσμεύσεις για την εξαρτημένη αστική τάξη και ανησυχία για το πολιτικό της προσωπικό.

Η άρχουσα τάξη έχει δοσμένες τις βασικές συντεταγμένες: σέρνει τον λαό και τη χώρα όλο και βαθύτερα στους πολεμικούς σχεδιασμούς των αμερικανοΝΑΤΟϊκών. Δίνει όλη την επικράτεια για ορμητήριο των φονιάδων, μετατρέποντας τον τόπο που ζει ο λαός σε στόχο αντιπoiώνων, ενώ συμμετέχει στους «made in USA» άξονες με Ισραήλ και Αίγυπτο. Ακόμα περισσότερο, έχει ανοίξει δρόμους για πιο ενεργή συμμετοχή στα ιμπεριαλιστικά σχέδια, με τις αποστολές φρεγάτας στην Ερυθρά Θάλασσα και συστοιχίας Patriot στη Σαουδική Αραβία. Διεκδικεί τον ρόλο του καλού παιδιού και προσδοκά να αποσπάσει την

εύνοια των αφεντικών της απέναντι στην ανταγωνίστρια τούρκικη αστική τάξη. Σε αυτή τη βάση, η ελληνική κυβέρνηση ξεδιπλώνει τους όποιους τυχοδιωκτικούς σχεδιασμούς, «κάνει διπλωματία» πάντα με το βλέμμα στην άλλη πλευρά του Αιγαίου.

Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσονται οι κινήσεις για την πόντιση ηλεκτρικού καλωδίου που θα συνδέει Ισραήλ-Κύπρο-Ελλάδα και έπειτα θα συνεχίζει για Ιταλία. Είναι ένα πρότζεκτ που παρουσιάστηκε ως αντικατάσταση των σχεδιασμών για τον περιβάλλοντο αγωγό Eastmed (που ακυρώθηκε μετά από ένα... απλό μήνυμα του Στέιτ Ντιπάρτμεντ). Πέρα από τα φληναφήματα περί Ελλάδας ενεργειακού κόμβου που επέστρεψαν σαν να μην πέρασε μια μέρα, έχει σημασία ότι ενδεχόμενο υπερατλαντικό ΟΚ για προχώρημα του πρότζεκτ (έχει παγώσει στο κομμάτι των ερευνών στην Κάσο ύστερα από αντίδραση της Τουρκίας) θα είναι καρφί στο μάτι της γειτονικής χώρας, αφού άπτεται της ελληνοτουρκικής διένεξης για τις θαλάσσιες ζώνες στο Αιγαίο και στη ΝΑ Μεσόγειο.

Την αντιπαράθεση για τις θαλάσσιες ζώνες αφορά και η εξαγγελία του Θαλασσιού Χωροταξικού Σχεδιασμού (ΘΧΣ) πριν από 2 μήνες από την ελληνική κυβέρνηση. Αυτή η εξαγγελία απαντήθηκε από την τούρκικη πλευρά στα μέσα Ιούνη, δημοσιεύοντας τον δικό τους ΘΧΣ με τη Γαλάζια Πατρίδα, ενώ πριν λίγες μέρες ο Μητσοτάκης από τη Γαλλία ανακοίνωσε τη δημιουργία θαλάσσιων πάρκων στο Ιόνιο και στις Νότιες Κυκλάδες. Η δημιουργία των πάρκων, παρόλο που ντύνεται με τις ανυπόφορες οικολογικές κορώνες, στην ουσία εγγράφεται ως τελεσμένο για τον καθορισμό των θαλάσσιων ζωνών κυριαρχίας. Οι τωρινές ανακοινώσεις είναι περιορισμένου εύρους σε σχέση με τις αρχικές εξαγγελίες του 2024, αλλά από τον πρωθυπουργό

αναφέρθηκε ότι θα ακολουθήσουν και άλλες περιοχές. Η τουρκική πλευρά έσπευσε να δηλώσει ότι προετοιμάζει την ανακήρυξη των δικών της πάρκων.

Στις προσπάθειες για να διαμορφωθούν ερείσματα στην περιοχή μπορεί να καταγραφεί η τελευταία εξέλιξη αναφορικά με την παραχώρηση δεκατριών στρατιωτικών οχημάτων στον στρατό του Λίβανου, πακέτο με συμφωνία για την εκπαίδευση αξιωματικών του Λίβανου στην Ελλάδα. Είναι η λεγόμενη διπλωματία των ενόπλων δυνάμεων, που επιστρατεύεται για να δοθεί η αίσθηση ότι η Ελλάδα κάνει πολιτική με τις αραβικές χώρες της περιοχής.

Είναι φανερό ότι οι επιδιώξεις της άρχουσας τάξης (όπως και οι αντίστοιχες της Τουρκίας) βρίσκονται υπό την αίρεση των ιμπεριαλιστών και ιδιαίτερα των ΗΠΑ. Άλλωστε, αυτοί είναι που έχουν επιβάλλει τα λεγόμενα ήρεμα νερά σε αυτή τη χρονική περίοδο, με στόχο την προώθηση των δικών τους σχεδιασμών. Αυτοί είναι που μεθοδεύουν την όποια διευθέτηση με μοναδικό κριτήριο την ουσιαστική ενίσχυση της δικής τους επικυριαρχίας. Κατά τα άλλα, οι δύο ανταγωνίστριες ελίτ συνεχίζουν το ταγκό αντικρουόμενων τυχοδιωκτισμών, αναμένοντας πού θα κάτσει η μπίλια...

Η συνολική φορά των εξελίξεων στην

περιοχή μεγαλώνει τις ανησυχίες του πολιτικού προσωπικού (βλέπε παρεμβάσεις Καραμανλή-Σαμαρά). Η προαναγγελία αναγνώρισης του Τουρκολιβυκού Συμφώνου από τον «σύμμαχο» στρατηγό Χαφτάρ και οι τριβές με το καθεστώς Σίσι της Αίγυπτου για τη Μονή Σινά επιβεβαιώνουν ότι τα σχέδια στα οποία πόνταρε την προηγούμενη περίοδο η άρχουσα τάξη δεν βγαίνουν. Παρά τις όποιες ενστάσεις για τακτικές επιλογές, το πολιτικό προσωπικό σε κυβέρνηση και αντιπολίτευση αναγνωρίζει την τελική αρμοδιότητα των ιμπεριαλιστικών αφεντικών για τον όποιο ρόλο του ανατεθεί. Για αυτό και θα συνεχίζουν να υπηρετούν αυτό το κράμα υποτέλειας και τυχοδιωκτισμών που χαρακτηρίζει την πολιτική τους.

Η εργατική τάξη και ο λαός πληρώνουν βαριά και τις «αποτυχίες» και τις «επιτυχίες» της άρχουσας τάξης. Ιδιαίτερα σε αυτή την περίοδο, στο φλεγόμενο πεδίο που διαμορφώνουν οι ιμπεριαλιστές, η ασπόνδυλη, ανεργμάτιστη πολιτική της μπορεί να οδηγήσει σε μεγάλες τραγωδίες τον λαό και τα παιδιά του. Για τον κόσμο της δουλειάς είναι κρίσιμο ζητούμενο, λοιπόν, η συγκρότηση της δικής τους αντιπολεμικής αντιιμπεριαλιστικής πάλης. Πρώτο βήμα, η ανάγνωση της πραγματικότητας υπό το πρίσμα των ταξικών του συμφερόντων.

Για το κάλο μας!

Νόμος και Τάξη στην κατάργηση δικαιωμάτων και ελευθεριών

Η κυβέρνηση έχει επιδοθεί σε κυνήγι τήρησης των Νόμων και της Τάξης. Εκείνων των νόμων που βάζουν στο στόχαστρο τους νέους, τους εργαζόμενους και όλο το λαό. Πιο αυστηρές ποινές, εξουθενωτικά πρόστιμα, διώξεις και απαγορεύσεις ανακοινώνονται και εφαρμόζονται με πρωτοφανή ζήλο απέναντι σε μαθητές, φοιτητές, εργαζόμενους, απεργούς, διαδηλωτές, αγωνιστές του κινήματος. Αυτούς αφορά η επιβολή της Τάξης. Η αστυνομία, η δικαιοσύνη, τα πειθαρχικά, οι ΕΔΕ συντονίζουν τις ενέργειές τους με στόχο την τρομοκράτηση του λαού και το τσάκισμα κάθε φωνής αντίστασης. Τα σώματα κρατικής καταστολής και τιμωρίας του λαού ανταμείβονται ακόμα και με αυξήσεις μισθών και μπόνους παραγωγικότητας για να κάνουν τη βρόμικη δουλειά.

Οι μαθητές ξεκίνησαν τη σχολική χρονιά που τώρα τελειώνει με πολλές χιλιάδες αποβολές και τιμωρίες με την πρόφαση της 'προστασίας' τους από τα κινητά και το διαδίκτυο. Αυτά δηλαδή που το σύστημα τους προβάλλει και προωθεί συστηματικά. Στη συνέχεια βέβαια ακολούθησε η καταστολή σε όλες τις μαθητικές καταλήψεις, η ίδρυση των Ωνάσειων σχολείων για πολύ λίγους και

εκλεκτούς. Ενώ για όσους δεν χωρά αυτό το σύστημα, θα υπάρξουν τα τεχνικά σχολεία και η επιβολή υποχρεωτικής 'κοινωνικής' εργασίας σε ένα περιβάλλον που μετατρέπεται γρήγορα από σχολείο σε χώρο ελέγχου και επιβολής της αντιδραστικής πολιτικής του συστήματος, φίμωσης και περιθωριοποίησης. Κάτι μεταξύ γκέτο και φυλακής.

Την ίδια στιγμή οι εκπαιδευτικοί υποχρεώνονται να αξιολογηθούν στο όνομα της καλής λειτουργίας των σχολείων. Χιλιάδες πειθαρχικά, διώξεις, αργία και απολύσεις μετρά ο κλάδος των εκπαιδευτικών γιατί αρνείται να γίνει ιδεολογικό και πολιτικό φερέφωνο της κυβέρνησης. Αρνείται να υπηρετήσει τα σχέδια της κυβέρνησης και της αστικής τάξης που τους θέλει ανθρωποφύλακες της γενιάς των παιδιών που δεν έχουν καμία προοπτική. Έτσι, ο 'άξιος' εκπαιδευτικός απαγορεύεται να απεργεί, να αγωνίζεται στο πλευρό των μαθητών του, να μιλά για δικαιώματα και ελευθερίες.

Οι φοιτητές απειλούνται με διαγραφές από τα Πανεπιστήμια με τη δικαιολογία της 'αναβάθμισης' των σπουδών και της γνώσης μέσα σε έναν οχετό προπαγάνδας για τους 'αιώνιους' φοιτητές. Αυτούς που εργάζονται για να

μπορέσουν να ζήσουν και ταυτόχρονα πρέπει να αντιμετωπίσουν την εντατικοποίηση των σπουδών που ανεβάζει τον μέσο όρο διάρκειάς τους κατά δύο και τρία χρόνια. Το πρόβλημα όμως της κυβέρνησης δεν είναι οι αιώνιοι αλλά οι ανήσυχτοι φοιτητές. Αυτοί που καλούν σε κινητοποιήσεις, διαδηλώσεις και καταλήψεις ενάντια στην κυβερνητική πολιτική. Αυτοί που κάνουν συνελεύσεις και γράφουν πανό για την Παλαιστίνη. Αυτοί απειλούνται με πειθαρχικά, ποινικές διώξεις, πρόστιμα και διαγραφές γιατί ενοχλούν το σύστημα που τους θέλει με σκυμμένο το κεφάλι σε ένα Πανεπιστήμιο πολιτικά και κοινωνικά απονεκρωμένο.

Οι εργαζόμενοι καταδικάζονται σε μόνιμη φτώχεια με το νόμο για τον κατώτατο μισθό, στο όνομα της ρεαλιστικής διαχείρισης της οικονομίας. Του ρεαλισμού του κέρδους, της εκμετάλλευσης, της στρατικοποίησης των οικονομικών, των δισεκατομμυρίων που προορίζονται για τα εξοπλιστικά προγράμματα. Την ίδια στιγμή απαγορεύεται το δικαίωμα στην απεργία και ο ταξικός συνδικαλισμός βγαίνει στην παρανομία. Απεργγοί απολύονται και συνδικαλιστές διώκονται για τη συμμετοχή τους στις απεργίες που διεκδικούν αυξήσεις

στους μισθούς και ανθρώπινες συνθήκες εργασίας που δεν θα στέλνουν τους εργάτες και τους εργαζόμενους στον τάφο για ένα κομμάτι ψωμί.

Η υποταγή στους αντιδραστικούς νόμους έχει σαν στόχο κυρίως τους νέους ανθρώπους. Είναι ένας πόλεμος που έχει εξαπολύσει το κεφάλαιο και ο ιμπεριαλισμός απέναντι σε μια γενιά που δεν έχει τίποτα να της υποσχεθεί. Γνωρίζουν πολύ καλά πως υπάρχουν όλοι οι αντικειμενικοί όροι για να βγει ο λαός στο δρόμο και προσπαθούν να το αποτρέψουν. Το αποδεικνύουν οι κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη και οι απεργίες, οι μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις για τα Τέμπη που τάραξαν το πολιτικό σκηνικό της χώρας. Εκπαιδεύουν, φιμώνουν, τρομοκρατούν και διώκουν νέους και εργαζόμενους να ζουν με το φόβο, να νιώθουν αδύναμοι και ανίκανοι να πάρουν αποφάσεις, να αγωνιστούν, να διεκδικήσουν μια ζωή με δικαιώματα.

Η φασιστικοποίηση και η ένταση της καταστολής εντείνεται όχι μόνο στη χώρα αλλά διεθνώς, από τις μεγάλες ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις μέχρι τις εξαθλιωμένες, εξαρτημένες χώρες του τρίτου λεγόμενου κόσμου. Αποτελεί μέρος της προετοιμασίας των κοινωνιών για

Ποιος θέλει τις συλλογικές συμβάσεις; Και ποιος μπορεί να τις φέρει;

«Σχέδιο δράσης» με στόχο την κάλυψη του 80% των εργαζόμενων στη χώρα από κάποια Συλλογική Σύμβαση Εργασίας δηλώνει πως θέλει να διαμορφώσει η κυβέρνηση της ΝΔ, σύμφωνα με την κατεύθυνση της πρόσφατης οδηγίας της ΕΕ και όπως προβλέπει ο νόμος για τον κατώτατο. Και το 'χει ρίξει στον «κοινωνικό διάλογο» με τους εργοδοτικούς φορείς και τη συνδικαλιστική ηγεσία της ΓΣΕΕ, προκειμένου να ρίξουν -όλοι μαζί- στάχτη στα μάτια των εργαζόμενων και να εμποδίσουν τη συγκρότησή τους στο επίπεδο που απαιτεί η πλατιά κατάκτηση συλλογικών συμβάσεων που πραγματικά θα βελτιώνουν τους όρους και τη θέση τους.

Προς το παρόν, η μόνη κίνηση που σκέφτεται η κυβέρνηση, ίσως στο πλαίσιο του αντεργατικού νομοσχεδίου που ετοιμάζει καιρό, είναι η μείωση του ποσοστού εργαζόμενων ενός κλάδου που απαιτείται ν' απασχολώνται τα μέλη μιας εργοδοτικής ένωσης ώστε να θεωρηθεί ότι εκπροσωπεί τον κλάδο (απ' το 50%+1 που είναι σήμερα). Αυτό αποτελεί τυπικά την προϋπόθεση προκειμένου ο υπουργός Εργασίας να μπορεί να επεκτείνει μια κλαδική ΣΣΕ ως υποχρεωτική για όλες τις επιχειρήσεις του κλάδου. Η μέχρι τώρα πρακτική, βέβαια, μάλλον επιβεβαιώνει ότι το κριτήριο αυτό (ασαφές εξ ορισμού) χρησιμοποιείται κατά το δοκούν, ανάλογα με τις πολιτικές ανάγκες της κυβέρνησης, τα χαρακτηριστικά του κλάδου και, οπωσδήποτε, τα χαρακτηριστικά της σύμβασης προς επέκταση. Οι περιπτώσεις του τουρισμού και του επισιτισμού, όπου εδώ και κάποια χρόνια κηρύσσονται γενικά υποχρεωτικές οι κλαδικές ΣΣΕ που προβλέπουν πχ. δήμερη εργασία, αποκαλύπτουν τι είδους συλλογικές συμβάσεις είναι αυτές

που θέλει η κυβέρνηση και το κεφάλαιο να «καλύπτουν» τους εργαζόμενους. Ακόμα κι αν πράγματι το απαιτούμενο ποσοστό μειωθεί, η επεκτασιμότητα μιας κλαδικής ΣΣΕ θα εξακολουθεί να βρίσκεται στα χέρια της κυβέρνησης, ενώ καθ' αυτό δεν λείπει τίποτα για το περιεχόμενο της σύμβασης.

Το ζήτημα όμως των συλλογικών συμβάσεων παραμένει απ' τα πιο βασικά για το εργατικό κίνημα. Το γεγονός ότι, στην Ελλάδα, μόλις το 16,1% των εργαζομένων δουλεύει με όρους κάποιας ΣΣΕ (επιχειρησιακής, κλαδικής ή ομοιοεπαγγελματικής), έναντι του 50% κατά μέσο όρο στην Ευρώπη, είναι αποτέλεσμα της αντεργατικής επίθεσης που έφεραν τα μνημόνια κι η συνέχειά τους και αποτυπώνει το επίπεδο της διάλυσης του πλέγματος των εργασιακών δικαιωμάτων στη χώρα. Πατάει, δε, στο γεγονός ότι ο συνδικαλισμός κι η οργάνωση των εργαζόμενων χτυπιούνται τόσο με ιδεολογικά, πολιτικά, νομικά και πρακτικά μέσα, όσο και με τη στάση των συνδικαλιστικών ηγεσιών και του «κοινωνικού διαλόγου» που πάντα επιζητούν, με πρώτη και καλύτερη(;) τη ΓΣΕΕ.

Τι έχει πιάσει, λοιπόν, το σύστημα, να θέλει να δείξει φιλεργατικό πρόσωπο; Μπορεί ο νόμος να εξασφαλίσει τις συλλογικές συμβάσεις και μάλιστα με όρους ευνοϊκούς για τους εργαζόμενους; Είναι δεδομένο ότι ο κόσμος της δουλειάς βρίσκεται -επί πολλά χρόνια- με μισθούς που δεν καλύπτουν βασικές ανάγκες και με όρους που κάνουν το μεροκάματο από εξουθενωτικό μέχρι δολοφονικό. Το σύστημα γνωρίζει ότι η οργή συσσωρεύεται, ενώ βλέπει πως πληθαίνουν οι αναζητήσεις συλλογικής απάντησης και εργατικών αγώνων, και στη χώρα μας. Το κράτος της αστικής τάξης υπηρετεί το δικό της συμφέρον συνολικά, που μπορεί ν' απειληθεί απ' τους αγώνες των εργαζόμενων στην εξέλιξή τους. Αυτό που επιδιώκει λοιπόν είναι ν' ανακόψει μια τέτοια

πορεία, ορίζοντας το ίδιο το «ταβάνι» των διεκδικήσεων στα στενά όρια των «αντοχών της οικονομίας». Να επεκτείνει τη λογική του «αλγορίθμου» που επέβαλε στον νόμο για τον κατώτατο, παρουσιάζοντας από μόνο του το γεγονός της ύπαρξης συλλογικών συμβάσεων ως θετικό, όταν αυτές θα κινούνται οριακά πάνω απ' τις κατώτατες αμοιβές, όπως συμβαίνει και σήμερα στην τεράστια πλειοψηφία ειδικά των κλαδικών συμβάσεων. Κάθε άποψη λοιπόν που καλλιεργεί αυταπάτες για κάποια νομοθετική «λύση εξ ουρανού», βάζει εμπόδια στη συγκρότηση και την πάλη που έχουν ανάγκη οι εργαζόμενοι και λειτουργεί στην ίδια κατεύθυνση που επιδιώκει η κυβέρνηση: τη μετάθεση στο κράτος της αρμοδιότητας να ορίζει πώς δουλεύουν και ζουν η εργατική τάξη κι οι εργαζόμενοι, δηλαδή την υπαγωγή τους στο κεφάλαιο.

Το ζήτημα αποκτά ακόμα μεγαλύτερη σημασία μπροστά στην όξυνση των ανταγωνισμών και τις νέες, επιπρόσθετες θυσίες που «πρέπει» να κάνει ο λαός για τους εξοπλισμούς -και ευρύτερα τις ανάγκες- των ιμπεριαλιστών. Γι' αυτό και είναι εξίσου διαλυτικές απόψεις που βαφτίζουν «νίκη» και «κατάκτηση» την υπογραφή οποιασδήποτε ΣΣΕ, ακόμα κι αν δεν βελτιώνει τους όρους δουλειάς, με κρίσιμο το ζήτημα του μισθού. Μια εξέλιξη που «θεσμοθετεί» τους χαμηλούς μισθούς και υπονομεύει τους αγώνες και τις αντιστάσεις. Ή οι τοποθετήσεις πως οι συνθήκες για την υπογραφή

ΣΣΕ είναι «ευνοϊκές» τώρα που «η ΕΕ σπρώχνει τις συλλογικές συμβάσεις» ή «ο κλάδος έχει μεγάλα κέρδη». Οι εργαζόμενοι σε μια σειρά κλάδους έχουν βρει μπροστά τους αυτές τις απόψεις, είτε απ' τον αστικό-κυβερνητικό είτε απ' τον ρεφορμιστικό συνδικαλισμό του ΠΑΜΕ, οδηγούμενοι στην απογοήτευση και την ηττοπάθεια.

Οι συλλογικές συμβάσεις, με πραγματικό περιεχόμενο, μπορούν να κατακτηθούν μόνο με μαζικούς, ανυποχώρητους αγώνες. Πρόκειται για πάλη με μεγάλη σημασία, καθως τέτοιες συλλογικές συμβάσεις, πέρα απ' τον ενοποιητικό και συγκροτητικό ρόλο που έχουν για τους εργαζόμενους, αποτελούν και βασικό εργαλείο για τη διασφάλιση αξιοπρεπών μισθών (και άλλων όρων δουλειάς), σ' ένα περιβάλλον αστάθειας και αντεργατικής επίθεσης. Ζήτημα που δεν αφορά αποκλειστικά αυτούς που δουλεύουν σήμερα σε μια επιχείρηση ή έναν κλάδο, αλλά κι αυτούς που θα βρεθούν αύριο εκεί, και συνολικά τη θέση όλων των εργαζόμενων. Σ' αυτή την πάλη, οι εργαζόμενοι πρέπει να χρησιμοποιήσουν τα εργαλεία τους, τα σωματεία. Πετώντας, όμως, όλα όσα τα κρατάνε αφοπλισμένα: τον κρατικό έλεγχο, τη λογική της ανάθεσης, του «κοινωνικού εταιρισμού», των «κοινών συμφερόντων», της «ευκολίας». Οι εργαζόμενοι πρέπει να αντιμετωπίσουν την πάλη για συλλογικές συμβάσεις ως βασικό όρο για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους, της ίδιας τους της ζωής.

Οι φόροι στα ύψη, οι μισθοί στον πάτο

“Τaxing Wages 2025” ονομάζεται η έκθεση του ΟΟΣΑ που καταγράφει τις αυξομειώσεις των μισθών στις χώρες της ΕΕ, συμπεραίνοντας πως σε 7 από αυτές, οι εργαζόμενοι είδαν τα εισοδήματά τους να μειώνονται το 2024. Η Ελλάδα κατέγραψε την 5η χειρότερη θέση παρ' όλο που ο μέσος ονομαστικός μισθός αυξήθηκε κατά 4,7% πέρυσι, ενώ μετά την αφαίρεση του μέσου πληθωρισμού η πραγματική μέση αύξηση φτάνει στο 1,7%. Στην τσέπη τους όμως οι εργαζόμενοι είδαν μείωση 0,9% αφού πρέπει να συνυπολογιστεί και η αύξηση κατά 2,6% του μέσου προσωπικού φορολογικού συντελεστή. Με λίγα λόγια, ακόμα κι αυτά τα ψίκουλα που το σύστημα ονομάζει αυξήσεις, εξανεμίζονται απ' τους φόρους και τις εισφορές, οδηγώντας ουσιαστικά σε μειώσεις μισθών.

Παρόμοια είναι και τα στοιχεία του ΙΝΕ/ΓΣΕΕ για το 2024, που υπολογίζει τη μείωση του πραγματικού διαθέσιμου μισθού (δηλαδή μετά τους φόρους) στο 1,1%. Πηγαίνοντας ακόμα πιο μακριά, η συγκεκριμένη έκθεση

κάνει λόγο για μείωση του πραγματικού διαθέσιμου εισοδήματος των εργαζομένων κατά 32,8% για την περίοδο 2009-2024, αποτέλεσμα της αντιλαϊκής επίθεσης την περίοδο των μνημονίων και της κρίσης.

Η Ελλάδα καταγράφει τη δεύτερη χειρότερη επίδοση (2,3%) σε ό,τι αφορά τη συμβολή των μισθών στην ποσοστιαία μεταβολή του ακαθάριστου πρωτογενούς εισοδήματος των νοικοκυριών, σε τρέχουσες τιμές, δηλαδή υποτριπλάσιο απ' τον ευρωπαϊκό μέσο όρο. Μεταξύ του 2019 και του 2023, το πραγματικό διαθέσιμο εισόδημα των νοικοκυριών αυξήθηκε περίπου 8,3 δισ. ευρώ και η πραγματική κατανάλωση κατά 7,9 δισ. ευρώ. Από αυτή την αύξηση, το κομμάτι που αφορά το εισόδημα από μισθωτή εργασία ήταν μόλις 130 εκατ. ευρώ, όταν το πραγματικό εισόδημα από μη μισθωτή εργασία αυξήθηκε κατά 2,6 δισ. ευρώ και το πραγματικό εισόδημα από πλούτο κατά 4,5 δισ. ευρώ.

Με μια μόνο ματιά στα παραπάνω, καταρρέουν αμέσως τα αφηγήματα της κυβέρνησης για την «κοινωνική της

ευαισθησία», τις δήθεν «αυξήσεις», το «κοινωνικό μέρος της ανάπτυξης». Η πραγματικότητα βρίσκει τα νοικοκυριά και τους μισθωτούς εκτεθειμένους στον οδοστρωτήρα των ανατιμήσεων, του πληθωρισμού και του δυσβάσταχτου κόστους στέγασης. Ξαν μην έφταναν αυτά, έρχεται και το επίσημο κράτος μέσω της φορολογίας και των εισφορών να σαρώσει το διαθέσιμο εισόδημα των μισθωτών, που τελικά φτάνει ως τα μισά του μήνα. Απ' την άλλη μεριά, κεφάλαιο και εργοδοσία θησαυρίζουν στις πλάτες των εργαζομένων.

Οι διάφορες προτάσεις και τα σχέδια για τιμαριθμική αναπροσαρμογή και αναθεώρηση των φορολογικών κλιμάκων που θα δώσουν την υποτιθέμενη λύση περιέχουν τη γνωστή συμβιβασμένη αντίληψη μακριά απ' τις πραγματικές ανάγκες των εργαζομένων. Αυτό που χρειάζονται η εργατική τάξη και ο λαός δεν είναι κάποια φαινή, αλλά η συγκρότηση των δικών τους δυνάμεων, η οργάνωση στους χώρους δουλειάς και τα σωματεία, για να κάνουν τις αυξήσεις στους μισθούς δικιά τους υπόθεση πάλης.

το επόμενο αιματοβαμμένο ξαναμοίρασμα του κόσμου, για τον επόμενο παγκόσμιο πόλεμο που πυρετωδώς προετοιμάζουν.

Η ελπίδα ανάδειξης λιγότερο σκληρών κυβερνήσεων που θα λύσουν το πρόβλημα είναι αδιέξοδη. Οι ενδοϊμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί σε βαθμό παρόξυνσης, σε συνδυασμό με τη βαθιά εξάρτηση της αστικής τάξης της χώρας από τους ιμπεριαλιστές, υποχρεώνουν όλα τα αστικά πολιτικά κόμματα να ασκήσουν την ίδια αντεργατική πολιτική για να μπορέσουν να διεκδικήσουν τον κυβερνητικό θώκο. Η απάντηση από τη μεριά των εργαζόμενων και της νεολαίας δεν μπορεί παρά να είναι η συγκρότηση του δικού τους στρατοπέδου. Ζητήματα διώξεων και τρομοκρατίας μπορούν να απαντηθούν μόνο με την πλατιά στήριξη από το λαό και το κίνημα. Η καταγγελία των διώξεων, η πάλη για την κατάργηση των αντιδραστικών νόμων, η απαίτηση για την αθώωση των διωκόμενων αγωνιστών, η υπεράσπιση του δικαιώματος στην απεργία, τη διαδήλωση, την πολιτική και συνδικαλιστική δράση είναι υπόθεση του μαζικού λαϊκού κινήματος και της επαναστατικής αριστεράς. Η αντίσταση στους αντιλαϊκούς 'Νόμους και Τάξη' της εκμετάλλευσης και της τρομοκρατίας αποτελεί βασική προϋπόθεση για κάθε βήμα που θέλουμε να κάνουμε, για κάθε μάχη που έχουμε μπροστά μας.

Νοσοκομεία - περίθαλψη

«Ατομική Ευθύνη και Ανθρώπινα λάθη»

Μόνη ευθύνη και ανάγκη των εργαζομένων η οργάνωση της πάλης τους

Αν η αστάθεια είναι αυτό που χαρακτηρίζει την πολιτική της ντόπιας αστικής τάξης μπροστά στις διενεργούμενες εξελίξεις μιας και βαδίζει σε ακαρτογράφητα νερά, αναζητώντας ρόλο από τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της μέσα από καιροσκοπισμούς και τυχοδιωκτισμούς και βαθαίνοντας την εξάρτησή της, όσον αφορά την πολιτική της απέναντι στον λαό και την εργατική τάξη η επίθεση εξελίσσεται σταθερά σε όλα τα μέτωπα. Κυβερνώντες και αντιπολιτευόμενοι ομονοούν στην επίθεση, ο καθένας με τον ρόλο του, ώστε οι εργαζόμενοι κι ο λαός να βγαίνει καθημερινά πιο αδυνατισμένος στον ταξικό συσχετισμό, η εργατική τάξη πιο ευάλωτη στο ξεζούμισμά της, συνολικά ο κόσμος της μόχθου πιο έτοιμος στις απαιτήσεις των κυρίαρχων του.

Αυτή η πολιτική, πέρα από διακηρυγμένη από τα πιο επίσημα κέντρα του συστήματος εντός κι εκτός χώρας, είναι και αναγνωρίσιμη στο πετσί του κάθε λαϊκού ανθρώπου που βιώνει τις συνέπειες μέσα

από το άπλωμα της φτώχειας, την επιδείνωση των όρων δουλειάς, τα εργατικά «ατυχήματα», το πέταγμα από την εκπαίδευση και φυσικά τους όρους περίθαλψής του. Παρ' όλα αυτά, η κυβέρνηση της ΝΔ πασχίζει, κάνοντας το άσπρο μαύρο και ειδικά μετά τις διαδηλώσεις των Τεμπών, να μας πείσει ότι νοιάζεται για τον λαό και ειδικά στο πολύπαθο πεδίο της περίθαλψης.

Μας ανακοινώνει η υφυπουργός Αγαπηδάκη τους χιλιάδες που κάνανε χρήση του προγράμματος «ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΩ» μετά από το sms του υπουργείου. Που αφήσανε πίσω τους παλιές συνήθειες όπως «Για πολλά χρόνια οι Έλληνες πήγαιναν με καθυστέρηση στον γιατρό, αφού είχαν αρρωστήσει και γύριζαν επιδεικτικά την πλάτη τους στην πρόληψη» σαν μια έκφραση συλλογικής (;)- «ατομικής ευθύνης» του λαού που φταίει για τα δεινά του και σώζεται από τις πρωτοπόρες πρωτοβουλίες της κυβέρνησης. Πραγματικός εμπαιγμός.

Καταρχήν η ύπαρξη και μόνο του προγράμματος αποκαλύπτει την κατάσταση

που βρίσκεται ο λαός και πόσο έχει χτυπηθεί το δικαίωμά του σε ΙΣΗ ΠΛΗΡΗ και ΔΩ-ΡΕΑΝ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ. Αποτελεί ωμή ομολογία ότι ο λαός δεν έχει πρόσβαση ούτε σε βασικές εξετάσεις όπως μια μαστογραφία κι έναν έλεγχο της χοληστερίνης. Ότι παραμένει έκθετος και ουσιαστικά αρρωσταίνει και πεθαίνει... τσάμπα. Ότι τα νοσοκομεία έχουν μετατραπεί σε βασανιστικά εφημερησεία, ότι δεν ολοκληρώνεται η θεραπεία και ότι τα κόστη του ιδιωτικού τομέα έχουν γονατίσει τον λαό, αφήνοντας τον πέρα από φτωχότερο και άρρωστο.

Όμως η πολιτική τους δεν περιορίζεται στη φτηνή προπαγάνδα. Μέσα από αυτά τα προγράμματα φροντίζουν να κάνουν πολλές δουλειές. Ταΐζουν κάποια μεσοστρώματα με επιδόματα από το ΕΣΠΑ, γι' αυτό και αυτές οι εξετάσεις γίνονται δωρεάν και στους ιδιώτες. Ταυτόχρονα, τα εργαλειοποιούν για το χτύπημα των εργασιακών δικαιωμάτων και στα δημόσια νοσοκομεία. Ο γιατρός που θα εξετάσει ασθενείς, αν το επιθυμεί, υπό το

πλαίσιο του προγράμματος, θα πληρωθεί έξτρα «κατά κεφαλή». Διασπάται έτσι το ενιαίο μισθολόγιο, εκπαιδεύεται το προσωπικό στην επιδοματική πολιτική και αντιδραστικοποιείται το πλαίσιο περίθαλψης αφού μπαίνουν κριτήρια και αιρέσεις για το ποιον ασθενή θα δει ο γιατρός!

Αυτές οι κινήσεις της κυβέρνησης παίζουν σημαντικό ρόλο στο να διαμορφώνεται καθημερινά προς το αντιδραστικότερο όλο το περιβάλλον της δημόσιας περίθαλψης, τόσο στο μέτωπο των εργασιακών δικαιωμάτων όσο και στο δικαίωμα της λαϊκής περίθαλψης. Συνυπάρχουν κι ενισχύουν τις συνέπειες της υποστελέχωσης, της εντατικοποίησης και του εργοδοτικού εκβιασμού των εργαζομένων καθώς και της υποβάθμισης της περίθαλψης του λαού.

Με αυτούς τους όρους δουλειάς και περίθαλψης, τα εργατικά ατυχήματα και τα «εργασιακά λάθη» με σοβαρές συνέπειες για τους ασθενείς αποτελούν φυσική συνέπεια, σχεδόν συστατικό στοιχείο της όλης κατάστασης. Πόσο μακριά είναι ο θάνατος του τραυματιοφορέα πριν λίγους μήνες την ώρα που έκανε τη δεύτερη βάρδια μέσα στο ίδιο 24ωρο (το λεγόμενο πρωί-νύχτα) από τη λάθος μετάγγιση του νοσηλευτή στο Τζάνειο πάλι με τους ίδιους όρους εργασίας; Η συνταγή μία και γνωστή: οι πραγματικοί υπαίτιοι επικαλούνται «ανθρώπινα λάθη» και «ατομικές ευθύνες» για να ενοχοποιήσουν τους εργαζόμενους και να αποπροσανατολίσουν από τις ευθύνες της πολιτικής τους.

Η αδυναμία των εργαζομένων να υπερασπίζονται τα δικά τους δικαιώματα αφήνουν αρνητικό αποτύπωμα. Ο υγειονομικός εργαζόμενος, βλέποντας τον συνάδελφό του να χρεώνεται σαν προσωπικό του λάθος τις συνέπειες μιας ολόκληρης πολιτικής, έχοντας απέναντί του από την κυβέρνηση μέχρι και τα συνδικαλιστικά του όργανα, σίγουρα τρομοκρατείται. Γιατί γνωρίζει πως βρίσκεται εγκλωβισμένος ανάμεσα στην υποστελέχωση, την εντατικοποίηση, τις απανωτές βάρδιες, τις υψηλές ευθύνης απαιτήσεις της δουλειάς και της κατανόησης του πόσο αναλωσίμος είναι για ένα σύστημα που επιτίθεται και θα φροντίσει να ξεπλυθεί.

Είναι σημαντικό σε κάθε τέτοια περίπτωση να δίνεται η μάχη. Όχι μόνο σε επίπεδο προπαγάνδας. Αλλά προσπάθεια ανάδειξης και δημιουργίας πολιτικών δεδομένων κίνησης, αγώνα και αντίστασης των εργαζομένων. Για να υπερασπιστούν τα δίκια τους. Να βάλουν στο προσκήνιο τη δική τους πλευρά των πραγμάτων. Κάθε εστία αντίστασης είναι αναγκαία συμβολή στην απαιτούμενη αγωνιστική ανάταση και συγκρότηση των εργατικών αγώνων. Οι δυνάμεις του ΚΚΕ(μλ), της Ταξικής Πορείας και κάθε αριστερός αγωνιστής, πρέπει να συμβάλλουν καθημερινά σε μια τέτοια κατεύθυνση. Η καταγγελία στα social media και η ανάδειξη των ζητημάτων για αντιπολιτευτικούς λόγους φθοράς της κυβέρνησης που εξαντλείται η πολιτική της ρεφορμιστικής αριστεράς είναι άχρηστη. Οι απαντήσεις θα δοθούν από τη μαζική πάλη, την οργάνωσή της και τον προσανατολισμό της στην αντίσταση στην επίθεση του συστήματος.

Υπηρεσίες Καθαριότητας στους Δήμους:

Ο σύγχρονος μεσαίωνας με τα όλα του!

Τρία «περιστατικά», δηλαδή τρία εργατικά «ατυχήματα», δηλαδή τρία εργοδοτικά εγκλήματα μέσα σε λίγες μέρες

Α) 29 Μάη: τροχαίο ατύχημα με απορριμματοφόρο του Δήμου Πύλου - Νέστορος και σοβαρός τραυματισμός του οδηγού. Η συζήτηση περί ατομικής ευθύνης πάει εύκολα περίπατο, καθώς για τη μεταφορά των απορριμμάτων απ' τον Δήμο Πύλου στην Καλλιρρόη οι εργαζόμενοι είναι υποχρεωμένοι να διανύουν 180 χιλιόμετρα πήγαινε-έλα τουλάχιστον καθημερινά!

Β) 6 Ιούνη: ταξί συγκρούστηκε με απορριμματοφόρο στον Άλιμο, με αποτέλεσμα να χάσει τη ζωή της μια 65χρονη εργαζόμενη στην καθαριότητα. Το περιστατικό αναδεικνύει με τον πιο σκληρό τρόπο τους κινδύνους που αντιμετωπίζουν καθημερινά οι εργαζόμενοι στους ΟΤΑ.

Γ) 9 Ιούνη: αυτοκίνητο με τρεις επιβάτες επιχείρησε να προσπεράσει απορριμματοφόρο εν ώρα αποκομιδής στην περιοχή της Κυψέλης. Οι εργαζόμενοι του Δήμου, διαπιστώνοντας ότι ο δρόμος δεν επέτρεπε ασφαλή διέλευση, ζήτησαν απ' τους επιβάτες να περιμένουν. Ωστόσο, οι επιβάτες κατέβηκαν απ' το όχημα και άρχισαν να επιτίθενται στους υπαλλήλους, με αποτέλεσμα ο ένας εργαζόμενος να δεχθεί σφοδρή επίθεση με γροθιές και κλωτσιές και να οδηγηθεί στο νοσοκομείο.

• Τα παραπάνω περιστατικά δεν είναι ούτε μεμονωμένα ούτε τυχαία και αυξάνονται όλο και περισσότερο. Αποτελούν αποτελέσματα της εργασιακής ζούγκλας που επικρατεί στον χώρο των υπηρεσιών καθαριότητας τόσο στον κλάδο των ΟΤΑ όσο και σ' όλους τους υπόλοιπους στο δημόσιο, όπως στα νοσοκομεία. Οι

περισσότεροι συνάδελφοι δουλεύουν με ελαστικά ωράρια, με προγράμματα ΔΥΠΑ-ΟΑΕΔ και μάλιστα σε ηλικιακές ομάδες λίγο πριν την σύνταξη (55-67), εκτεθειμένοι σ' όλους τους κινδύνους. Τα μέσα προστασίας, ακόμα και τα υποτυπώδη, είναι συνήθως ανύπαρκτα. Για την πολύωρη έκθεση στις επικίνδυνες καιρικές συνθήκες, όπως τώρα στους καλοκαιρινούς μήνες, δεν υπάρχει καμία πρόβλεψη. Παράλληλα, η έλλειψη προσωπικού και η εντατικοποίηση σε εξοντωτικούς ρυθμούς έχουν γίνει καθεστώς. Οι νεκροί σε ώρα δουλειάς στη χώρα ξεπερνούν τους 100 κάθε χρόνο, χωρίς οι εκθέσεις της Επιθεώρησης Εργασίας να έχουν καταμετρήσει και διερευνήσει τα εργατικά «ατυχήματα» που είχαν παθολογικά ή τροχαία αίτια! Άλλωστε, ο ρόλος της Επιθεώρησης Εργασίας ήταν έτσι κι αλλιώς το μακρύ χέρι του κράτους, και πλέον είναι κι εντελώς υποβαθμισμένη και υποστελεχωμένη υπηρεσία.

• Έχει μεγάλη σημασία να μην περάσει η μόνιμη επιχείρηση μπαζώματος αυτών των εγκλημάτων, που τα ρίχνει όλα στην «ατομική ευθύνη» των οδηγών, των εργατών ή των πολιτών. Η ευθύνη ανήκει καθολικά και εξ ολοκλήρου στην κυβερνητική πολιτική. Στη μείωση των δαπανών για την προστασία των εργαζομένων (που την αντιμετωπίζει σαν κόστος και εμάς σαν αναλώσιμους), στη διάλυση των όρων δουλειάς σε κάθε πλευρά τους και σε κάθε επίπεδο. Η ευθύνη βρίσκεται στις πολιτικές όλων των προηγούμενων κυβερνήσεων (ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ κλπ.), που έκοψαν

μισθούς, φορολόγησαν το εισόδημα των εργαζομένων, αύξησαν τα όρια συνταξιοδότησης, μείωσαν το προσωπικό, επέβαλαν τις ελαστικές σχέσεις εργασίας κ.ο.κ. Βρίσκεται στον νόμο Βορίδη, που, την ώρα που οι ανάγκες για προσωπικό αυξάνονται, απαγορεύει στην ουσία τις προσλήψεις, ενώ την ίδια στιγμή που επικαλούνται τα σφικτά δημοσιονομικά όρια, ανακοινώνουν πρόγραμμα εξοπλισμών ύψους 28 δισ., σε μια περίοδο έντασης των ανταγωνισμών και εκτόξευσης των κινδύνων για την εργατική τάξη και τον λαό συνολικά. Βρίσκεται στην προσπάθειά τους να περάσουν με όλα τα μέσα την αξιολόγηση ώστε να μας έχουν σκυφτούς, πειθαρχημένους και απολυμένους. Βρίσκεται στην προπαγάνδα τους ότι είμαστε «τεμπέληδες» και «βολεμένοι». Οι πρώτοι που μας χτυπάνε, με κάθε τρόπο, είναι οι κυβερνήσεις και το κεφάλαιο.

• Αν αυτή είναι η κατάσταση στους Δήμους και όχι μόνο, οι εργαζόμενοι δεν πρέπει να μείνουμε με τα χέρια σταυρωμένα. Δεν πρέπει να περιμένουμε ούτε απ' τη διοίκηση ούτε απ' τις συνδικαλιστικές ηγεσίες να μας λύσουν το ζήτημα. Αυτοί άλλωστε είναι υπηρέτες της πολιτικής που μας καλεί να θυσιάσουμε ακόμα και τη ζωή μας για τις ορέξεις του κεφαλαίου και για τα πολεμικά τους σχέδια. Που μας καλεί να συνηθίσουμε τον σύγχρονο εργασιακό και κοινωνικό μεσαίωνα. Πρέπει με μαζικές συνελεύσεις και αποφάσεις αγώνα να διεκδικήσουμε μέτρα προστασίας, μονιμοποίηση όλων των συναδέλφων και ανθρώπινες συνθήκες δουλειάς.

Απεργίες στην άγρια ζούγκλα των ΜΜΕ

Οι δύο πρόσφατες 24ωρες απεργίες των εργαζομένων στα ΜΜΕ όπως και η προχθεσινή 24ωρη απεργία των εργαζομένων στο μοναδικό πρακτορείο διανομής του Τύπου, «ΑΡΓΟΣ», σηματοδοτούν - έπειτα από χρόνια απραξία- μια φάση κινητοποίησης και διεκδίκησης ενός κλάδου που επλήγη σοβαρά από την οικονομική κρίση, έχασε χιλιάδες θέσεις εργασίας, είδε τους μισθούς (που πριν από την κρίση ακολουθούσαν τη «φούσκα» που είχε δημιουργηθεί στο χώρο) να καταβαραθρώνονται, τις εργασιακές συνθήκες να χειροτερεύουν δραματικά, τις εργασιακές σχέσεις να μένουν ακάλυπτες από συλλογικές συμβάσεις, έρμαιο των ορέξεων των αφεντικών.

Την ίδια εποχή άλλαζε ραγδαία και το μιντιακό τοπίο. Μέσα άλλαζαν χέρια, ιστορικοί τίτλοι έκλειναν ή περνούσαν σε νέους ιδιοκτήτες, εκπροσώπους του μεγάλου ληστρικού κεφαλαίου της χώρας που δραστηριοποιούνται σε μια σειρά πεδία εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης και άντλησης υπερκερδών και που χρειάζονται τα ΜΜΕ αποκλειστικά για να εξυπηρετούν τα συμφέροντά τους, τις βρόμικες δουλειές τους και τους πολιτικούς εκβιασμούς τους.

Επί 17 χρόνια ο κλάδος, με συνδικαλιστική εκπροσώπηση σταθερά συμβιβασμένη και υποτακτική, παρά τις όποιες εναλλαγές παρατάξεων και προσώπων, παρακολουθούσε σχεδόν αμήχανα και παθητικά την καταστροφή του, τη γιγάντωση μονοπωλίων, τη μετατροπή του σε μονοφωνικό προπαγανδιστή της αστικής εξουσίας και της οικονομικής ελίτ για την οποία δουλεύει, την απώλεια όποιας

αξιοπιστίας και κύρους διέθετε άλλες εποχές, τον ευτελισμό του έναντι της κοινωνίας και των άλλων εργαζόμενων.

Αγωνιστική αναγέννηση;

Τι άλλαξε ξαφνικά και φτάσαμε σε απανωτές απεργίες, με αξιοσημείωτη συμμετοχή, χωρίς βέβαια να λείψουν και οι γνωστές και μη εξαιρετέες περιπτώσεις απεργοσπασίας, κυρίως σε συγκεκριμένα σάιτ και από πρόσωπα-φερέφωνα της κυβέρνησης και διαφημιστές των πιο σάπιων ιδεών του συστήματος;

Ίσως η ραγδαία οικονομική επιδείνωση της καθημερινότητας, η ακρίβεια που τσακίζει τους καθηλωμένους μισθούς, η τεχνητή νοημοσύνη που απειλεί να καταργήσει κι άλλες χιλιάδες θέσεις εργασίας και ειδικότητες, η συνειδητοποίηση της απώλειας διαπραγματευτικής δύναμης, της ανυποληψίας στην οποία έχει περιπέσει ένας ολόκληρος κλάδος, το αίσθημα του αναλωσίμου, τα χειρότερα που έρχονται, ίσως όλα αυτά να κινητοποιήσαν τη συνδικαλιστική ηγεσία πριν να χάσει και τα τελευταία ερείσματα, πριν αυτοακυρωθεί ολωσδιόλου.

Μια νέα κρίση μέσα στην κρίση ακουμπά ήδη διάφορα Μέσα, με πιο χαρακτηριστική περίπτωση τα ΜΜΕ του ΣΥΡΙΖΑ. Η καθημερινή «Αυγή» έκλεισε, οι εργαζόμενοι στην εφημερίδα και στο ραδιοφωνικό σταθμό «Στο Κόκκινο» είναι τον τελευταίο χρόνο σε απεργιακή κινητοποίηση διαρκείας, την οποία αναγκάστηκαν να σταματήσουν προχτές, χωρίς να υποστέλλουν τις διεκδικήσεις τους. Το κανάλι Attica, ιδιοκτησίας Μπάκου-Καϊμενάνη-Εξάρκου, που πρόβαλλε κυρίως τη λεγόμενη κεν-

τροαριστερά και θα «χρησίμευε» στους ιδιοκτήτες του σε περίπτωση κυβερνητικής αλλαγής, έβαλε λουκέτο με δοσμένα τα όλο και χαμηλότερα δημοσκοπικά ποσοστά των κομμάτων της «προοδευτικής αντιπολίτευσης».

Είναι φανερό πως η συντριβή του ΣΥΡΙΖΑ και η αδυναμία του ΠΑΣΟΚ παίζουν το δικό τους ρόλο στη συρρίκνωση του κλάδου και στην αποθράσυνση των εργοδοτών, που ελλείψει... αντίπαλου δέους δεν χρειάζεται να τηρούν κανένα πρόσχημα. Η κλιμακούμενη δυστοπία στον χώρο του Τύπου, λοιπόν, πυροδότησε τις κινητοποιήσεις, με μεγάλη καθυστέρηση κι ενώ φαίνεται να έχουν διαμορφωθεί όροι δύσκολα αναστρέψιμοι στην αγορά εργασίας.

Συλλογική Σύμβαση και αξιοπρέπεια

Τα αιτήματα των απεργιών όπως διατυπώθηκαν από το δευτεροβάθμιο συνδικαλιστικό όργανο των δημοσιογράφων είναι:

- Ουσιαστικές και γόνιμες συλλογικές διαπραγματεύσεις με στόχο να μπει ένα τέλος στην ομηρία των ατομικών συμβάσεων εργασίας.
- Εισαγωγικός μισθός 1.250 ευρώ σε όλα τα ΜΜΕ
- Αυξήσεις 10% με βάση τις τελευταίες Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας
- Κατοχύρωση των αμοιβών για την εργασία τα Σαββατοκύριακα (+25% και ρεπό για το Σάββατο και 100% για την Κυριακή) και αύξηση των αποζημιώσεων για αποστολές εκτός έδρας
- Ημερήσια αποζημίωση 350 ευρώ για αποστολές σε εμπόλεμες περιοχές και 250 ευρώ για τις περιοχές που πλήττονται από φυσικές καταστροφές
- Ενσωμάτωση των θεσμικών αιτημάτων στις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας - ενσω-

Οι ναυτεργάτες στην Αδριατική πρέπει και θα νικήσουν

Με επαναλαμβανόμενες 24 ώρες απεργιακές κινητοποιήσεις, οι ναύτες των πλοίων της Αδριατικής στα λιμάνια Πάτρας και Ηγουμενίτσας διεκδικούν νέες συμβάσεις με καλύτερους όρους εργασίας. Τα ψίκουλα και οι ελάχιστες «υποχωρήσεις» της εργοδοσίας που προβλέπει η τελευταία σύμβαση εργασίας δεν ικανοποιούν ούτε κατά το ελάχιστο τις ανάγκες των εργαζομένων. Για τους εργάτες αλλά και όλο το προσωπικό, που αναγκάζονται να δουλεύουν κάτω από πολύ δύσκολες συνθήκες, με αμέτρητους κινδύνους (πριν από λίγο καιρό μια εργαζόμενη έχασε τη ζωή της στο λιμάνι της Πάτρας), με εγκληματικές ελλείψεις προσωπικού και μισθούς που δεν ανταποκρίνονται στο κόστος της ζωής, ήταν μονόδρομος να ξαναπάσουν το νήμα του απεργιακού αγώνα και να διεκδικήσουν ακόμη περισσότερα.

Αυτά που ζητούν είναι αυτονομία: να αλλάξουν οι οργανικές συνθέσεις των πληρωμάτων, κατοχύρωση 2 ρεπό τον μήνα εκτός πλοίων, καλύτερες αμοιβές και θεσμοθέτηση express δρομολογίων. Με μοχλό πίεσης τα φορτηγά και τους επιβάτες, το σύστημα και η εργοδοσία δημιουργούν κοινωνικό αυτοματισμό, για να γυρίσουν πίσω στη δουλειά ναύτες και λωστρόμοι.

Από την άλλη, οι εργοδότες εφοπλιστές πατώντας στα όσα ορίζει η πρόσφατη ΣΣΕ δεν κάνουν βήμα πίσω και έχουν βάλει μπροστά όλους τους μηχανισμούς καταστολής και τρομοκρατίας, για να σταματήσουν την απεργία. Από την πρώτη στιγμή που η ΠΕΝΕΝ ανακοίνωσε 24ωρη απεργία για τις 16 του Ιούνη, οι εργοδότες της ΣΕ-ΕΝ απευθύνθηκαν στο πρωτοδικείο

μάτωση των Αρχών Δεοντολογίας στις συμβάσεις - Συμφωνία για anti-Slapps ρυθμίσεις - Δεσμευτικοί κανόνες για τη χρήση της Τεχνητής Νοημοσύνης στην Ενημέρωση

7. Δίκαιη αμοιβή για τα πνευματικά δικαιώματα των δημοσιογράφων στον έντυπο Τύπο, τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς και τις ιστοσελίδες

8. Έκτακτη οικονομική βοήθεια για την αντιμετώπιση της ακρίβειας, κατ' αναλογία με τα δημόσια ΜΜΕ

9. Προώθηση μέτρων για την καταπολέμηση της κερδοσκοπικής ακρίβειας σε είδη διατροφής, στην ενέργεια, τα ενοίκια

10. Άρση των περιορισμών για τη μονομερή προσφυγή στη διαδικασία της Διαιτησίας

11. Μέτρα στήριξης του έντυπου Τύπου για να διασωθούν οι θέσεις εργασίας - φρένο στην υπερσυγκέντρωση του Τύπου και διαφάνεια στο ιδιοκτησιακό καθεστώς των ΜΜΕ.

Οι δύο 24ωρες απεργίες, χωρίς να υποτιμούνται, δεν φάνηκε να θορυβούν τα αφεντικά. Οι εργοδοτικές ενώσεις έχουν πάψει προ πολλού να διαπραγματεύονται με τις ενώσεις των εργαζομένων στον Τύπο. Η στάση επιδεικτικής αδιαφορίας των ιδιοκτητών, βοηθούμενη κι από το όλο αντιδραστικό νομοθετικό πλαίσιο που διέπει πλέον την εργασία, δεν μπορεί να ανατραπεί όσο τα αγωνιστικά αντανακλαστικά κινούνται στο ρελαντί. Αν δεν κλιμακωθούν οι απεργίες, με περιφρούρηση και αποφασιστικότητα, με άνοιγμα στο λαό και στη δική του πάλη για την επιβίωση, οι εργοδότες δεν θα μετακινηθούν από την αδιαλλαξία, την αδιαφορία για τους αναξιοπρεπείς μισθούς που δίνουν και τα δικαιώματα που απαλλοτριώνουν με ταχύτητα φωτός.

Απεργία ταξί

Είναι οι λεωφορειοδρόμοι το πρόβλημα;

Είναι ένα από τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι ταξιτζήδες, ιδιοκτήτες και μη, στη δουλειά τους. Όχι όμως το σπουδαιότερο! Υπάρχουν σπουδαιότερα τα οποία οι συνδικαλιστικές ηγεσίες δεν τα ακουμπάνε ή τα ακουμπάνε επιδερμικά, αφήνοντας όλα όσα συντελούνται τα τελευταία χρόνια στο απυρόβλητο. Συνοψίζονται στη φράση που γράφτηκε σε αναλύσεις για το χώρο, αλλά και ακούστηκε πριν από χρόνια από τα χείλη ΠΑΣΟΚου πρώην υπουργού Μεταφορών. «Ο τζίρος του ταξί είναι πολύ μεγάλος για να μοιράζεται στα χέρια πολλών». Πόσο μάλλον τώρα που η μεταφορά ανθρώπων παίζει σημαντικό ρόλο σε αρκετούς κλάδους υπηρεσιών και μη, με κορυφαίο τον τουρισμό.

Από το 2010, τη χρονιά που ο κλάδος έδωσε την τελευταία μεγάλη του μάχη, πολλά έχουν αλλάξει. Έχουν εμφανιστεί εταιρείες (transfer) που αναλαμβάνουν, ιδιαίτερα στο χώρο του τουρισμού, και όχι μόνο, έργο που παλαιότερα ανήκε στο ταξί. Πλαί στους παραδοσιακούς μαντράδες, στους οποίους το κράτος εδώ και δεκαετίες είχε παραχωρήσει το δικαίωμα εκμετάλλευσης των κατά τα άλλα δημόσιων αδειών ταξί, εμφανίστηκαν ετερόρρυθμες και ανώνυμες εταιρείες που συγκεντρώνουν τα ταξί σε ολοένα και λιγότερα χέρια, έχουν εμφανιστεί οι εφαρμογές, με κορυφαίες την αμερικάνικη Uber και τη γερμανική Free Now (πρώην Beat), οι οποίες στ' όνομα της εξυπηρέτησης του πελάτη, όπως και για το καλό του οδηγού φυσικά, θησαυρίζουν εκμεταλλευόμενες τη δουλειά των εργαζομένων στο ταξί, ιδιοκτητών και μη, βάζοντας από το παράθυρο πρακτικές συγκέντρωσης του χώρου αλλά και άγριας εκμετάλλευσης μέσω -τι άλλο;- και της αξιολόγησης (εδώ το λένε πιστοποίηση) του οδηγού.

Ο χώρος δεν αρκεί για μια αναλυτική περιγραφή του τι και πώς έχει συντελεσθεί τα τελευταία 15 χρόνια, για τις συνδικαλιστικές ηγεσίες, ιδιαίτερα της Ομοσπονδίας και του ΣΑΤΑ, για τις αντιπαλότητες μεταξύ τους, για τις σχέσεις τους με τα κόμματα εξουσίας και τις κυβερνήσεις. Ούτε για τη στάση των ρεφορμιστών. Η πραγματικότητα είναι ότι ο κλάδος αντιμετωπίζει μια διαρκή επίθεση που από τη μια οι εργαζόμενοι ιδιοκτήτες ταξιτζήδες σταθερά -και πιο εντατικά- μειώνονται στη βάση της αδυναμίας να αντεπεξέλθουν στα βάρη που τους φορτώνει ως ελεύθερους επαγγελματίες το σύστημα και να αναγκάζονται είτε να πουλούν ή να παραχωρούν στους «διαχειριστές» την άδειά τους και από την άλλη να αυξάνουν οι απλοί οδηγοί.

Χωρίς να υπάρχουν επίσημα στοιχεία, η αναλογία έχει αλλάξει «υπέρ» των δεύτερων κατά πολύ. Αυτοί είναι αναγκασμένοι να δουλεύουν «περίπου» ως ελεύθεροι επαγγελματίες, αλλά να δηλώνονται ως ιδιωτικοί υπάλληλοι, χωρίς όμως να έχουν ούτε καν τα ελάχιστα εργασιακά δικαιώματα που απέμειναν! Η συντριπτική πλειοψηφία όλων αναγκάζεται να δουλεύει 12ωρα και επτά μέρες τη βδομάδα για να αντεπεξέλθουν στις υποχρεώσεις που, όπως και σε όλο τον υπόλοιπο λαό, φορτώνει το σύστημα, μήπως και ζήσουν κάπως αξιοπρεπώς. Ό,τι και αν σημαίνει αυτό στην εποχή μας.

Ανάπτυξη, επενδύσεις και εκσυγχρονισμός και εδώ σημαίνουν εξάλειψη των μικρών ελεύθερων επαγγελματιών, συγκέντρωση του μεταφορικού έργου σε λίγους, ξένους και ντόπιους, εργασιακές σχέσεις απόλυτης εκμετάλλευσης, χωρίς δικαιώματα. Κατά τα άλλα, αυτό που μας απασχολεί είναι οι λεωφορειοδρόμοι και η παραβατικότητα κάποιων.

Οι δικές μας δυνάμεις δεν σταμάτησαν από την πρώτη στιγμή να βρίσκονται στα λιμάνια της Ηγουμενίτσας και της Πάτρας, βάζοντας πλάτη για ακουστούν πιο δυνατά τα αιτήματα των απεργών, για να είναι νικηφόρα η απεργία τους.

Ψηφιακή κάρτα εργασίας στο δημόσιο Η επίθεση προχωράει

Δεν πρόλαβε να ξεκινήσει η αξιολογισι.ypes.gov.gr και ήδη άρχισαν να φαίνονται τα πρώτα «αποτελέσματα». Μπορεί οι προσδοκίες για 4.000.000 ερωτηματολόγια πολιτών να διαψεύσθηκαν, αλλά τα μόλις 65.000 μπορούν επίσης να κάνουν καλά τη δουλειά τους και η κυβέρνηση προχωρά στο επόμενο βήμα αξιοποίησής τους. Έτσι λοιπόν, και για να αντιμετωπιστούν οι «τεμπέληδες» δημόσιοι υπάλληλοι, προετοιμάζεται η εφαρμογή της ψηφιακής κάρτας εργασίας και στο δημόσιο.

Η ψηφιακή κάρτα εφαρμόζεται μέχρι τώρα στον ιδιωτικό τομέα και όχι παντού. Σύμφωνα δε με την κυβέρνηση, το μέτρο έχει «μεγάλη επιτυχία» αφού «έχουν αυξηθεί σημαντικά» οι καταγεγραμμένες και πληρωμένες υπερωρίες. Ωστόσο, η όποια κατάσταση καταγράφει η ψηφιακή κάρτα εργασίας είναι πολύ μακριά από το τι πραγματικά συμβαίνει, ειδικά σε κλάδους απόλυτης εκμετάλλευσης και ελαστικοποίησης όπως αυτοί του τουρισμού και του επισιτισμού, αλλά όχι μόνο. Εκεί, δηλαδή, που οι εργαζόμενοι αναγκάζονται να «χτυπούν» την ψηφιακή κάρτα και μετά να επιστρέφουν πίσω στη δουλειά, εκεί όπου ο εργοδότης «χτυπά» όλες τις κάρτες μαζί, εκεί όπου λαντζέρηδες δηλώνονται δήθεν διευθυντικά στελέχη για να μην έχουν υποχρέωση κάρτας, εκεί όπου τελικά ισχύει η πραγματικότητα της εκμετάλλευσης της εργοδοσίας με τις ευλογίες του κράτους και των μηχανισμών του.

Σε κάθε περίπτωση, η εφαρμογή της ψηφιακής κάρτας εργασίας αποτελεί μέτρο μιας πραγματικότητας όπου το ωράριο δεν αποτελεί κατάκτηση και δικαίωμα των εργαζομένων, αλλά, στη βάση του αρνητικού ταξικού συσχετισμού, ατομική διευθέτηση μαθηματικού τύπου.

Τώρα λοιπόν προετοιμάζεται η εφαρμογή της ψηφιακής κάρτας εργασίας και στο δημόσιο. Μετά την επιβολή της αξιολόγησης ακόμα και με την απειλή αναθεώρησης του συντάγματος, μετά τη δημοσίευση στοιχείων που δείχνουν ότι από 237 οι δημόσιοι υπάλληλοι χαμηλής επίδοσης το 2019, εκτοξεύτηκαν σε πάνω από 2.000 το 2024, μετά την επιβολή αυστηρότερου πειθαρχικού δικαίου με στόχο την τρομοκρατία και την πειθάρχηση, επιχειρείται, με πρόσχημα την αύξηση της αποδοτικότητας, να εφαρμοστεί αυστηρότερο πλαίσιο και στο επίπεδο της καθημερινότητας των εργαζομένων στο δημόσιο. Αν και το πλήθος των διαφορετικών εργασιακών σχέσεων και οι χιλιάδες δημόσιοι υπάλληλοι που, λόγω αντικειμένου κυρίως στις υπηρεσίες των δήμων, αναγκάζονται να εργάζονται εκτός υπηρεσίας, καθιστά το μέτρο δύσκολα εφαρμόσιμο, η κυβέρνηση θέλει να το προχωρήσει και το σίγουρο είναι ότι οι εργαζόμενοι δεν έχουν τίποτα καλό να περιμένουν από αυτό.

Αν το μέτρο αυτό στον ιδιωτικό τομέα της διάλυσης των εργασιακών δικαιωμάτων, οδήγησε σε ακόμα μεγαλύτερη εκμετάλλευση των εργαζομένων και μάλιστα με τη δική τους «ατομική ευθύνη», αντιλαμβανόμαστε πολύ καλά ότι στο δημόσιο, που στοιχειωδώς τηρούνται κάποιες κατακτήσεις, θα οδηγήσει σε πλήρη διάλυσή τους. Θα φέρει μεγαλύτερη αυστηροποίηση, εντατικοποίηση, μεγαλύτερο έλεγχο από τους προϊστάμενους και κατάργηση ακόμα και αυτών των ελάχιστων χρημάτων που δίνονται ως «πλασματικές» υπερωρίες και

οι εργαζόμενοι υπολογίζουν ως αντιστάθμισμα στις μηδενικές αυξήσεις δεκαετιών. Θα οδηγήσει σε νέα ανθρωποφαγία και «διαίρει και βασίλευε» με καθημερινούς ελέγχους σε βάρος της συντριπτικής πλειοψηφίας, ενώ οι πελατεϊκές σχέσεις θα συνεχίζονται και οι «προνομιούχοι» θα βρίσκουν, όπως πάντα, το περιθώριο ελιγμών με τις ευλογίες των μηχανισμών. Θα προχωρήσει, εντέλει, την εμπέδωση στις συνειδήσεις των εργαζομένων, της λογικής του «ό,τι δουλεύεις πληρώνεσαι» και όχι του

μισθού ως δικαιώματος για να μπορέσει ο εργαζόμενος να καλύψει με αξιοπρέπεια την αναπαραγωγή και τις ανάγκες του.

Η κατάσταση στο δημόσιο επιδεινώνεται: νέο πειθαρχικό, συζήτηση περί άρσης μονιμότητας, αξιολόγηση, δώρα, αργίες και τώρα μεγαλύτερος έλεγχος. Η ψηφιακή κάρτα εργασίας εντάσσεται στο συνολικότερο πλαίσιο εντατικοποίησης και έντασης της τρομοκρατίας. Οι εργαζόμενοι δεν πρέπει να έχουν καμία εμπιστοσύνη στο κράτος και τους

μηχανισμούς του για να τους προστατέψουν από την εργοδοτική αυθαιρεσία, πόσο δε μάλλον στο δημόσιο όπου κράτος και εργοδότης ταυτίζονται. Όλα αυτά γίνονται για να τους ελέγξουν, να τους τρομοκρατήσουν, να τους διασπάσουν σε «κοπανατζήδες» και «εργατικούς» και να πετοκόψουν το ήδη πενιχρό εισόδημά τους. Δεν μπορούν, όμως, να περιμένουν τίποτα και από την ΑΔΕΔΥ των δικαστικών προσφυγών και των υπονομευμένων στάσεων εργασίας. Πρέπει να πάρουν την υπόθεση στα χέρια τους!

Πόσο πιο ελαστικά μπορούν να γίνουν τα ωράρια;

Η ψηφιακή κάρτα εργασίας νομοθετήθηκε απ' τον κακόφημο νόμο Χατζηδάκη το 2021 και εφαρμόζεται σε όλο και περισσότερους κλάδους, με τελευταίους τον επισιτισμό και τον τουρισμό, που εντάχθηκαν υποχρεωτικά απ' την 01/03/2025. Η εφαρμογή της κάρτας, όπως και ενός ολόκληρου πλαισίου σε σχέση μ' αυτήν, αποτελεί ένα δώρο για την εργοδοσία, το οποίο ήδη αξιοποιείται σ' έναν βαθμό και είναι κρίσιμο για το κεφάλαιο να αξιοποιηθεί στο έπακρο.

1) Μαζί με την υποχρεωτική εφαρμογή της κάρτας εργασίας, δημιουργήθηκε η Δήλωση Εξαίρεσης από την Υποχρέωση Προαναγγελίας. Μ' αυτήν τη δήλωση, η όποια εφόσον υποβληθεί απ' την επιχείρηση στο σύστημα «Εργάνη» έχει αόριστη διάρκεια (!), δίνεται η δυνατότητα στον εργοδότη να δηλώνει μέχρι το τέλος του επόμενου μήνα τα πραγματικά ωράρια των εργαζομένων με βάση τα χτυπήματα της κάρτας. Δηλαδή ένας εργαζόμενος με σταθερό ωράριο 09:00-17:00 πλέον μπορεί να εργαστεί 14:00-22:00 χωρίς να απαιτείται δήλωση αλλαγής ωραρίου μέχρι και ένα λεπτό πριν την έναρξη του ωραρίου, όπως ίσχυε μέχρι πριν την εφαρμογή της κάρτας. Η Επιθεώρηση Εργασίας, ακόμα και σε επιτόπιο έλεγχο, θα είναι καλυμμένη εφόσον η κάρτα χτυπηθεί 14:00-22:00 και υποβληθεί εκ των υστέρων η προαναφερθείσα δήλωση! Ακόμη κι οι εργαζόμενοι που δουλεύουν με καθεστώς μερικής απασχόλησης λίγες μέρες τη βδομάδα δύναται να δουλέ-

ψουν σε μέρα ρεπό, αρκεί να χτυπήσουν την κάρτα!

2) Ευέλικτη Προσέλευση. Η εφαρμογή της κάρτας έδωσε τη δυνατότητα στους εργοδότες να δηλώνουν στο σύστημα «Εργάνη» την ευέλικτη προσέλευση των εργαζομένων στο χώρο δουλειάς μέχρι και 120 λεπτά μετά την έναρξη του δηλωμένου ωραρίου. Με απλά λόγια, αυτό σημαίνει ότι ο εργοδότης έχει τη δυνατότητα ν' αλλάζει σε καθημερινή βάση το ωράριο του εργαζόμενου, μέχρι και κατά 2 ώρες, ανάλογα με τις δικές του ανάγκες και αδιαφορώντας για το πώς ο εργαζόμενος θα καλύψει τις ανάγκες της υπόλοιπης ζωής του, όπως το να παραλάβει τα παιδιά του στην ώρα τους κ.ο.κ.

Και οι δύο ρυθμίσεις ήταν διακαής πόθος των εργοδοτών. Η ψηφιακή κάρτα εργασίας, όπως γίνεται φανερό, δεν εφαρμόστηκε για ν' απαλλάξει τους εργαζόμενους απ' την αδήλωτη δουλειά όπως προκλητικά υποστήριζε η κυβέρνηση, αλλά για να προσφέρει περισσότερες δυνατότητες εκμετάλλευσης στην εργοδοσία. Παράλληλα με τη νομιμοποίηση της διάλυσης των ωραρίων τυπικά, έδωσε και το «πράσινο φως» για την επέκταση κάθε είδους εργοδοτικής αυθαιρεσίας άτυπα. Μάλιστα, καθόλου τυχαία την περίοδο που τρέχει η εφαρμογή των παραπάνω, η κυβέρνηση με εγκύκλιο απάλλαξε τους εργοδότες απ' τις αυξημένες εργοδοτικές εισφορές για τα βραδινά, τις Κυριακές, τις αργίες και τις υπερωρίες.

Η απάντηση λοιπόν στην ερώτηση που τίθεται στον τίτλο του άρθρου είναι μία. Όσο χρειάζεται κάθε φορά το κεφάλαιο για να διασφαλίζει απρόσκοπτα την αύξηση των κερδών του ελαχιστοποιώντας το κόστος. Αυτός ο στόχος απαιτεί έναν εργαζόμενο-λάστιχο (ή «ευέλικτο» πιο εύχρηστο!), με διαλυμένη και στη συνείδησή του την έννοια του ωραρίου, που θα είναι διαθέσιμος όποτε και για όσο απαιτείται, έναν εργαζόμενο που θα κοστίζει ελάχιστα και δεν θα διεκδικεί τίποτα.

Αυτούς τους στόχους έθεσαν επί τάπητος οι νόμοι Χατζηδάκη και Γεωργιάδη. Στο πάζλ αυτό έρχεται να προστεθεί το καινούριο νομοσχέδιο που έχει εξαγγείλει η κυβέρνηση (που θα τα κάνει όλα πιο απλά και πιο... αντεργατικά) το οποίο προβλέπει τη διευθέτηση ωραρίου ακόμα και σε εβδομαδιαία βάση! Διευθέτηση η οποία θα είναι κομμένη και ραμμένη στις ανάγκες του εργοδότη, με τον εργαζόμενο να δουλεύει 10ωρα και να μην πληρώνεται παραπάνω, να δουλεύει υπερωρίες και να τις «πληρώνεται» με ρεπό ή με... κουπόνια, όπως κατήγγειλαν εργαζόμενοι στη Θεσσαλονίκη πως συμβαίνει εδώ και καιρό! Η εφαρμογή του παραπάνω σε συνδυασμό με τις δυνατότητες που ήδη δίνει η κάρτα εργασίας (στο επόμενο διάστημα άλλωστε θα επεκταθεί σ' όλους τους κλάδους) στοχεύει να επιφέρει το απόλυτο ξεσάλωμα του κεφαλαίου σε βάρος των εργαζομένων μαζών με τη βούλα του νόμου!

Πολιτική Εκδήλωση για τους εξοπλισμούς, τον Ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο

Πραγματοποιήθηκε στις 14/6 στην Αθήνα, στην Πλ. Πρωτομαγιάς, η κεντρική εκδήλωση του ΚΚΕ(μ-λ) με θέμα τους εξοπλισμούς, τις ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις και τα πολεμικά μέτωπα. Η εκδήλωση αυτή εντάσσεται στην καμπάνια διεθνών οργανώσεων με επίκεντρο τους πολεμικούς εξοπλισμούς, τις πολεμικές προετοιμασίες και τα ανοιχτά πολεμικά μέτωπα. Η εκδήλωση στο ανοιχτό θεατράκι της Πλ. Πρωτομαγιάς ήταν ένα σημαντικό βήμα στην όλη κίνηση που κάνει η οργάνωση του ΚΚΕ(μ-λ) πανελλαδικά, προσπαθώντας να ανοίξει το ζήτημα της επικινδυνότητας της περιόδου, το κόστος και τα βάρη που θα πληρώσουν οι λαοί και η εργατική τάξη για τη στήριξη του πολέμου στην Ουκρανία, αλλά και για τα μέτωπα που επίκεινται.

Προφανώς η συζήτηση ήταν φορτισμένη και από τις επικίνδυνες εξελίξεις στη Μέση Ανατολή, μιας και είχε προηγηθεί το χτύπημα του Ισραήλ στο Ιράν. Σε κάθε περίπτωση η εκδήλωση εστίαζε στο ότι οι τρέχουσες εξελίξεις κάνουν ακόμα πιο επιτακτική ανάγκη το άπλωμα της καμπάνιας, την αναγκαιότητα να εμπλακούν σε αυτήν λαός και νεολαία, για να μπορέσει να μπει μπλόκο στον πόλεμο. Έτσι και αλλιώς, οι λαοί και η εργατική τάξη δεν μπορούν να περιμένουν τίποτα από καμία ιμπεριαλιστική δύναμη, δεν μπορούν να στηρί-

ξουν τις ελπίδες και την πάλη τους σε αντιδραστικά καθεστώτα, απλά και μόνο επειδή βρίσκονται σε αντίθεση με τους ιμπεριαλιστές της Δύσης ή το κράτος-«μαντρόσκυλο» τους, το Ισραήλ. Ο βασικός στόχος όχι μόνο της εκδήλωσης, αλλά και της καμπάνιας είναι να αναδειχθεί ότι οι μόνοι αρμόδιοι για την αποτροπή των πολέμων είναι οι λαοί με την πάλη τους. Αυτό αποδεικνύει και ο πολύπαθος λαός της Παλαιστίνης, που δεν βρίσκει στήριξη από κανέναν ιμπεριαλιστή και από κανένα αντιδραστικό καθεστώς, αλλά μόνο στους εκατομμύρια εργαζομένους και νεολαίους, που τις τελευταίες μέρες συμμετέχουν στα συλλαλητήρια αλληλεγγύης.

Αυτή την περίοδο σε άλλες χώρες γίνονται παρεμβάσεις, συζητήσεις και κινητοποιήσεις που διοργανώνονται από τις οργανώσεις που συμμετέχουν στη Διεθνή καμπάνια με επίκεντρο τα εξοπλιστικά προγράμματα που έχουν ανακηρυχθεί σε βάρος των λαών. Παράλληλα, σε όλη την Ελλάδα οι οργανώσεις του ΚΚΕ(μ-λ) κινήθηκαν στην ίδια κατεύθυνση, με συζητήσεις και εκδηλώσεις με το ίδιο περιεχόμενο. Διακινήθηκε πλατιά η ανακοίνωση και η αφίσα της καμπάνιας και άνοιξε η κουβέντα για την επικινδυνότητα των εξελίξεων και το πώς μπορεί ο λαός να μπει φραγμός στα πολεμικά σενάρια. Η καμπάνια θα ολοκληρωθεί με τις κινητοποιή-

σεις με αφορμή τη Σύνοδο του NATO στις 24 και 25 του Ιούνη στη Χάγη. Στην Αθήνα έχει προγραμματιστεί, έπειτα από σύσκεψη οργανώσεων, κινητοποίηση στις 24/6 στις 7μμ στο Σύνταγμα.

Θεσσαλονίκη

Διαδήλωση ενάντια στη σύνοδο του NATO 24 Ιούνη, 7:00μμ στο άγαλμα Βενιζέλου

Στις αρχές του Ιούνη μετά από πρωτοβουλία του ΚΚΕ(μ-λ) και συμμετοχή οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς συγκροτήθηκε στη Θεσσαλονίκη «Πρωτοβουλία ενάντια στη σύνοδο του NATO». Στη συγκρότηση της πρωτοβουλίας συμμετέχουν εκτός από το ΚΚΕ(μ-λ), η Κομμουνιστική Απελευθέρωση, η ΔΕΑ, η Λαϊκή Ενότητα, το Ξεκίνημα, ο Διαρκής Αγώνας και η Συνέλευση γυναικών 8ης Μάρτη. Το πλαίσιο συμφωνίας εκφράζεται από τα αιτήματα:

- όχι στους πολεμικούς εξοπλισμούς (ReArm Europe),
- απεμπλοκή της χώρας από τους άδικους πολέμους και τις σφαγές,
- έξω ΗΠΑ-NATO-Βάσεις-ΕΕ,
- λευτεριά στην Παλαιστίνη,
- φιλία και αλληλεγγύη με όλους τους λαούς.

Στη σύσκεψη, επίσης, συμμετείχαν κι άλλες οργανώσεις, με τις οποίες δεν βρέθηκε κοινός βηματισμός (δήλωσαν ωστόσο ότι θα συμμετέχουν στη διαδήλωση της 24ης Ιούνη), καθώς εκφράστηκαν διαφωνίες, κυρίως σε σχέση με τον ρόλο του ρωσικού ιμπεριαλισμού στις παγκόσμιες εξελίξεις. Οι αυταπάτες που καλλιεργούνται σε σχέση με τον χαρακτήρα του πολέμου στην Ουκρανία και αλλού, δημιουργούν εμπόδια στην ανάπτυξη μαζικής αντιπολεμικής αντιιμπεριαλιστικής πάλης και στην ουσία καλούν τους λαούς να ταχθούν πίσω από τα συμφέροντα της μιας ιμπεριαλιστικής δύναμης απέναντι στην άλλη, δηλαδή στην επιλογή προστάτη. Παρόλα αυτά, ένα σημαντικό δυναμικό επιλέγει να κινείται σε ανεξάρτητη, ταξική βάση.

Η πρωτοβουλία, αμέσως μετά τη συγκρότησή της, προχώρησε στην έκδοση αφίσας καθώς και προκήρυξης, που προπαγανδίζει μαζικά τη συμμετοχή του κόσμου στην αντιπο-

λεμική αντιιμπεριαλιστική διαδήλωση της 24ης Ιούνη. Το κάλεσμα της διαδήλωσης μοιράστηκε μαζικά στην πορεία για την Παλαιστίνη στις 15 Ιούνη. Έγιναν παρεμβάσεις σε χώρους δουλειάς, στις γειτονιές και στο πανεπιστήμιο. Οι παρεμβάσεις τις επόμενες μέρες θα συνεχιστούν, ώστε να δοθεί μαζική απάντηση στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς, στους οποίους σέρνεται και η αστική τάξη της χώρας μας.

Για το ΚΚΕ(μ-λ), είναι αναγκαία η προώθηση της κοινής δράσης και η πλατιά απεύθυνση στον λαό μας, για τη συγκρότηση μαζικού αντιπολεμικού αντιιμπεριαλιστικού κινήματος. Για τον λόγο αυτό, όλο τον Ιούνη παρεμβαίνουμε μαζικά στην πόλη ενάντια στους πολεμικούς εξοπλισμούς, τον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό (με την κομματική αφίσα, με προκήρυξη και την κατασκευή προπαγανδιστικών πανό). Δίνουμε όλες μας τις δυνάμεις και συμβάλλουμε στη διοργάνωση κινητοποιήσεων αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό.

Patriot στη Σούδα!

Μαζικά ενάντια στις βάσεις και τον πόλεμο!

Γι' άλλη μια φορά η Βάση της Σούδας γίνεται ορμητήριο των φονιάδων των λαών. Με βιασύνη μεταφέρθηκαν πυραύλοι Patriot, για να προστατευτούν οι αμερικάνικοι στόχοι! Το είπαν και ανοιχτά, για να μην αμφιβάλλει κανείς για τον ρόλο και αυτής και όλων των βάσεων σε όλον τον πλανήτη.

Στα Χανιά, η Πρωτοβουλία Αντίστασης εξέδωσε την παρακάτω ανακοίνωση:

«Patriot στη Σούδα - Να βγούμε μαζικά στο δρόμο ενάντια στις βάσεις και τον πόλεμο

Η εσπευσμένη μεταφορά Patriot για προστασία αμερικάνικων!! στόχων στη Σούδα είναι η ομολογία ότι η Βάση των φονιάδων είναι θανάσιμη απειλή για τον χανιώτικο λαό.

Όχι μόνο χρησιμοποιούν τον τόπο μας για να τρομοκρατούν και να μακελεύουν τους γείτονες λαούς, αλλά μας μετατρέπουν σε στόχο αντιπoiών!

Πού είναι τώρα όλοι αυτοί που ήθελαν να μας πείσουν να αποδεχτούμε τους NATOϊκούς δολοφόνους να σουλατσάρουν στην πόλη μας γιατί τάχα εγγυώνται την ασφάλειά μας;

Η κυβέρνηση, πιστός υπηρέτης των υπεραντλαντικών της αφεντάδων, σέρνει τον λαό και τη χώρα στον πόλεμο και προετοιμάζει, με την πολιτική της, τραγωδίες.

Για τους χανιώτες, που από πρώτο χέρι βιώνουν τις συνέπειες από τη γιγάντωση της Βάσης, για άλλη μια φορά φανερώνεται ότι είναι ανάγκη ζωής η συγκρότηση αντιβασικού-αντιπολεμικού κινήματος.

Να δυναμώσει στο δρόμο, σε σχολές, σε γειτονιές, σε εργασιακούς χώρους η απαίτηση:

Έξω η Ελλάδα από τον πόλεμο!
Έξω οι Βάσεις των ΗΠΑ-NATO από τη Σούδα και όλη τη χώρα!

Κοινή πάλη με τους γειτονικούς λαούς ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό!

Λευτεριά στη Παλαιστίνη!

Όλοι στο αντιNATOϊκό-αντιπολεμικό συλλαλητήριο που καλούν φορείς της πόλης τη Τρίτη 24/6, 7:00 μμ στην Πλατεία Αγοράς».

Επίσης, με αφορμή το γεγονός αυτό, ο Νικόλας Ματσούκας, μέλος της Πρωτοβουλίας Αντίστασης, μίλησε στο Θέμα Κρήτης 103.1 και στην εκπομπή «Πίσω Σελίδες» με τον Μάριο Διονέλλη και τόνισε την εμπλοκή της βάσης της Σούδας στον πόλεμο Ισραήλ - Ιράν, με την απόφαση της κυβέρνησης να ενισχύσει με αντιαεροπορικούς πυραύλους Patriot την περιοχή, και την πιθανή στοχοποίηση της χώρας όσο εμπλέκεται σε πολέμους.

Αναφέρθηκε στις συνεχείς οκλήσεις από τα πολεμικά αεροσκάφη και τις άθλιες συμπεριφορές των στρατιωτών που χρησιμοποιούν τα Χανιά για ξεκούραση και διασκέδαση. Όπως είπε, η χώρα έχει μετατραπεί σε μια μεγάλη NATOϊκή Βάση, με τη Σούδα να λειτουργεί ως «ναυαρχίδα» και από τη στιγμή που το κράτος διευκολύνει πολεμικές επιχειρήσεις, είναι λογικό κάποια στιγμή οι Βάσεις αυτές να αποτελέσουν στόχο. Επισήμανε πως η μεγαλύτερη μερίδα των Χανιωτών δεν επιθυμεί την Βάση μόνο και μόνο επειδή φέρνει έσοδα από την κίνηση των στρατιωτών και πως είναι χρήσιμη μόνο για τους Αμερικάνους, καθώς είναι Βάση εξόρμησης στις περισσότερες πολεμικές επιχειρήσεις.

Κλείνοντας, υποστήριξε ότι το ιμπεριαλιστικό σύστημα έχει μπει σε μια φάση προετοιμασίας για έναν Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο και κάλεσε τους πολίτες να μην έχουν αυταπάτες ότι οι μεγάλες δυνάμεις θα μας προστατεύσουν, ενώ αναφέρθηκε στις δράσεις που οργανώνονται στα Χανιά, με αρχή την Τρίτη 24/6, όταν θα γίνει αντιπολεμικό συλλαλητήριο. Παράλληλα, τόνισε την ανάγκη συγκρότησης ενός ισχυρού αντιπολεμικού κινήματος που θα διεκδικήσει το κλείσιμο των Βάσεων και την απεμπλοκή της χώρας από τους πολέμους.

Δεν πάνε πολλά χρόνια από τότε που οι προπαγανδιστές του συστήματος κήρυτταν το τέλος της ιστορίας και την οριστική και αμετάκλητη νίκη του συστήματος της εκμετάλλευσης, το οποίο, χωρίς αντίπαλο, θα οδηγούσε τάχα όλον τον κόσμο στην «αέναν ανάπτυξη» και στο «παγκόσμιο χωριό».

Ήταν η ίδια περίοδος που η συντριπτική πλειοψηφία της αριστεράς -πεισμένη από τις αστικές αναλύσεις και χωρίς να μπορεί να χειραφετηθεί από αυτές- κήρυττε το τέλος του αντιιμπεριαλιστικού και αντιπολεμικού κινήματος, φορτώνοντάς το μάλιστα με εύκολες κατηγορίες περί του ξεπερασμένου και ντεμοντέ του πράγματος.

Όμως η πραγματικότητα είναι πεισματάρα και εκδικητική. Κανένα παγκόσμιο χωριό δεν ήρθε. Καμία κατάργηση συνόρων και καμία ανάπτυξη δεν πραγματοποιήθηκε. Το Ιράκ, η Λιβύη, το Αφγανιστάν, η Συρία, η Παλαιστίνη, η Ουκρανία, αντί να βαδίσουν το δρόμο της λεγόμενης «καπιταλιστικής ολοκλήρωσης» που περίμεναν ορισμένοι, βάδισαν το δρόμο της ερήμωσης και της καταστροφής.

Γιατί ο καπιταλισμός στο ιμπεριαλιστικό του στάδιο δεν έχει ΚΑΜΙΑ επόμενη φάση ανάπτυξης. Είναι ένα σάπιο σύστημα που παρατείνει τη ζωή του, καταστρέφοντας χώρες, παραγωγικές δυνάμεις (και πάνω από όλα την εργασία), πλουτοπαραγωγικές πηγές και τη φύση και εγκληματώντας πάνω σε ανθρώπους και δικαιώματα. Γιατί, ακόμα περισσότερο από ό, τι πριν από έναν αιώνα, μια κούφια ιμπεριαλιστικές χώρες όχι μόνο εκμεταλλεύονται τον πλανήτη, αλλά, στη βάση των ανταγωνισμών τους, υποδουλίζουν σε κάθε γωνιά της γης εθνικούς, συγκρούσεις και προβοκάτσιες.

Δεν θα μείνουμε παραπάνω στη χρέωση ευθυνών. Έτσι κι αλλιώς, σε αυτόν το λογαριασμό χρεώσεων μπαίνουμε και εμείς που δεν μπορούσαμε αποτελεσματικά να βάλουμε φρένο σε αυτή την επέλαση ανοησίας και υποταγής στις αυταπάτες του μικροαστικού κομποπολιτισμού. Ας δούμε όμως πού βρισκόμαστε σήμερα, γιατί αυτό έχει τώρα σημασία...

Σήμερα, λοιπόν, είμαστε σε μια φάση που τα αδιέξοδα του καπιταλιστικού - ιμπεριαλιστικού συστήματος το σπρώχνουν στη γνωστή καταστροφική «επιλογή», δηλαδή στην προετοιμασία του επόμενου μεγάλου πολέμου. Από την άλλη, οι λαοί και η εργατική τάξη παγκόσμια βιώνουν ακόμα (και θα συνεχίσουν για ένα όχι γνωστό και όχι από τώρα ικανό να προσδιοριστεί διάστημα) τις συνέπειες της ήττας του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος. Μια ήττα που έχει φέρει τους λαούς σήμερα σε ολοφάνερα δυσχερή θέση.

Αποτελέσματα της δυσχερούς αυτής θέσης είναι:

1) Οι δυσκολίες στην ανάπτυξη αντιιμπεριαλιστικού - αντιπολεμικού κινήματος, παρά την εντελώς προφανή αναγκαιότητα. Η δυσκολία που συναντά η οργάνωσή μας από άλλες οργανώσεις στο να καλεστεί μια διαδήλωση ενάντια στη Σύνοδο του ΝΑΤΟ και στις εξοπλιστικές κούρσες αποτελεί ένα μικρό, αλλά χαρακτηριστικό δείγμα της κατάστασης αυτής.

2) Η τεράστια πίεση που δέχονται τα επαναστατικά κινήματα σε διάφορές περιοχές του πλανήτη, αλλά και η διαφαινόμενη σοβαρή πίεση που δέχεται η ηρωική παλαιστινιακή αντίσταση.

3) Οι σαφείς δυσκολίες στη συγκρότηση του εργατικού κινήματος και το πέρασμα σε όλες τις χώρες μιας σειράς

αντιλαϊκών μέτρων σε σχέση, συνολικά, με τις συνθήκες ζωής της εργατικής τάξης, των λαών και της νεολαίας και τις κατακτήσεις τους σε διάφορα επίπεδα.

Όμως η παραπάνω είναι η μία πλευρά της εικόνας. Γιατί, υπάρχει και η άλλη πλευρά:

Υπάρχουν οι επίμονες κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό και καταγγελίας της γενοκτονίας και του δολοφονικού κράτους του Ισραήλ. Πρέπει να σημειώσουμε ότι αυτές οι κινητοποιήσεις έρχονται σε αντιστοιχία με ένα πολύ πλατύ αίσθημα της μεγάλης λαϊκής πλειοψηφίας. Το οποίο αίσθημα, μάλιστα, είναι σε κόντρα με όλες τις άρχουσες τάξεις που συναινούν στο έγκλημα και υπενρκάει την τεράστια προπαγανδιστική μηχανή που έχουν στήσει οι σιωνιστές και οι αμερικάνοι αλλά και οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές. Παρά την άμεση κρατική τρομοκρατία, το ξύλο και τα χημικά στις διάφορες πόλεις της Ευρώπης και των ΗΠΑ, παρά την ανοικτή ποινικοποίηση της αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη (και ακόμα και των χρωμάτων της παλαιστινιακής σημαίας), παρά τις σε διατεταγμένη υπηρεσία εκπομπές παραπληροφόρησης στα Μέσα Μαζικής Εξάπλησης, παρά τις ανοικτές και πολυέξοδες διαφημίσεις των δολοφόνων του Ισραήλ στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, παρά και τη χρόνια αποσυγκρότηση του λαϊκού παράγοντα, οι λαϊκές μάζες συνεχίζουν να κινήονται και να εκφράζουν με κάθε τρόπο που μπορούν την αλληλεγγύη τους στον παλαιστινιακό αγώνα.

Αυτό το πλατύ αίσθημα δεν εκφράζεται μόνο σε προνομιακούς χώρους κατεχοχίν πολιτικής κινητοποίησης, δηλαδή μόνο σε διαδηλώσεις, αλλά και όπου κινείται ο, ας πούμε, «Βαθός λαός». Παλαιστινιακές σημαίες εμφανίζονται σε γήπεδα, σε συναυλίες και σε πλατείες, ενώ τελευταία έχουμε και μια από εδράζεται σε τρεις βάσεις:

• Η μία είναι το γενικό αίσθημα πλατιάς λαϊκής αγανάκτησης για το έγκλημα που συντελείται και που η αλήθεια είναι ότι είναι από τα εγκλήματα που έχουν ιστορική βαρύτητα, μένουν, δηλαδή, στην ιστορία.

• Η δεύτερη είναι το συνολικό αίσθημα οργής και αδιεξόδου που νιώθουν οι εκμεταλλεζόμενοι για όλες τις αδικίες αλλά και την καταπίεση που υφίστανται σε κάθε χώρα και σε κάθε πτυχή της ζωής τους, οργή και αδιέξοδο που ψάχνουν ρωγμές και ευκαιρίες για να εκφραστούν.

• Και η τρίτη είναι ότι οι λαϊκές μάζες έχουν την ανάγκη να εμπνευστούν για κάτι που είναι δίκαιο, μακριά και κόντρα στην ιδεολογική χρεοκοπία, τη βρωμιά, τη σαπίλα και τον κυνισμό του συστήματος και των παραγόντων του, των προπαγανδιστών του και όλου του κόσμου του.

Αποδεικνύεται για μια ακόμα φορά (και έτσι είναι σε όλες τις πτυχές του κινήματος, από έναν εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα έως μια απεργία) ότι το κίνημα δεν κάνει αποτελεσματική προσπάθεια μέσω δελτίων Τύπου, αλλά μέσα από τους αγώνες του.

Ο ηρωικός και συνεχιζόμενος αγώνας του παλαιστινιακού λαού είναι ο παράγοντας που έχει εμπνεύσει το κί-

Να σηκώσει ο λαός, οι εργαζόμενοι και η νεολαία τη σημαία του αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό, τον πόλεμο και τους εξοπλισμούς

Εισήγηση του σ. Πάνου Χουντή στην εκδήλωση που έγινε στην Αθήνα στις 14/6 στο πλαίσιο της καμπάνιας ενάντια στους εξοπλισμούς.

Η εισήγηση του σ. Τάσου Μπαϊρακτάρη έχει αναρτηθεί στην ιστοσελίδα www.kkemi.gr

νημα αλληλεγγύης. Και από την άλλη, το κίνημα αλληλεγγύης ανατροφοδοτεί την ανοχή του παλαιστινιακού λαού στον αγώνα του. Ακόμα και η (δυστυχώς) διευρυμένα αποδεκτή φράση που λέει ο λαός μας κάτω από τις απογοητεύσεις του, ότι «δεν ιδρώνει το αυτί τους ό, τι αν κάνουμε», γνωρίζει πλήγμα. Το αυτί του σιωνιστικού δολοφονικού φασιστικού καθεστώτος και των αφεντικών του Αμερικάνων ιδρώνει τόσο πολύ, που εξαγοράζουν μέχρι και ψηφοφορίες στη Eurovision και έχουν πλημμυρίσει τα κοινωνικά δίκτυα με μαύρη σιωνιστική προπαγάνδα.

Οι όλοι οι εντεινόμενες γκρίνες και καταγγελίες στον Νετανιάχου για το μάτιο και το αναποτελεσματικό του πολέμου από εκπροσώπους του στρατού και των μυστικών υπηρεσιών του σιωνιστικού κράτους, οι υποδείξεις σε τμήμα του διεθνούς αστικού τύπου «τελειώστε τον Νετανιάχου» είναι αποτελέσματα της ίδιας της πάλης του παλαιστινιακού λαού και του φόβου για μια ενδεχόμενη συνολική αποσταθεροποίηση που μπορεί να δημιουργήσει στην περιοχή. Αλλά και του διεθνούς κινήματος αλληλεγγύης. Και όχι αποτέλεσμα της ύπαρξης μια λιγότερο φασιστικής τάσης στο εσωτερικό της κρατικής μηχανής του μορφώματος που λέγεται Ισραήλ.

«Ξαφνικά», υποτίθεται, λοιπόν, ένας λαός βγήκε ξανά στο προσκήνιο. Ο αγώνας που γίνεται διεθνής είδηση. Οι νέοι άνθρωποι συζητούν για το θέμα και προσπαθούν να βγάλουν μια άκρη. Μπαίνει στην ημερήσια διάταξη η δολοφονική φύση του σιωνισμού και η εγκληματική φύση του ιμπεριαλισμού των ΗΠΑ και της ΕΕ αλλά και των αρχουσών τάξεων και των κυβερνήσεων (σαν την ελληνική) που του κάνουν πλάτες. Είναι, άραγε μικρά όλα αυτά;

Και ταυτόχρονα ο πλανήτης βράζει παντού! Οι αστικές κυβερνήσεις σε ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις είναι σε διαρκή κρίση και περιδίληση και βρίσκουν διέξοδο σε ολοένα και πιο αντιδραστικές και μαύρες «διαφυγές». Όπου παρεμβαίνουν οι μάζες με αγωνιστικό τρόπο, η πολιτική κρίση οξύνεται.

Στις χώρες της Λατινικής Αμερικής οι λαοί, το προλεταριάτο και η νεολαία είναι σε σοβαρές συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής και με διάφορα τερατώδη μορφώματα σαν αυτό του Μιλέι με το πριόνι στην Αργεντινή. Στις ΗΠΑ, το πρωτοφανές δείγμα ανοικτής φασιστικοποίησης με το κατέβασμα των πεζοναυτών για να περάσουν οι βίαιες απελάσεις μεταναστών και να κατασταλούν οι μαζικές και μαχητικές κινητοποιήσεις δεν δείχνει τίποτα άλλο από ένα σύστημα που είναι σε τέτοια κρίση, αδιέξοδο και αντιλαϊκή υστερία, που γεννάει καθημερινά αντίρροπες συνθήκες και αναζητήσεις.

Τα διεθνή αντιδραστικά Μέσα Μαζικής Εξάπλησης δεν μπορούσαν να κρύψουν την ενόχλησή τους για διαδηλώσεις που ήταν τυλιγμένοι όχι με τη μεξικάνικη, αλλά με την κόκκινη σημαία με σφυροδρέπανο και αστέρι! Και δεν αντέχουμε να μη σημειώσουμε ότι η άγρια καταστολή των διαδηλώσεων στο Λος Άντζελες συνάντησε τη στοργική κατανόηση του Russia Today και του προπαγανδιστικού μηχανισμού του ρωσικού ιμπεριαλισμού.

Αλλά και στη χώρα μας, είναι φανερό οι αναζητήσεις του λαού. Και είναι εντυπωσιακό πόσο μεγάλο τμήμα των νέων ανησυχεί σοβαρά για το ενδεχόμενο του πολέμου. Ενώ η καθίζηση στη ζήτηση στρατιωτικών σχολών στα μηχανογραφικά είναι τέτοια, που ο αστικός Τύπος μιλάει για «συχώλες που από περιζήτητες έγιναν ανεπιθύμητες» και η

κυβέρνηση ρίχνει την Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής και μεθοδεύει μια σειρά κινήτρα μίληως αντιμετωπιστεί το πρόβλημα. Ακόμα και πριν από το φοιτητικό κίνημα ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια, το 61% των νέων 17-24 χρονών δήλωνε αντιπάθεια για την Αστυνομία!

Συντρόφισσες και σύντροφοι, συναγωνιστές και συναγωνιστές,

Δεν τρελαθήκαμε βέβαια. Δεν ψάχνουμε ενέσεις ψεύτικης αισιοδοξίας. Έχουμε πλήρη επίγνωση ότι ο συσχετισμός παραμένει αυτός που είναι. Όπως έχει διαμορφωθεί μετά την ήττα της επαναστατικής γραμμής στο κίνημα και τη συνκολούθη αποσυγκρότηση της εργατικής τάξης. Συσχετισμός εξαιρετικά αρνητικός για τους λαούς, τη νεολαία, το προλεταριάτο.

Και για να επιστρέψουμε -παραγωγικά θεωρούμε- στα προβλήματα και τις αδυναμίες αλλά και στο βασικό θέμα της σημερινής εκδήλωσης, ας διατυπώσουμε κάποια ερωτήματα: Γιατί ο πόλεμος στην Ουκρανία; Και οι εξοπλισμοί; Και οι νατοϊκές βάσεις; Και οι πολεμικές οικονομίες; Και η πολεμική προετοιμασία της κοινωνίας ώστε να βγάλει το σκασμό απέναντι στην καταστροφή της; Πού βρίσκεται εκεί η παρέμβαση των μαζών;

Για να μην είμαστε άδικοι, θα θέλαμε καταρχάς να σημειώσουμε την εκτίμησή μας ότι ο λαός στη χώρα μας, ενώ διακατέχεται από φόβο για τα τεκταινόμενα στην Ουκρανία, κρατά, ταυτόχρονα μια απόσταση από αυτά και δείχνει να μη διαλέγει πλευρά. Αυτή η προσέγγιση είναι καταρχάς σωστή, γιατί στην Ουκρανία διεξάγεται ένας άδικος πόλεμος με πρωταγωνιστές -άμεσους ή έμμεσους- δύο ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Είναι καταρχάς θετικό το γεγονός ότι ο λαός μας δεν έχει πειστεί περί της σω-

Το ζήτημα που θέτουν οι παραπάνω φράσεις αποτελεί ΤΟ ζήτημα. Και ακουμπάει το πρόβλημα που προσδιορίσαμε λίγο πριν.

Ο λαός ανταποκρίνεται με επιμονή και πολλές φορές με ηρωισμό όταν καλείται σε κάτι στο οποίο έχει πειστεί ότι έχει μια αξία. Αλλά συνεχίζει να κρατάει αποστάσεις από την ανάγκη να είναι ο ίδιος το υποκείμενο που θα δημιουργήσει αυτό το κάτι.

Αυτές τις μέρες, αγωνιστές και αγωνίστριες προσπαθούν να πορευτούν στη Ράφα σε μια ασφαλώς θετική πρωτοβουλία. Και σκεφτόμαστε: πόσο μεγάλη σημασία θα είχε παράλληλα να πλημμύριζαν τα Χανιά, η Εάνη, η Αλεξανδρούπολη με διαδηλωτές που να βροντοφώναζαν ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό και θα απαιτούσαν να κλείσουν οι βάσεις! Πόσο σπουδαίο θα ήταν να πλημμύριζε παράλληλα η Αθήνα για να «υποδεχτεί» το προεδρικό αεροσκάφος του Νετανιάχου που κατέφυγε στη φιλόξενη από το σύστημα για τους φονιάδες πόλη μας...

Βέβαια, η ιστορία δεν γράφεται με ευχές ούτε με «αν». Άλλωστε, αυτή η κατάσταση είναι το αποτέλεσμα της μακρόχρονης κυριαρχίας του συστήματος αλλά και των φιλικών σε αυτό δυνάμεων. Των αντιλήψεων ότι οι λαϊκές μάζες πρέπει απλώς να ψηφίζουν σωστά, να διαλέγουν το λιγότερο κακό, να επιλέγουν τον λιγότερο μισητό προστάτη, να συνδιαλέγονται με το σύστημα. Των αντιλήψεων ότι η συμμετοχή στον πόλεμο με αποστολή όπλων στην Ουκρανία είναι κακή γιατί μένουν ανοχύρωτα τα νησιά, ότι οι εξοπλισμοί (ναι, του αστικού στρατού της εξαρτημένης από τον ιμπεριαλισμό Ελλάδας) είναι καλοί όταν προσανατολίζονται στην «εθνική άμυνα». Των αντιλήψεων ότι «οι βάσεις θα έφευγαν με δημοψηφίσματα» ή ότι «η Ελλάδα είναι ασφαλώς σύμμαχος των ΗΠΑ, αλλά δεν πρέπει να θεωρείται δεδομένη». Των αντιλήψεων ότι την ιστορία τη γράφουν οι ιμπεριαλιστές, γιατί τι άλλο σημαίνει το ανέκδοτο για τα σύνορα του '67 στην Παλαιστίνη; Με δυο λόγια, αντιλήψεων που οδήγησαν στον ιδεολογικό, πολιτικό και οργανωτικό αποφελισμό του λαού και την αποσυγκρότηση του κινήματος. Σε όλη αυτήν την πορεία, αν οι δυνάμεις του συστήματος ήταν αυτές που κανοναρχούσαν, οι δυνάμεις του ομοιομορφισμού, του ρεφορμισμού και του ρεβιζιονισμού αποτελούσαν την αναγκαία επιμελητεία...

Είναι λοιπόν μια φάση. Που όμως, πια, κάθε μέρα που περνά, γεννά το αντίθετό της... Η ίδια η επίθεση και τα αδιέξοδα του συστήματος γεννούν καθημερινά τους όρους και κάνουν καθημερινά πιο φανερή την κρίσιμη ανάγκη για συγκρότηση της λαϊκής πάλης. Αυτό είναι και το έδαφος πάνω στο οποίο θα βλέπουμε όλο και πιο συχνά αγωνιστικές αναζητήσεις του λαού και της νεολαίας. Ίσως όχι με τον τρόπο που περιμένουμε, ίσως όχι με τον τρόπο που ξέρουμε - και πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι για τέτοιους «αφηνιδισμούς» παράδοξης και ασύμμετρης εισόδου των μαζών στο προσκήνιο.

Η ίδια η επίθεση και τα αδιέξοδα του συστήματος γεννούν καθημερινά τους όρους και κάνουν καθημερινά πιο φανερή την κρίσιμη ανάγκη για συγκρότηση της λαϊκής πάλης. Αυτό είναι και το έδαφος πάνω στο οποίο θα βλέπουμε όλο και πιο συχνά αγωνιστικές αναζητήσεις του λαού και της νεολαίας. Ίσως όχι με τον τρόπο που περιμένουμε, ίσως όχι με τον τρόπο που ξέρουμε - και πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι για τέτοιους «αφηνιδισμούς» παράδοξης και ασύμμετρης εισόδου των μαζών στο προσκήνιο.

Συντρόφισσες και σύντροφοι, φίλες και φίλοι,

Το ΚΚΕ(μ-λ) -με όλες τις σοβαρές αδυναμίες του- εδώ και δεκαετίες προσπάθησε να κρατήσει ψηλά τη σημαία του αντιιμπεριαλιστικού - αντιπολεμικού αγώνα. Ποτέ δεν θαμπώθηκα από ερήμερες, ανόητες υποτιθέμενες αναλύσεις των think tank του συστήματος - ποτέ δεν αντιγράφουμε άλλες προσεγγίσεις. Βασισθήκαμε στα δικά μας εργαλεία ανάλυσης των εξελίξεων όχι

με βάση πρόσκαιρα φαινόμενα ή εντυπώσεις αλλά με βάση τα πραγματικά δεδομένα. Και με αυτά τα εργαλεία, δεν διαψευσθήκαμε ποτέ, ούτε και δημιουργήσαμε ποτέ αυταπάτες στο δυναμικό μας αλλά και στο λαό.

Πριν από ένα χρόνο, στις αρχές Ιούλη του 2024, έγινε η 10η Συνδιάσκεψη της οργάνωσής μας. Σε αυτήν, μια βασική εκτίμηση που ψηφίστηκε ήταν ότι η παρόξυνση των ενδοιμπεριαλιστικών αντιθέσεων βάζει τον πλανήτη σε φάση διαμόρφωσης όρων για το ξέσπασμα του επόμενου μεγάλου πολέμου από τις βασικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Η εκτίμηση αυτή συνάντησε την απορία ή αμηχανία άλλων δυνάμεων της Αριστεράς. Είναι περιττό να σημειώσουμε τη συζητιέται παντού τώρα...

Πριν από 4 μήνες, στις 22-23 Φλεβάρη του 2025, στη βάση της παραπάνω ανάλυσης, η οργάνωσή μας διοργάνωσε και φιλοξένησε ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ - ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ - ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΠΑΝΤΗΣΗ στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, μια δύσκολη διοργάνωση κατά γενική ομολογία υψηλών προδιαγραφών, η οποία ήταν εξαιρετικά επιτυχημένη. Στη συνάντηση αυτή, οργανώσεις από διάφορες περιοχές του κόσμου αντάλλαξαν εκτιμήσεις και αποφάσισαν την επιδίωξη κοινών δράσεων και τη δημιουργία διαδίκτυακού ενημερωτικού δελτίου, το οποίο σας καλούμε να επισκεπτεστείτε. Με λύπη μας σημειώνουμε, ότι, με εξαιρέσεις βέβαια, η συμμετοχή των συμμετεχουσών ελληνικών οργανώσεων τη δεύτερη μέρα του διήμερου δεν μας έδωσε την εντύπωση ότι έχει γίνει σαφές στις οργανώσεις της Αριστεράς τι είναι αυτό που συμβαίνει. Καθώς και ότι η κοულτούρα του πολιτικού διαλόγου βρίσκεται δυστυχώς ακόμα στα σπάργανα...

Συντρόφισσες και σύντροφοι, συναγωνιστές και συναγωνιστές, φίλες και φίλοι,

Εξηγήθηκαν στην πρώτη εισήγηση οι δραματικές συνέπειες σε ΚΑΘΕ ΠΤΥΧΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ τις οποίες φέρνει η κούρσα των εξοπλισμών που καθοδηγούν οι ιμπεριαλιστές. Αυτές τις συνέπειες πρέπει να τις εξηγήσουμε πλατιά, απλά και με κάθε τρόπο στο λαό.

Το ίδιο πλατιά και απλά πρέπει να εξηγήσουμε γιατί το Ισραήλ δεν αποτελεί παρά ένα ψευδοκράτος, ένα μόρφωμα που στήθηκε για να είναι ο τραμπούκος του ιμπεριαλισμού στη Μέση Ανατολή ΚΑΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΙ ΠΟΤΑ ΑΛΛΟ.

Η οργάνωσή μας μαζί με όσες δυνάμεις, συλλογικότητες, αγωνίστριες και αγωνιστές κατανούν την ανάγκη ΘΑ ΠΑΛΕΨΟΥΜΕ ΝΑ ΣΗΚΩΣΕΙ Ο ΛΑΟΣ, ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΚΑΙ Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΤΗ ΣΗΜΑΙΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ, ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥΣ, τη σημαία της διεθνιστικής αλληλεγγύης με τον τούρκικο και κουρδικό λαό, με τον παλαιστινιακό λαό και όλους τους λαούς που αγωνίζονται.

Ως πρώτο μικρό αλλά αναγκαίο βήμα, θα επιδιώξουμε την πλατύτερη συμμετοχή σε διαδηλώσεις τις ημέρες της συνόδου του ΝΑΤΟ που θα γίνει 24-26 Ιούνη, μια σύνοδος που θα έχει το θεάρεστο έργο να μεταφέρει τις φιλοπόλεμες κατευθύνσεις των αφεντικών ιμπεριαλιστών στα κράτη μέλη για την επόμενη περίοδο.

Τέλος, σας καλούμε στη μεγάλη λαϊκή διαδήλωση που θα γίνει αύριο στις 7 μμ στο κέντρο της Αθήνας για να καταγγελθεί το κράτος δολοφόνος Ισραήλ και να χαιρετίσουμε την ηρωική αντίσταση του παλαιστινιακού λαού.

Γιάννινα

Η πρυτανεία παραχωρεί φοιτητικές εστίες στο «Σταύρος Νιάρχος»

Ανοίγουν τον δρόμο για ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια και ταξικούς φραγμούς

Να αντισταθούμε!

Με νέο χτύπημα στις εστίες υποδέχτηκε η πρυτανεία του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων και αυτή την εξεταστική, αφού ανακοινώθηκε πως ολόκληρο κτίριο των φοιτητικών κατοικιών (συγκεκριμένα το κτίριο ΣΤ') παραχωρείται στο ΔΙ.Κ.Ε.Π.Π.Ε.Ε. «Σταύρος Νιάρχος». Με λίγα λόγια, φέρνουν ιδιώτες μέσα στις εστίες, πράγμα που σημαίνει ότι ανοίγουν τον δρόμο για ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια. Εδώ να σημειωθεί ότι συμπληρωματικά έχουν σταλεί δεκάδες μείλ σε εστιακούς φοιτητές που τους απειλούν με έξωση, κάτι το οποίο συμβαίνει σχεδόν σε κάθε εξεταστική περίοδο τα τελευταία δύο χρόνια.

Αυτή η κατάσταση δεν είναι τυχαία αλλά εντάσσεται στα χτυπήματα που ήδη φέρνει ο αντιδραστικός εσωτερικός κανονισμός που αφορά τις εστίες. Συγκεκριμένα, αυτός ορίζει πέταγμα έξω από τις εστίες όσων δεν πληρώνουν 40 ευρώ χαράτσι μηνιαίως και όσων δεν περνάνε συγκεκριμένο αριθμό μαθημάτων ανά έτος, ενώ τα συμβόλαια είναι διετή με αμφίβολη την ανανέωσή τους.

Τη στιγμή που ήδη οι φοιτητές περνάνε έναν ...διαγωνισμό φτώχειας για να καταφέρουν να πάρουν ένα ετοιμόρροπο δωμάτιο, έρχονται αντιμέτωποι με κριτήρια που τους πετάνε έξω ακόμα κι απ' αυτό! Με το μπάσιμο ιδιωτών, λοιπόν, θέλουν να φέρουν ακόμα περισσότερους ταξικούς φραγμούς, ακόμα μεγαλύτερο χτύπημα στο δικαίωμα στη δωρεάν στέγαση. Η επιβολή σκληρών ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων, διδάκτρων και πιο υψηλών ενοικίων θα διαμορφώσει εστίες απλησiasτες για τους φοιτητές!

Ο στόχος για μαζικό πέταγμα των φοιτητών έξω από τις εστίες έχει μπει γιατί η κατεύθυνση είναι η διαμόρφωση μιας εκπαίδευσης των λίγων και των εκλεκτών. Το χτύπημα στο δωρεάν πλέγμα (σίτιση-στέγαση-μεταφορές-σύγγραμμα) πάει χέρι-χέρι με τις διαγραφές, την ΕΒΕ και κάθε άλλον ταξικό φραγμό. Σε αυτό συνεργεί το σύστημα με κάθε του κυβέρνηση, με κάθε πρυτανεία. Όταν το τέμπο από το υπουργείο είναι επίθεση, διαγραφές, πειθαρχικά, τέτοιες κινήσεις από το πανε-

πιστήμιο δεν πέφτουν από τον ουρανό. Και στόχος είναι το συνολικό χτύπημα στο δικαίωμα στις σπουδές.

Το δικαίωμα στη δωρεάν στέγαση είναι άμεσα συνδεδεμένο με το δικαίωμα στις σπουδές. Εφόσον το πετσόκοβουν, χρειάζεται να βρουν μπροστά τους αντιστάσεις από την πλευρά των φοιτητών. Το συγκεκριμένο ζήτημα δεν αφορά μόνο τους εστιακούς αλλά το σύνολο των φοιτητών. Οι αδιέξοδες λογικές περί καλών και κακών πρυτάνεων, συμβολικών κινήσεων και συνδιαλλαγής πρέπει να προσπεραστούν από οικοδόμηση κινηματικών όρων για την απάντηση της συγκεκριμένης κίνησης της πρυτανείας, αλλά και την ανατροπή του εσωτερικού κανονισμού, που όσο παραμένει θα τον βρίσκουμε μπροστά μας. Είναι κρίσιμο να ανοίξει η κουβέντα και πέρα από τον σύλλογο των εστιακών, να γίνει ζήτημα όλων των συλλόγων, να αρχίσει να αντιμετωπίζεται κινηματικά. Μόνο όπλο η συλλογική και οργανωμένη πάλη, η μόνη που μπορεί να φέρει αποτέλεσμα.

Και τα ιδιωτικά πανεπιστήμια συνταγματικά κατά το ΣτΕ...

Τις προηγούμενες μέρες ανακοινώθηκε από το ανώτατο δικαστήριο του κράτους η συνταγματικότητα της ίδρυσης μη κρατικών πανεπιστημίων κατά τον νόμο Πιερρακάκη. Την απόφαση αυτή καιρέτησαν, χωρίς να χάνουν χρόνο, διάφορα στελέχη της ΝΔ, ακόμα και ο ίδιος ο Μητσοτάκης, που την χαρακτήρισε ιστορική, τονίζοντας παράλληλα ότι «ήρθε η ώρα να τελειώνουμε με τις ιδεοληψίες και τα ταμπού»!

Τα κυβερνητικά στελέχη από καιρό βεβαίωναν ότι η ίδρυση των μη κρατικών πανεπιστημίων θα προχωρήσει, έχοντας κάνει παράλληλα γνωστές και τις προθέσεις τους για την αναθεώρηση του Άρθρου 16. Δεν έχουν κανένα πρόβλημα, άλλωστε, να κουρελιάζουν μέχρι και τα αστικά τους συντάγματα και τους νόμους τους. Αρκεί να προχωράει η επίθεση...

Η απόφαση αυτή έρχεται να επικυρώσει μια ακόμα φορά τον ρόλο των αστικών δικαστηρίων, αλλά και της ανεξάρτητης κατά τα άλλα δικαιοσύνης. Μόνο την τελευταία δεκαετία, άλλωστε, το ΣτΕ έχει κηρύξει συνταγματικά: το πρώτο μνημόνιο, την κατάργηση του 13ου-14ου μισθού, ιδιωτικοποιήσεις, χουντικού τύπου απαγορεύσεις διαδηλώσεων στην καραντίνα, μέχρι και την πανεπιστημιακή αστυνομία!

Οι δικαστές που απαρτίζουν το ΣτΕ, αλλά και τα υπόλοιπα δικαστήρια (και ειδικά τα ανώτατα) επιλέγονται, αφού έχουν δώσει πρώτα τα κατάλληλα διαπιστευτήρια στα αρμόδια κέντρα εξουσίας, για να μπορεί η επίθεση να προχωράει αμείωτη και οξυμένη. Χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν η πρώην ΠτΔ, Σακελλαροπούλου, αλλά και ο πρώην πρωθυπουργός Πικραμένος.

Στο ΣτΕ είχε προσφύγει η ΠΟΣΔΕΠ, ενώ είχαν ενα-

ποθέσει εκεί τις ελπίδες τους και οι δυνάμεις της ρεφορμιστικής αριστεράς, αφού φρόντισαν να κλείσουν τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις ενάντια στον νομό Πιερρακάκη.

Η απόφαση αυτή δεν πρέπει να εκπλήσσει κανέναν! Οι φοιτητές και συνολικά η νεολαία μπορούν ναβάλουν φραγμό στην επίθεση μόνο μέσα από τους αγώνες τους. Δεν έχουν να περιμένουν τίποτα, ούτε από το καθηγητικό κατεστημένο και τις πρυτανείες ούτε από τα δικαστήρια... Συντεταγμένα όλοι αυτοί δρομολογούν το προχώρημα της επίθεσης.

Η ίδρυση μη κρατικών πανεπιστημίων και η παράλληλη «αναβάθμιση των δημοσίων» σημαίνει: δίδακτρα στα δημόσια, κατάργηση του δωρεάν πλέγματος σύγγραμμα-σίτιση-στέγαση-μεταφορές και αποστειωμένα πανεπιστήμια.

Η επίθεση στην εκπαίδευση είναι πολύ ψηλά στην ατζέντα της κυβέρνησης. Μην ξεχνάμε ότι η ίδρυση των ιδιωτικών πανεπιστημίων θα συνοδεύεται από πειθαρχικά, κάμερες, αστυνομοκρατία και διαγραφές στα δημόσια, που έχουν δρομολογηθεί για Σεπτέμβριο.

Οι φοιτητές, η νεολαία και ο λαός μπορούν και πρέπει να υπερασπιστούν το λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές.

Πρόγραμμα του 26ου camping των Αγωνιστικών Κινήσεων και της Μαθητικής Αντίστασης

Παρασκευή 25/7 Άφιξη - Στήσιμο Εναρκτήρια Συνέλευση	Τετάρτη 30/7 Εκδήλωση: <i>Μας στοχεύουν τα κανόνια των πολέμων τους. Οι αγώνες μας μπορούν να τους σταματήσουν</i>
Σάββατο 26/7 Εκδήλωση της Ταξικής Πορείας: <i>Μισθός, συμβάσεις, δικαιώματα στο στόχαστρο. Οι εργατικές διεκδικήσεις θέλουν μαζικούς συλλογικούς αγώνες</i>	Πέμπτη 31/7 Εργαστήριο: <i>Ενάντια στις διώξεις όλοι μια γροθιά - Συζήτηση με διωκόμενους εκπαιδευτικούς</i>
Κυριακή 27/7 Μαθητικό Εργαστήριο <i>Προβολή: 48 - Αντίσταση στο μεγάλο εποικισμό</i>	Παρασκευή 1/8 Εργαστήριο: <i>Η ανάλυση των κοινωνιών με βάση τον διαλεκτικό υλισμό</i>
Δευτέρα 28/7 Εκδήλωση: <i>330.000 διαγραφές προ των πυλών.</i> <i>Το φοιτητικό κίνημα να γίνει εμπόδιο στα σχέδιά τους</i>	Stand up comedy με τους Σταμάτη Αθανασάκη, Ορέστη Θεοφανούδη, Κωσταντή Μπίτση και Γιώργο Χριστοφίδη
Τρίτη 29/7 Εργαστήριο: <i>Μια συζήτηση για το Χιπ Χοπ</i>	Γλέντι με τους Farra Trio
Cocktail Bar & DJ set με τον VN Organ και τον Struggle ATH	Σάββατο 2/8 Συνέλευση απολογισμού Party
	Κυριακή 3/8 Αποχώρηση

«Γαλάζιοι πρόεδροι» φοιτητών βάζουν τα ΜΑΤ στις σχολές

Τον γύρο του διαδικτύου έκανε το ρεπορτάζ των κυβερνητικών φερέφωνων σχετικά με την εκκένωση της κατάληψης του παλιού κυλικείου της Ιατρικής Σχολής του ΑΠΘ, το μεσημέρι της Τρίτης 10/6, από την αστυνομία. Η ιδιαιτερότητα του συγκεκριμένου περιστατικού είναι ότι η έφοδος των ΜΑΤ έγινε έπειτα από υποτιθέμενο αίτημα του... φοιτητικού συλλόγου της Ιατρικής Σχολής του ΑΠΘ. Φυσικά, την πρωτοβουλία πήρε ο πρόεδρος του συλλόγου και επικεφαλής της παράταξης της Νέας Δημοκρατίας στη σχολή, της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ, κος Ποργιόπουλος. «Τους ευχαριστούμε πάρα πολύ γιατί η επέμβαση ήταν πραγματικά γρήγορη», τόνισε στο όνομα των φοιτητών. Στο σημείο μάλιστα έσπευσε ο ίδιος ο Γενικός Αστυνομικός Διευθυντής Θεσσαλονίκης, Γιώργος Τζίμας. Όλος ο κρατικός μηχανισμός καταστολής λειτούργησε πλήρως. Ωσάν «ανερχόμενος» κυβερνητικός εκπρόσωπος, ο κος Ποργιόπουλος τόνισε ότι «θα κάνουμε ότι είναι δυνατόν για να περιθωριοποιούμε τέτοια στοιχεία και καταλήψεις και περιμένουμε το ίδιο και από τις πρυτανικές αρχές, αλλά και από την κυβέρνηση».

Είναι φανερό ότι η επίθεση στα φοιτητικά δικαιώματα προωθείται αποφασιστικά με κάθε μέσο: πέρα από τις διαγραφές, τα πειθαρχικά, την καταστολή και τις διώξεις, επιστρατεύονται τώρα και οι «γαλάζιοι πρόεδροι», που βάζουν τα ΜΑΤ μέσα στις σχολές σε ασαφή συνεργασία με την Ασφάλεια, τις πρυτανικές αρχές και την κυβέρνηση. Το περιστατικό αυτό στο ΑΠΘ έρχεται μετά την έφοδο της αστυνομίας στο Πολυτεχνείο, στο στέκι του Φυσικού και βέβαια στο Βιολογικό, στο πλαίσιο της κυβερνητικής επιχείρησης για την εκκένωση στεκιών και πολιτικών χώρων στα πανεπιστήμια. Είναι μια επιχείρηση που στοχεύει στην κατάργηση των φοιτητικών συλλόγων και την αντικατάστασή τους από τα ελεγχόμενα από την κυβέρνηση Συμβούλια Κεραμέως. Άλλωστε, η ΔΑΠ της Ιατρικής του ΑΠΘ πρωτοστατεί στην ίδρυση των Συμβουλίων Κεραμέως (είναι η μόνη σχολή στη Θεσσαλονίκη όπου συστάθηκαν) και την κατάργηση κάθε δημοκρατικής ελευθερίας. Τέτοια περιστατικά είναι μόνο τα προεόρτια όσων σχεδιάζει το σύστημα και η κυβέρνηση που το υπηρετεί. Είναι σχέδια που μόνο οι φοιτητές με μαζικό αγώνα μπορούν να σταματήσουν.

Οι μαζικότερες κινητοποιήσεις ενάντια στον νόμο Πιερρακάκη άφησαν το στίγμα τους και τρομοκράτησαν την κυβέρνηση και το υπουργείο, που τώρα θέλουν να πάρουν τη ρεβάνς.

Με νέες γενικές συνελεύσεις, καταλήψεις και διαδηλώσεις, οι φοιτητές μπορούν ναβάλουν φραγμό στα επικίνδυνα σχέδιά τους.

30/6: Εκδίκαση Πειθαρχικού Να αθωωθούν οι 2 εκπαιδευτικοί

Για τις 30/6 έχει οριστεί η εκδίκαση του πρώτου πειθαρχικού για συμμετοχή εκπαιδευτικών στην απεργία/αποχή. Πρόκειται για 2 πρώην διευθυντές από τον Πειραιά που συμμετείχαν στην απεργία/αποχή της ΕΛΜΕ Πειραιά από τους μέντορες-συντονιστές και είχαν παραπεμφθεί στο Πρωτοβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο Αττικής με την κατηγορία «παράβαση καθήκοντος» (fix κατηγορητήριο για τη συμμετοχή στην απεργία/αποχή). Είναι ενδεικτικό ότι το πειθαρχικό αυτό ορίστηκε τη μέρα και την ώρα που πραγματοποιούνται οι τελικές συνεδριάσεις των συλλόγων διδασκόντων, προκειμένου να δημιουργήσει πρόβλημα στη συμμετοχή στη συγκέντρωση.

Είναι επίσης χαρακτηριστικό ότι

ενώ για τις δύο περιπτώσεις αυτές η ΔΙΔΕ Πειραιά διαρρήγνυε τα ιμάτιά της ότι έχουν μπει στο αρχείο, γεγονός που το αναπαρήγαγε και η πλειοψηφία του ΔΣ της ΕΛΜΕ («πήραμε τη διαβεβαίωση ότι η υπόθεση έχει αρχειοθετηθεί»), η πειθαρχική δίωξη συνεχίστηκε κανονικά. Γεγονός που επιβεβαιώνει την εκτίμηση ότι το ζήτημα της πάλης ενάντια στις διώξεις είναι μια συνεχής και κεντρική μάχη που πρέπει να δοθεί για να ανατραπεί η βιομηχανία διώξεων και το καθεστώς τρομοκρατίας.

Πρόκειται για μια πολύ σοβαρή περίπτωση. Γιατί θα είναι η πρώτη εκδίκαση για απεργία/αποχή, που είναι άλλωστε ο λόγος για τον οποίο διώκονται οι περισσότεροι εκπαιδευτικοί, και θα αποτελέσει

πυλωτή δίκη και για τις υπόλοιπες. Αλλά και γιατί γίνεται σε μια περίοδο που το σύστημα κλιμακώνει το μπαράζ πειθαρχικών διώξεων, με σχέδια για αυστηροποίηση των πειθαρχικών, απειλές για απολύσεις, αλλά και γενίκευση των δυνητικών αργιών (Καφαλάκη, Τριανταφύλλου). Στις 30/6 λοιπόν είναι μια κρίσιμη μάχη.

Γι' αυτό άλλωστε στην Ανοικτή συνέλευση ενάντια στις συνδικαλιστικές διώξεις και απολύσεις (15/6) τέθηκε η ανάγκη να καλεστεί και να υπάρξει μαζική κινητοποίηση εκείνη την ημέρα. Να παρθούν πρωτοβουλίες και αποφάσεις από τα σωματεία δημόσιου και ιδιωτικού τομέα. Να μην περάσουν οι διώξεις και η τρομοκρατία.

Καταδικαστική απόφαση για μέλη του ΔΣ της ΕΛΜΕ Κέρκυρας

Ποινή φυλάκισης 7 μηνών με τριετή αναστολή αποφάσισε το δικαστήριο για μέλη του ΔΣ της ΕΛΜΕ Κέρκυρας. Τα μέλη του ΔΣ διώκονταν, έπειτα από μήνυση διευθύντριας σχολείου, με την κατηγορία της «συκοφαντικής δυσφήμισης», επειδή η ΕΛΜΕ την είχε καταγγείλει δημόσια για αυθαιρεσίες και αυταρχισμό!

Πρόκειται για μια απαράδεκτη απόφαση του δικαστηρίου, που στοιχίζεται με την κεντρική επιλογή της κυβέρνησης για διώξεις, απειλές απολύσεων και τρομοκρατία ενάντια στους εκπαιδευτικούς αλλά και σε όσους αγωνίζονται! Οι διωκόμενοι έχουν ασκήσει έφεση επί της απόφασης, ενώ όλο αυτό το διάστημα οι εκπαιδευτικοί ανταποκρίνονταν μαζικά στις κινητοποιήσεις που καλούνταν.

Δεν μας απογοητεύουν οι καταδικαστικές αποφάσεις. Αλλωστε ξέρουμε πολύ καλά τι έχουμε απενάντι μας, πώς το σύστημα έχει οπλιστεί με ένα ολόκληρο νομικό οπλοστάσιο ενάντια στον συνδικαλισμό, τα σωματεία και την απεργία. Μπροστά στις νέες εξελίξεις το επόμενο διάστημα συνεχίζουμε τον αγώνα ενάντια στις διώξεις, τα πειθαρχικά, τις απειλές απολύσεων.

Ξάνθη Εκδήλωση ενάντια στις διώξεις εκπαιδευτικών

Μια πολύ πλούσια, ζωντανή και ουσιαστική συζήτηση γύρω από τα ζητήματα των διώξεων εκπαιδευτικών, της αξιολόγησης και των απειλών για απολύσεις από το δημόσιο σχολείο πραγματοποιήθηκε την Παρασκευή 13/6 στο Εργατικό Κέντρο Ξάνθης. Η εκδήλωση, που συνδιοργανώθηκε από την τοπική ΕΛΜΕ και την Πρωτοβουλία ενάντια στις συνδικαλιστικές διώξεις-απολύσεις εκπαιδευτικών, είχε ως καλεσμένη τη διωκόμενη Χρύσα Χοτζόγλου. Πάνω από 60 άτομα, εκπαιδευτικοί κυρίως αλλά και εργαζόμενοι από άλλους χώρους, φοιτητές και μαθητές, παρακολούθησαν τις εισηγήσεις και τη συζήτηση που ακολούθησε.

Οι εισηγήσεις ανέδειξαν τα χαρακτηριστικά της επίθεσης στην εκπαίδευση, το στόχο που εξυπηρετούν οι διώξεις και τα πειθαρχικά, αλλά και τους τρόπους απάντησης του κινήματος. Ιδιαίτερα η τοποθέτηση της Χρύσας Χοτζόγλου, που μετέφερε την εμπειρία συγκρότησης του αγώνα ενάντια στην αργία της ίδιας αλλά και ευρύτερα ενάντια στις συνδικαλιστικές διώξεις, τη στάση των υποταγμένων συνδικαλιστικών ηγεσιών αλλά και τις δυνατότητες κίνησης κόσμου που μπορεί να υπερβαίνει τα εμπόδια και να πετυχαίνει νίκες, κέντρισε το ενδιαφέ-

ρον του ακροατηρίου. Σημαντική επίσης η παρουσία και η παρέμβαση στη συζήτηση διωκόμενων νεοδιόριστων της Α/βάθμιας, παρά την άρνηση του τοπικού Διδασκαλικού Συλλόγου στην πρόταση συνδιοργάνωσης (με ευθύνη των ΔΑΚΕ-ΠΑΜΕ), οι οποίοι αγωνιούν για την έκβαση του αγώνα και αναζητούν τρόπους συνέχισής του.

Η Πρωτοβουλία όλο το προηγούμενο διάστημα κινήθηκε δραστήρια, με αφισοκολλήσεις σε σχολεία και στο κέντρο, με παρέμβαση στην πλατεία και μοίρασμα του καλέσματος, όπως και με ανακοινώσεις στον τοπικό Τύπο. Στους περίπου 8 μήνες δράσης της Πρωτοβουλίας, η εκδήλωση αυτή αποτέλεσε μία τρανή απόδειξη ότι το ζήτημα των διώξεων δεν έχει «λήξει», ότι ο κόσμος δεν έχει πειστεί για την αξιολόγηση και ότι αναζητά μονοπάτια αντίστασης και αγώνα, παρά την ανοικτή συνθηκολόγηση των ηγεσιών. Οι προκλήσεις που έχουμε μπροστά μας μπορούν να απαντηθούν μόνο με αγώνα απεργιακό μέσα από τα σωματεία, με ευρύτερη συσπείρωση δυνάμεων στους εκπαιδευτικούς, τη νεολαία και το λαό. Προς αυτή την κατεύθυνση κινήθηκε και θα συνεχίσει να κινείται η Πρωτοβουλία.

Ηράκλειο Συναυλία για τους διωκόμενους εκπαιδευτικούς

Με πολύ μεγάλη επιτυχία έγινε το βράδυ της Τρίτης 17/6 η συναυλία οικονομικής ενίσχυσης και αλληλεγγύης στους διωκόμενους εκπαιδευτικούς, που διοργάνωσε η Πρωτοβουλία ενάντια στις Διώξεις στην Εκπαίδευση.

Υπήρξε μεγάλη ανταπόκριση από πολλούς μουσικούς του Ηρακλείου, που συμμετείχαν στην συναυλία αφιλοκερδώς και χωρίς καμία οικονομική απαίτηση πρόσφεραν ό,τι εξοπλισμό χρειάστηκε. Η συναυλία αλληλεγγύης δεν ήταν μόνο γιορτή, αλλά ένα γεγονός συλλογικότητας, αντίστασης και διεκδίκησης. Χωρίς καμία αμοιβή, μουσικά στέκια και ελεύθεροι επαγγελματίες μας πρόσφεραν τα τραπέζια, τις καρέκλες και την εξέδρα που χρειάστηκαν.

Αποδείχτηκε ότι η κοινωνία στηρίζει τον αγώνα ενάντια στις διώξεις, ενάντια στην αξιολόγηση και την πολιτική της κυβέρνησης στον χώρο της εκπαίδευσης και εκφράζει την αλληλεγγύη της στους διωκόμενους εκπαιδευτικούς, κόντρα σε όλα αυτά που αναπαράγουν οι κυρίαρχες φωνές.

Πάνω από 500 άτομα, νέοι άνθρωποι, φοιτητές, εκπαιδευτικοί και εργαζόμενοι συμμετείχαν μαζικά και μέχρι αργά το βράδυ στη συναυλία. Ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα για οικονομική ενίσχυση του αγώνα ενάντια στις διώξεις, εκφράζοντας αλληλεγγύη στους διωκόμενους αγωνιστές.

Όλα αυτά έγιναν με μηδενική στήριξη της τοπικής ΕΛΜΕ και του συλλόγου Δασκάλων και Νηπιαγωγών, με αποκλεισμό των ανακοινώσεων από τα ΜΜΕ, πλην λίγων εξαίρέσεων και με πλήρη απουσία των κυρίαρχων συνδικαλιστικών δυνάμεων στην εκπαίδευση. Η Πρωτοβουλία έκανε παρεμβάσεις και αφισοκολλήσεις

στα σχολεία, στις γειτονιές και στο πανεπιστήμιο, για να αναδείξει το ζήτημα των διώξεων.

Η απαραίτητη ισορροπία ανάμεσα στη μουσική και στην ανάδειξη του πολιτικού περιεχομένου της εκδήλωσης επιτεύχθηκε σε μεγάλο βαθμό. Διαβάστηκαν κείμενα της πρωτοβουλίας που αφορούσαν την πολιτική κατάσταση, τον αγώνα ενάντια στις διώξεις, τις εξελίξεις στην Παλαιστίνη και την αντίσταση του παλαιστινιακού λαού. Στην εκδήλωση παρευρέθηκαν οι διωκόμενες εκπαιδευτικοί από το Ηράκλειο και μίλησε από αυτές η Πρινανάκη Μαρία.

Επίσης, συλλογικότητες που στηρίζουν την Πρωτοβουλία (Αγωνιστικές Κινήσεις, Ταξική Πορεία, Παρεμβάσεις) έκαναν σύντομους χαιρετισμούς. Χαιρετισμούς επίσης απεύθυναν η Συνέλευση Αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη και η Πρωτοβουλία νεοδιόριστων εκπαιδευτικών και διαβάστηκε χαιρετισμός διωκόμενων εκπαιδευτικών από την Ξάνθη. Όλες οι τοποθετήσεις χειροκροτήθηκαν και ιδιαίτερα ο χαιρετισμός της συντρόφισσας Χρύσας Χοτζόγλου, που διαβάστηκε στην εκδήλωση.

Ευχαριστούμε θερμά όλους τους μουσικούς που συμμετείχαν και στήριξαν τη συναυλία. Όλους όσους στήριξαν με τη συμμετοχή τους και ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα της Πρωτοβουλίας, όπως και κάθε συναγωνιστή που βοήθησε για να πραγματοποιηθεί αυτή η σημαντική εκδήλωση. Αποδεικνύεται για άλλη μια φορά ότι η συλλογική δράση δημιουργεί μια άλλη ποιότητα. Όλοι μαζί μπορούμε να συγκροτήσουμε ένα δυναμικό κίνημα αντίστασης και διεκδίκησης. Σε αυτό τον δρόμο είναι ανάγκη να συνεχίσουμε.

GAZA

Ξεπέρασαν και τους ναζί! Αιματοκυλούν πεινασμένους οι σιωνιστές...

Κάθε άλλο παρά διανομή ανθρωπιστικής βοήθειας γίνεται στα σημεία όπου έχει στρατοπεδεύσει η GHF. Αυτό που «μοιράζει» είναι σφαίρες και αυτό που «διανέμει» είναι βόμβες! Οι τελευταίες πληροφορίες αναφέρουν 300 νεκρούς, εννέα αγνοούμενους και περισσότερους από 2.600 τραυματισμένους. Ο ισραηλινός στρατός σκόπιμα δημιουργεί χάος και κατηγορεί τη... Χαμάς ή τους ίδιους τους εξεθλωμένους Παλαιστίνιους, που κατά χιλιάδες συρρέουν για να παραλάβουν τρόφιμα, γνωρίζοντας ότι πρόκειται για παγίδες θανάτου. Τις καταγγελίες για πλιάτσικο σε φορτηγά που μετέφεραν αλεύρι για τις αποθήκες του ΟΗΕ όχι μόνο από απελπισμένους και πεινασμένους αλλά κυρίως από εγκληματίες ήρθε να επιβεβαιώσει η παραδοχή του ίδιου του Νετανιάχου, πως το Ισραήλ χρηματοδοτεί και εξοπλίζει τη λεγόμενη «Αντιτρομοκρατική Υπηρεσία» του Παλαιστίνιου προδότη Γιασέρ Αμπού Σαμπάμπ. Η Χαμάς ανακοίνωσε πως θα αναπτύξει ελεύθερους σκοπευτές στους δρόμους που χρησιμοποιεί ο ΟΗΕ, για να αποτρέψει λεηλασία της βοήθειας. Μάλιστα, έδωσε στη δημοσιότητα και φωτογραφίες με πτώματα συνεργατών των δυνάμεων κατοχής.

Παράλληλα, σφοδρόι είναι οι βομβαρδισμοί κυρίως στη Χαν Γιούνις. Σχολεία που έχουν μετατραπεί σε καταφύγια και νοσοκομεία είναι σταθερά στόχοι των σιωνιστών και η εκπρόσωπος του Ερυθρού Σταυρού μιλά για «επίγεια κόλαση». «Έχουν ξεπεραστεί όλα τα γνωστά όρια της ανθρωπίνης αντοχής. Οι μητέρες περνάνε μέρες χωρίς τροφή για να μπορέσουν να εξασφαλίσουν ένα γεύμα στα παιδιά τους. Τα υποσιτισμένα παιδιά πεθαίνουν από ασθένειες που θα μπορούσαν να αντιμετωπιστούν εύκολα σε άλλες περιπτώσεις», δηλώνει ο Τζέιμς Έλντερ, εκπρόσωπος του ταμείου του ΟΗΕ για τα παιδιά, στο πρακτορείο Anadolu. Ο διευθυντής του κατεστραμμένου νοσοκομείου Αλ Σίφα κάνει έκκληση να σταλούν μονάδες αιμοδοσίας, καθώς νεφροπαθείς και καρκινοπαθείς δεν λαμβάνουν την απαραίτητη θεραπεία.

Εικόνες και βίντεο με επιτυχίες της παλαιστινιακής αντίστασης καταφέρνουν να φτάσουν στον έξω κόσμο. Ο παλαιστινιακός λαός δεν παραιτείται και προκαλεί απώλειες στον «πανίσχυρο» IDF, ο οποίος ανακοίνωσε τον θάνατο 3 στρατιωτών στη βόρεια Γάζα (συνολικά 432 στρατιωτικοί έχουν σκοτωθεί σύμφωνα με τους Ισραηλινούς από την αρχή της χερσαίας εισβολής στον θύλακα).

Αντιδράσεις στο εσωτερικό του Ισραήλ

Ο Νετανιάχου αντιμετωπίζει έντονες πολιτικές πιέσεις από διάφορες πλευρές. Ύστερα από παζάρια κατάφερε να αποτρέψει, για άλλη μια φορά, τη διάλυση της Κνεσέτ και τις πρόωρες εκλογές, καθώς υπερπορθόδοξοι κυβερνητικοί σύμμαχοι και αντιπολίτευση διαφωνούν με την υποχρεωτική στράτευση των σπουδαστών ραβινικών σχολών.

Παράλληλα, 41 αξιωματικοί των ισραηλινών μυστικών υπηρεσιών εκδήλωσαν δημόσια ανυπακοή, αρνούμενοι να συμμετάσχουν στον πόλεμο στη Γάζα, τον οποίο χαρακτήρισαν «αχρείαστο» και εργαλείο πολιτικής επιβίωσης του Νετανιάχου. Σε αντίθεση με προηγούμενες ανάλογες επιστολές διαμαρτυρίας, καλούν κάθε Ισραηλινό να κάνει ό,τι μπορεί για να αντιταχθεί στον πόλεμο.

Διαφορετικές ποιότητες είναι η παρέμβαση του Εχούντ Ολμέρτ, πρώην πρωθυπουργού (2006-2009), ο οποίος προκρίνει τη λύση δύο κρατών. Επανεφερε περσινό «ειρηνευτικό σχέδιο» σε συνεργασία με τον πρώην υπουργό Εξωτερικών της Παλαιστινιακής Αρχής, Νάσερ Αλ Κίντουα, προτείνοντας εκατέρωθεν ανταλλαγή περιοχών και κοινή κυριαρχία της Ιερουσαλήμ. Αναγνωρίζοντας τα όριά του -αλλά και της μερίδας του κατεστημένου που υπηρετεί- ζητά από τον Τραμπ να μεσολαβήσει.

«Αποκαλύψεις» και στήριξη των ιμπεριαλιστών

Απάντηση στην έκκληση του Ολμέρτ (και όχι μόνο σ' αυτόν) έδωσε ο Αμερικανός πρέσβης στο Ισραήλ, Μάικ Χάκαμπι, στο

«Bloomberg News», πως οι ΗΠΑ δεν επιδιώκουν πλέον τη δημιουργία ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους. Άλλωστε, ο πόλεμος που ξεκίνησε με το Ιράν δείχνει πως οι ΗΠΑ θα συνεχίσουν να στηρίζουν όχι μόνο το Ισραήλ, αλλά και τον ίδιο τον Νετανιάχου, στρατιωτικά αλλά και πολιτικά, ασκώντας βέτο στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ ή επιβάλλοντας κυρώσεις σε 4 δικαστές του ΔΠΔ για τις έρευνες και τα εντάλματα σύλληψης για «εγκλήματα πολέμου», αλλά και ξελασπώνοντάς τον στο εσωτερικό.

Αυτή η στήριξη «στριμώχνει» τους υπόλοιπους ιμπεριαλιστές. Γαλλία και Αγγλία ανακοίνωσαν (αυτογελοιοποιούμενοι) πως δεν θα αναγνωρίσουν παλαιστινιακό κράτος στη Σύνοδο της Νέας Υόρκης στις 17-20 Ιουνίου. Ακολούθησαν «αποκαλύψεις» της έμπρακτης ενίσχυσης του σιωνιστικού κράτους: η Γαλλία παραδίδει αδιαλείπτως στρατιωτικό υλικό πολλών εκατομμυρίων ευρώ. Πάνω από 300 διπλωμάτες και υπάλληλοι του βρετανικού ΥΠΠΕ, εκφράζοντας την απουσία τους για τις πωλήσεις όπλων προς το Ισραήλ, εισέπραξαν την απάντηση «αν θέλετε παραιτηθείτε». Ο Γερμανός υφυπουργός Οικονομίας επιβεβαίωσε από το βήμα του κοινοβουλίου πως έχει εγκρίνει εξαγωγές όπλων αξίας 485,1 εκατομμυρίων ευρώ. Αντίστοιχα, οι εξαγωγές των ισραηλινών όπλων υπερδιπλασιάστηκαν τα τελευταία 5 χρόνια, φτάνοντας τα 15 δις. δολάρια το 2024.

Ο λαός σώζει τον λαό

Ο λαός της Παλαιστίνης έχει απέναντί του όχι μόνο τους ιμπεριαλιστές, αλλά και προσκυνημένους σαν τον Αμπάς, ο οποίος κάνει σαν

να μην υπάρχει γενοκτονία και αντί να καταδικάζει τους έποικους και τον ισραηλινό στρατό που έχουν κλιμακώσει τις επιχειρήσεις τους στη Δυτική Όχθη, τρομοκρατούν και σκοτώνουν, συμφωνεί με τον αφοπλισμό της Χαμάς (στην ουσία της Παλαιστινιακής Αντίστασης), δέχεται να αναπτυχθούν διεθνείς δυνάμεις στη Γάζα και υπόσχεται μεταρρυθμίσεις και εκλογές εντός ενός έτους.

Οι φυσικοί σύμμαχοι των Παλαιστινίων είναι οι λαοί όλου του κόσμου. Αυτοί έχουν ένα σοβαρό καθήκον, να αναπτύξουν δυνατό αντιιμπεριαλιστικό κίνημα, που να δυσκολεύει το σύστημα αλλά και όποιον επιδιώκει να το αποπροσανατολίσει. Οι δύο τελευταίες «δράσεις», η αποστολή του πλοίου Madleen και η διεθνής πρωτοβουλία March to Gaza έχουν δύο πλευρές. Μπορεί από τη μια να προέκυψαν σαν μια ανάγκη να εκφραστεί η αλληλεγγύη στον παλαιστινιακό λαό, ωστόσο δεν κατάφεραν να ξεπεράσουν τα όρια που έχει αυτή η αλληλεγγύη.

Η αντιμετώπιση του πρώτου από το Ισραήλ με την κατάληψη του πλοίου και την τρομοκρατία, απομόνωση των ακτιβιστών και η βίαιη καταστολή των 4.000 ακτιβιστών του δεύτερου από την κατά τα άλλα σύμμαχο στους Παλαιστίνιους Αίγυπτο, δείχνει ότι η ανοχή των κυβερνήσεων στην κινητοποίηση των λαών είναι μηδενική (ακόμα και στην ανάληψη συμβολικών πρωτοβουλιών). Θεωρούν ότι η πρωτοβουλία πρέπει να είναι δική τους και οι λαοί οφείλουν να είναι παθητικοί αποδέκτες.

Από την άλλη, η πραγματική αλληλεγγύη και η μεγαλύτερη υπηρεσία στον παλαιστινιακό λαό είναι η δημιουργία μαζικού μαχητικού αντιιμπεριαλιστικού κινήματος σε κάθε χώρα. Κάτι που οι επίσημοι διοργανωτές των εν λόγω πρωτοβουλιών (χωρίς να υποτιμούμε καθόλου τις αγνές προθέσεις των συμμετεχόντων) δεν συμπεριλαμβάνουν στα σχέδιά τους και γι' αυτό κινούνται και στα όρια που τους θέτει το σύστημα.

Όταν ο Νετανιάχου ρωτήθηκε για τη χρησιμοποίηση της «Αντιτρομοκρατικής Υπηρεσίας» του Σαμπάμπ και τζχαντιστών στις επιχειρήσεις στη Λωρίδα της Γάζας, όχι μόνο το παραδέχθηκε, αλλά ρώτησε κιόλας: «Τι το κακό έχει αυτό;». Το «κακό» με την πολιτική του και τη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού είναι ο ιμπεριαλισμός!

...και η Ελλάδα τους κανονίζει διακοπές!

Ενώ η γενοκτονία εξελίσσεται στη Γάζα, ενώ το πολεμικό μέτωπο στη Μέση Ανατολή ορμάει και φουντώνει με το κράτος-δοιοφόρο του Ισραήλ να έχει πρωταγωνιστικό ρόλο, η ελληνική κυβέρνηση κανονίζει διακοπές και κλείνει τουριστικά πακέτα για τους σιωνιστές. Την περασμένη εβδομάδα έφτασε στον Πειραιά ένα κρουαζιερόπλοιο με 1.800 Ισραηλινούς τουρίστες να σουλατσάρουν στην πόλη σαν να μην τρέχει τίποτα. Λίγες μέρες πριν, στο Λασιθί, ακριβώς η ίδια κατάσταση, όπου μάλιστα οι Ισραηλινοί τουρίστες ήταν ιδιαίτερα προκλητικοί, κυκλοφορώντας στην πόλη με Ισραηλινές σημαίες, ενώ έκαναν χειρονομίες και έβριζαν τον κόσμο που ήταν συγκεντρωμένος στον Άγιο Νικόλαο δείχνοντας την αντίθεσή του.

Είναι θλιβερό και εξοργιστικό το πόσο διαθέσιμο είναι το ελληνικό εξαρτημένο καθεστώς στις επιταγές των Αμερικανών, νομιζοντας ότι έτσι θα αναβαθμίσει τον ρόλο της αστικής τάξης στην περιοχή. Τι να πρωτοπεί κανείς! Ότι η χώρα μας έχει μετατραπεί από άκρη σε άκρη σε ένα ορμητήριο πολέμου, ότι είναι από τις πρώτες χώρες που ανταποκρίνονται στα καλέσματα των

μακελάρηδων στέλνοντας όπλα και φρεγάτες όπου της ζητηθεί, ότι κλείνουν πακέτα και συμφωνίες για τη διασκέδαση των Σιωνιστών;

Υπάρχουν μαγαζιά στο κέντρο της Αθήνας που είναι συγκροτημένα ακριβώς για αυτό τον λόγο. Κανονίζουν γλέντια και φαγοπότια για υπαλλήλους του IDF. Το μεγαλύτερο κομμάτι του real estate στο κέντρο της Αθήνας ανήκει σε ισραηλινά συμφέροντα, την ίδια στιγμή που οι κάτοικοι της Αθήνας παλεύουν για να βρουν ένα σπίτι να μείνουν.

Η ελληνική κυβέρνηση, πέρα ότι έχει τα χέρια βαθιά βουτηγμένα στο αίμα και συμμετέχει ενεργά στη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού, μας φέρνει αντιμέτωπους με πολύ επικίνδυνα σενάρια. Εκτός από το γεγονός ότι πρέπει να δουλεύουμε για τρεις και εξήντα εξυπηρετώντας τους -τουλάχιστον αγενείς- υπαλλήλους του IDF, θα έρθει και εκείνη η μέρα που θα καλεστούμε να πολεμήσουμε για αυτά τα σάπια συμφέροντα.

Οι εργαζόμενοι και η νεολαία στη χώρα μας έχουν πάρει θέση και δηλώνουν ανοιχτά ότι είναι στο πλευρό του παλαιστινιακού λαού. Τις τελευταίες εβδομάδες, οι κινητοποιήσεις υπέρ

της Παλαιστίνης όλο και αποκτούν πιο μαζικά και μαχητικά χαρακτηριστικά σε όλη τη χώρα. Η συναυλία που διοργανώθηκε στην Τεχνόπολη την Τετάρτη 18 Ιουνίου είχε ακριβώς αυτά τα χαρακτηριστικά. Δεκάδες καλλιτέχνες δήλωσαν συμμετοχή και τάχθηκαν στο πλευρό της Παλαιστίνης και σε αυτό το κάλεσμα ανταποκρίθηκαν χιλιάδες κόσμοι. Στη Θεσσαλονίκη, βγήκαν οι πιο μαζικές κινητοποιήσεις των τελευταίων χρόνων για την Παλαιστίνη, το ίδιο και στην Ξάνθη και σε όλες τις πόλεις της χώρας.

Είναι δεδομένο, λοιπόν, ότι όταν δίνεται η ευκαιρία στη νεολαία και στον λαό να εκφράσουν την αλληλεγγύη τους στους δρόμους, εκείνοι το κάνουν. Είναι καθήκον της Αριστεράς να σπρώξει αυτό τον αγώνα και να βγάλει τον κόσμο μπροστά, τόσο για την Παλαιστίνη, όσο και συνολικά ενάντια στα αιματηρά σχέδια που ετοιμάζουν οι φονιάδες του πλανήτη. **Η διαδήλωση στις 24 Ιουνίου ενάντια στη σύνοδο του NATO και τα εξοπλιστικά προγράμματα** υπηρετεί ακριβώς αυτή την κατεύθυνση και καλούμε όλο τον κόσμο να διαδηλώσει και να ξαναβγει στους δρόμους.

Για την πρωτοβουλία «Πορεία προς τη Γάζα»

Αντιμέτωπη με την καταστολή και τις απαγορεύσεις του αιγυπτιακού κράτους βρέθηκε η διεθνής πρωτοβουλία-κινητοποίηση «Πορεία προς τη Γάζα» που συγκροτήθηκε με στόχο την ανάδειξη του συνεχιζόμενου αποκλεισμού της Γάζας από το σιωνιστικό κράτος-δολοφόνο. Η φασιστική κυβέρνηση του Σίσι στην Αίγυπτο, από την πρώτη στιγμή, δεν άφησε κανένα περιθώριο για αυταπάτες και ψεύτικες ελπίδες. Χρησιμοποιώντας ΜΑΤ και αστυνομία, όχι μόνο παρεμπόδισε την υλοποίηση το αρχικού σχεδίου των διαδηλωτών, αλλά από το αεροδρόμιο κιάλας προχώρησε σε δεκάδες συλλήψεις, ενώ ήταν συνεχείς οι παρενοχλήσεις των συμμετεχόντων, είτε διαλύοντας τις συγκεντρώσεις που πραγματοποιούνταν είτε εισβάλλοντας ακόμη και στα δωμάτια των ξενοδοχείων που διέμεναν.

Ουσιαστικά, οι διαδηλωτές βρέθηκαν αντιμέτωποι με το κλίμα που καλλιεργούν οι κυβερνήσεις σε όλες τις αραβικές χώρες το τελευταίο μεγάλο διάστημα, οι οποίες (η καθεμιά με βάση τους δικούς της σχεδιασμούς) αποδέχονται σιωπηρά τη γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού και τη δολοφονική δράση του Ισραήλ. Έτσι, ούτε καν αυτή η συμβολική χαρακτηριστική κινητοποίηση δεν έγινε ανεκτή και χτυπήθηκε πριν καν ξεκινήσει. Και αυτό είναι κάτι που πρέπει να γίνει ξεκάθαρο σε οποιονδήποτε θέλει να συμβάλει στην ανάπτυξη του εργατικού και λαϊκού κινήματος: Μέσα σε πολεμικές συνθήκες –όπου οι λαοί σφαγιάζονται από τα όπλα των ιμπεριαλιστών και των λακέδων τους και όπου προετοιμάζονται οι όροι για μια γενικευμένη πολεμική αναμέτρηση– δεν χωρούν αυταπάτες. Τα ζητήματα πρέπει να μπαίνουν στην πραγματική τους διάσταση, πρέπει να αναδεικνύεται ο πραγματικός χαρακτήρας των εξελίξεων και του συσχετισμού και –πάνω απ’ όλα– ο πραγματικός και μοναδικός τρόπος να αλλάξουν τα πράγματα: η μαζική κινητοποίηση των λαών, το δυνάμωμα του αγώνα σε κάθε χώρα. Ακόμη και το ζήτημα της αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό είναι ένα ζήτημα που περνάει και κρίνεται από τη λαϊκή κινητοποίηση σε κάθε χώρα, ενάντια στις πολιτικές που στηρίζουν την γενοκτονία.

Δεν βοηθάει στο πολιτικό ξεδιάλυμα των αναγκών του λαϊκού κινήματος η αναπαραγωγή αυταπατών για τον ρόλο κυβερνήσεων και αστικών δυνάμεων στο ζήτημα της Παλαιστίνης. Σπέρνει σύγχυση και ηττοπάθεια η αντίληψη ότι το λαϊκό κίνημα μπορεί να ελπίζει στις ενδοαστικές αντιθέσεις προκειμένου να τις αξιοποιήσει. Για να γίνει κάτι τέτοιο, πρέπει πριν απ’ όλα να έχει τον απαραίτητο πολιτικό συσχετισμό, να είναι συγκροτημένο πάνω σε όσο το δυνατόν πιο στέρεες πολιτικές βάσεις και να έχει ξεκάθαρη αντίληψη για το πού θέλει να οδηγήσει τα πράγματα.

Αν και κανείς από την αποστολή στη Γάζα δεν θεωρούσε ότι θα είναι μία εύκολη υπόθεση, είναι μεγάλο πολιτικό πρόβλημα τοποθετήσεις όπως αυτή που έκανε μέλος της ελληνικής αποστολής (και ΑΦΟΥ είχε ξεδιπλωθεί πλήρως η κατασταλτική δράση της αιγυπτιακής κυβέρνησης) ο οποίος δήλωσε «αρχική μου εκτίμηση ήταν ότι η Αίγυπτος ίσως αποφάσιζε ότι την συνέφερε να μας "χρησιμοποιήσει" και μας ως προς όφελός της με κάποιο τρόπο και ότι έτσι θα είχαμε μια πιθανότητα να μας δώσει και εμάς άδεια να πάμε έως ένα σημείο». Αυτή η απαράδεκτη λογική, της δήθεν σύμπτωσης, της εναπόθεσης των ελπίδων σε καθεστώτα όπως αυτό της Αιγύπτου, αν και θεωρούμε ότι δεν απηχούσε την αντίληψη όλων όσων συμμετείχαν στην κινητοποίηση, φαίνεται ότι ήταν και η κινούσα αντίληψη της καταρχήν πρωτοβουλίας. Σε ανακοίνωσή της που κυκλοφόρησε τα ξημερώματα της Πέμπτης 12/6, η Διεθνής Συντονιστική Επιτροπή αναφέρει μεταξύ άλλων: «Η Αίγυπτος έχει επανειλημμένα εκφράσει την ανησυχία της για την ανθρωπιστική κρίση στη Γάζα και τις μη βιώσιμες συνθήκες στο πέρασμα της Ράφα. Η υποστήριξη αυτού του παγκόσμιου, ειρηνικού κινήματος θα ενίσχυε τη θέση της Αιγύπτου ως κεντρικού παράγοντα στην προώθηση της ανθρωπιστικής πρόσβασης» και καταλήγει «Ευχαριστούμε την Αίγυπτο που φιλοξενεί ένα τόσο ιστορικό και ειρηνικό γεγονός αλληλεγγύης προς τον παλαιστινιακό λαό». Τελικά, βεβαίως, η αιγυπτιακή κυβέρνηση εκτίμησε «διαφορετικά» τα ζητήματα και «φιλοξένησε» αναλόγως την κινητοποίηση!

Δεν είναι καθόλου ασήμαντο το ότι χιλιάδες αγωνιστές και αγωνίστριες από περισσότερες από 80 χώρες συναντήθηκαν για να διαδηλώσουν την αλληλεγγύη τους στον Παλαιστινιακό λαό. Δεν είναι καθόλου αμελητέο το ότι αρκετοί

περισσότεροι έδειξαν ενδιαφέρον για τη συγκεκριμένη διοργάνωση. Το πρόβλημα ξεκινάει όταν κυριαρχούν αντιλήψεις που συσκοτίζουν ή αντιστρέφουν την πραγματικότητα και τις αναγκαίες ιεραρχήσεις. Που θεωρούν, για παράδειγμα, ότι ένας ακτιβισμός μπορεί να υποκαταστήσει την ανάγκη μαζικού λαϊκού κινήματος ή ότι αρκεί η προβολή από τα ΜΜΕ για να πιεστούν κυβερνήσεις να τροποποιήσουν την πολιτική και τη στάση τους – ειδικά για τέτοιου είδους ζητήματα. Εκδήλωση αυτής της αντιστροφής είναι και το ότι κάποιοι από τους διοργανωτές θεώρησαν πως τα μαζικά συλλαλητήρια αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη που έγιναν σε όλη τη χώρα την Κυριακή 15/6 ήταν αποτέλεσμα της στήριξης προς το MTG και όχι της οργής που προκαλεί η συνεχιζόμενη σφαγή του Παλαιστινιακού λαού, η οποία μάλιστα συνεχίζεται αμείωτη στις παγίδες θανάτου της δήθεν ανθρωπιστικής βοήθειας που παρέχουν... οι ΗΠΑ και

το Ισραήλ. Και προφανώς δεν μπορεί κανείς να πάρει στα σοβαρά τις εκκλήσεις (ή, έστω, την απαίτηση) προς την ελληνική κυβέρνηση να αναλάβει τις... ευθύνες της απέναντι στα μέλη της ελληνικής αποστολής που διώκονταν από το αιγυπτιακό καθεστώς.

Το ότι η συγκεκριμένη αποστολή δεν πέτυχε τον στόχο της να σπάσει τον αποκλεισμό της Γάζας είναι το λιγότερο και κανείς δεν μπορεί να κατηγορήσει τους διοργανωτές για κάτι τέτοιο. (Αν κάποιοι είχαν αυταπάτες και γι’ αυτό, θεωρούμε ότι θα ήταν ελάχιστοι.) Το βασικό ερώτημα είναι το εάν συνέβαλε στο να ξεδιαλυθούν κάποια ζητήματα σχετικά τόσο με την πάλη του Παλαιστινιακού λαού όσο και, συνολικότερα, σχετικά με την πάλη των λαών και των κατευθύνσεών της. Ειδικά στην περίοδο που βρισκόμαστε και με τη νέα όξυνση που σηματοδοτεί ο πόλεμος μεταξύ Ισραήλ και Ιράν, το ζήτημα της ενίσχυσης της αντιπολεμικής-αντιιμπεριαλιστικής πάλης πρέπει να μπει ως κεντρικό καθήκον. Και ιδιαίτερα για τη χώρα μας, όπου η εξαρτημένη ντόπια άρχουσα τάξη την έχει μετατρέψει σε μια απέραντη βάση, ένα ορμητήριο θανάτου. Στο ξεδίπλωμα αυτής της πάλης θα κριθεί το εάν βγήκαν τα σωστά συμπεράσματα.

Η στήριξη-μαζικοποίηση των συλλαλητηρίων στις 24/6 ενάντια στη σύνοδο του ΝΑΤΟ, ενάντια στους άδικους πολέμους, ενάντια στην εμπλοκή της χώρας σε αυτούς για να υπηρετηθούν τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της Δύσης (ήδη στη Σούδα μετακινούν Πάτριος για την υπεράσπιση των... αμερικανικών επιδιώξεων!) είναι κρίσιμο ζήτημα. Αυτή η πάλη είναι η πιο πραγματική αλληλεγγύη, η συστράτευση που χρειάζεται ο Παλαιστινιακός λαός και ο αγώνας του. Σε αυτά τα ραντεβού και σε όλα τα επόμενα της μακρινής πάλης που βρίσκεται μπροστά μας θα κριθούμε όλοι μας!

ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ

Ντόπιοι και μετανάστες εργαζόμενοι μαζί στον αγώνα!

Στις 6/6, σωματεία και εργαζόμενοι συγκεντρώθηκαν σε εργασιακούς χώρους για ν’ αντισταθούν στις συλλήψεις και τις απελάσεις των μεταναστών εργατών και να υπερασπιστούν τους μετανάστες συναδέλφους τους ενάντια στην επιχείρηση σκούπα της ICE (Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Μετανάστευσης και Τεθωνείων) στις ΗΠΑ, και συγκεκριμένα στο Λος Άντζελες, με τρομοκρατικές επιδρομές σε χώρους δουλειάς. Αν’ την πρώτη κιάλας στιγμή, η κυβέρνηση επέθεσε τη γραμμή της όξυνσης της κρατικής τρομοκρατίας, βίας και καταστολής. Η ICE επιτέθηκε με αγριότητα στους συγκεντρωμένους για να τους διαλύσει, συλλαμβάνοντας 44 εργαζόμενους αδιακρίτως, αλλά και πολύ στοχευμένα παράλληλα.

Συνελήφθη ο πρόεδρος του συνδικάτου SEIU California, David Huerta, με την κατηγορία της «*συνωμοσίας με σκοπό την παρεμπόδιση ομοσπονδιακών αξιωματούχων*», αφού ξυλοκοπήθηκε άγρια. Ήταν μεταξύ των συνδικαλιστικών στελεχών της SEIU που είχαν στηρίξει ψηφίσματα υπέρ του Παλαιστινιακού λαού, προτάσσοντας τη διεθνιστική και ταξική αλληλεγγύη. Για τους ίδιους λόγους έχουν στοχοποιηθεί και συλληφθεί και άλλα συνδικαλιστικά στελέχη. Οι μαζικές κινητοποιήσεις για την απελευθέρωσή του ανάγκασαν τις αρχές να τον αφήσουν ελεύθερο με εγγύηση 50.000€, χωρίς όμως ν’ αποσυρθούν οι κατηγορίες.

Οι επιδρομές της ICE, η πολιτική των μαζικών απελάσεων μεταναστών, η άγρια καταστολή των κινητοποιήσεων, η σύλληψη του Huerta, η πρωτοφανής παραβίαση πολιτικών ελευθεριών και δικαιωμάτων, οδήγησαν σε ξεσηκωμό

τους εργαζόμενους και τον λαό στο Λος Άντζελες. Οι διαδηλώσεις και οι κινητοποιήσεις επεκτάθηκαν σε πολλές πόλεις με μαζική συμμετοχή. Η κυβέρνηση Τραμπ απάντησε με ακόμα μεγαλύτερη βία και τρομοκρατία, καταστέλλοντας με αγριότητα τις διαδηλώσεις, όμως απέτυχε. Οι κινητοποιήσεις κλιμακώθηκαν. Παρέκαμψε τους νόμους -της αστικής τάξης είναι και ό,τι θέλει τους κάνει-, κατέβασε 4.000 μέλη της εθνοφρουράς και 700 πεζοναύτες, απείλησε με κήρυξη στρατιωτικού νόμου και ανάπτυξη στρατιωτικών δυνάμεων στις πόλεις. Και πάλι η τρομοκρατία απέτυχε, οι κινητοποιήσεις σε πάνω από 2.100 πόλεις έφτασαν να συγκεντρώσουν σε εθνικό επίπεδο 4 εκατομμύρια (άλλες εκτιμήσεις κάνουν λόγο για 6 εκατομμύρια) διαδηλωτές.

Εθνικά και τοπικά σωματεία συμμετέχουν απ’ την αρχή οργανωμένα στις κινητοποιήσεις. Δέκα εθνικά σωματεία συνυπέγραψαν την κοινή δήλωση «Καμία ανοχή στην καταστολή και καταπίεση» απαιτώντας την απελευθέρωση των μεταναστών εργατών που συνελήφθησαν και την παύση των επιδρομών της ICE. Κομβική είναι η συμμετοχή τριών κρίσιμων μεγάλων σωματείων: της SEIU, που έχει οργανωτικό ρόλο στις μεγάλες συγκεντρώσεις στο Grand Park στο Λος Άντζελες, της UAW και της UE. Η συμμετοχή της AFL-CIO συμβάλλει στον πανεθνικό συντονισμό, εκπροσωπώντας πάνω από 12,5 εκατομμύρια εργαζόμενους σε πάνω από 60 εθνικά σωματεία. Διοργανώνουν διαδηλώσεις και συγκεντρώσεις έξω από χώρους δουλειάς, δημιουργούν ομάδες αλληλεγγύης-στήριξης των σωματείων, ομάδες περιφρούρησης, ομάδες νομικής υποστήριξης και

υγειονομικής περίθαλψης μεταναστών και θυμάτων της αστυνομικής βίας και οργανώνουν δράσεις ενημέρωσης του λαού και των εργαζομένων.

Πέρα απ’ τις ενδοαστικές αντιπαραθέσεις με τους Δημοκρατικούς, η κυβέρνηση Τραμπ οξύνει την κρατική καταστολή και τη φασιστικοποίηση, επενδύει στον εθνικισμό και στις μαζικές απελάσεις μεταναστών γιατί, πρώτα απ’ όλα εν μέσω της πυρετώδους προετοιμασίας για τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός και το κεφάλαιο θέλουν να συντρίψουν «τον εσωτερικό εχθρό», να διαλύσουν κάθε δυνατότητα ντόπιων και μεταναστών εργαζομένων να παλέψουν από κοινού στη βάση των κοινών ταξικών τους συμφερόντων και εναντίον τους. Τους θέλουν υποταγμένους, τρομοκρατημένους, ευάλωτους, δισσασμένους σε «νόμιμους» και «παράνομους», ν’ αποτελούν τα φθηνά αναλώσιμα εργαλεία στη δουλειά και το κρέας για τα κανόνια στους πολέμους που ετοιμάζουν.

Ντόπιοι και μετανάστες εργαζόμενοι αντιλαμβάνονται όλο και περισσότερο ότι έχουν τον ίδιο καταπίεστή, τον ίδιο ταξικό αντίπαλο. Οι συγκλονιστικές κινητοποιήσεις στο Λος Άντζελες είναι το αποτέλεσμα της συσσωρευμένης οργής ενάντια στο αμερικάνικο κεφάλαιο. Είναι η συνέχεια των σημαντικών εργατικών αγώνων του προηγούμενου διαστήματος. Η κυβέρνηση Τραμπ τις χτυπά με μένος, γιατί ξέρει ότι αν οι εργαζόμενοι ξεπεράσουν τα εθνικιστικά ιδεολογήματα που σπέρνει, αν οργανωθούν, συγκροτηθούν και παλέψουν σε ταξική βάση, μπορούν να είναι οι μπροστάρηδες ενάντια στη βαρβαρότητα του συστήματος που υπηρετεί.

Ταραχή στις ΗΠΑ

Ο «βασιλιάς» του MAGA και η πάλη των μαζών

Αν κάτι βεβαιώνουν τα γεγονότα στις ΗΠΑ από την πρώτη Παρασκευή του Ιούνη ως και το Σάββατο 14/6, είναι ότι το εμφυλιοπολεμικό κλίμα της πρόσφατης προεκλογικής περιόδου όχι μόνο δεν ξεπεράστηκε, αλλά εντείνεται. Επιπλέον, το κλίμα αυτό δεν αφορά μόνο στις αντιθέσεις των κέντρων εξουσίας και των δύο κομμάτων του συστήματος (Ρεπουμπλικάνοι και Δημοκρατικοί), αλλά «μπλέκεται» διαρκώς περισσότερο με τις κοινωνικές αντιθέσεις. Αυτές οι αντιθέσεις τροφοδοτούνται και οξύνονται με έναν συγκεκριμένο τρόπο από τις αντιπαραθέσεις των κέντρων εξουσίας, αλλά και από την άγρια αντιδραστική, αντεργατική και αντιλαϊκή πολιτική Τραμπ.

Το πογκρόμ ενάντια στους εργάτες που αποκαλούνται «παράτυποι μετανάστες» ήταν η αφορμή και η αιτία της πρώτης διαδήλωσης στο Λος Άντζελες την Παρασκευή 6 Ιούνη. Η υπηρεσία μετανάστευσης ICE έβαλε στόχο να ανεβάσει τις συλλήψεις-απελάσεις από 650 σε 3.000 την ημέρα! «Παράδοξος» στόχος για μια χώρα που η οικονομία της λειτουργεί με τα εργατικά χέρια των «παράτυπων» ή μη μεταναστών, όπως «παραδέχθηκε» τελικά και ο Λευκός Οίκος, που αναίρεσε την εντολή αυτή για τους εργαζόμενους σε αγροκτήματα, ξενοδοχεία και εστιατόρια. Σε κάθε τέτοιος στόχος είναι κατάλληλος για ένα ευρύτερο αντεργατικό-αντιλαϊκό κυνήγι. Έτσι πυροδοτήθηκε μαζική κινητοποίηση εργατικών και πληθειακών στρωμάτων και ξετυλίχτηκε όλο το... μεγαλείο της «μεγαλύτερης δημοκρατίας» του πλανήτη. Ωμό χτύπημα των διαδηλωτών, ανάπτυξη χιλιάδων ανδρών της εθνοφρουράς, αλλά και εκατοντάδων πεζοναυτών, απαγόρευση κυκλοφορίας, στρατιωτικός νόμος.

Πριν από τα γεγονότα αυτά, όπως είναι γνωστό, με αφορμή τη σφαγή του παλαιστινιακού λαού και όχι μόνο αυτή, είχαν εκδηλωθεί μαζικές αντιδράσεις «παράπνοω στρωμάτων» (καθηγητές, διανοούμενοι, μεταπτυχιακοί κ.λπ.) απέναντι στα μέτρα δίωξης της αλληλεγγύης από τον Τραμπ. Υπήρχε, δηλαδή, μια σημαντική κοινωνική αναταραχή, που κυρίως εκφρα-

ζόταν πολιτικά -όσο και όπως- από το κόμμα των Δημοκρατικών. Το κόμμα, δηλαδή, που προέρχεται από τη βαριά ήττα των εκλογών του περασμένου Νοέμβρη και για το οποίο παραμένει ζητούμενο η ανασύνταξή του και άρα η διαμόρφωση μιας κάποιας κριτικής απέναντι στην πολιτική Τραμπ και η συγκρότηση μιας ευρύτερης κοινωνικής βάσης στήριξής του.

Στη βάση αυτών των αντιφατικών και ουσιαστικά αντιθετικών δεδομένων και με δοσμένη την «υπεροχή» -από την άποψη του πολιτικού συσχετισμού- των αστικών επιδιώξεων, εξελίχθηκαν τα γεγονότα των ημερών μετά τις πρώτες διαδηλώσεις στο Λος Άντζελες. Από τη μια, ο ξεσηκωμός μεταδιδόταν από το Λος Άντζελες σε μια σειρά πόλεις των ΗΠΑ. Οι διοργανωτές των κινητοποιήσεων του Σαββάτου 14/6 κάνουν λόγο για χιλιάδες συγκεντρώσεις και 5 εκατομμύρια διαδηλωτές. Από την άλλη, στο κοινωνικό και κυρίως στο πολιτικό μίγμα το «πάνω χέρι» το είχε η «αντι-Τραμπ» πλευρά, η πλευρά των Δημοκρατικών. Συγκροτήθηκε «μέτωπο» -όπως το ορίζει η αστική ειδησεογραφία- 18 γενικών εισαγγελέων των Δημοκρατικών, που κατήγγειλε τον «αυταρχισμό του Τραμπ». Επικεφαλής του «μετώπου» τέθηκε ο επίσης Δημοκρατικός κυβερνήτης της Καλιφόρνια, Γκάβιν Νιούσομ, που προαλείφεται ως ο διάδοχος της Χάρις, ο νέος ηγέτης που θα ανασυγκροτήσει το κόμμα. Η οξύτητα των αντιπαραθέσεων του Νιούσαμ με τον Τραμπ και τον ρεπουμπλικάνο πρόεδρο της Βουλής («αξίζει πίσσα και πούπουλα» δήλωσε ο τελευταίος για τον Νιούσαμ) είναι ενδεικτική της οξύτητας των αντιθέσεων μεταξύ των κυρίαρχων δυνάμεων στις ΗΠΑ. Πρόκειται για αντιθέσεις που για την πρώτη ιμπεριαλιστική δύναμη του πλανήτη και στις δοσμένες συνθήκες του οξύτατου ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού με επίκεντρο τον πόλεμο στην Ουκρανία, με πολύ θερμή τη Μ. Ανατολή και με ανοιχτό το στρατηγικής Βαρύτητας ζήτημα Κίνα-Ειρηνικός, αφορούν πριν από όλα στο πού και πώς σχεδιάζει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός να κινηθεί σε σχέση με όλα αυτά. Σε σχέση με αυτά τα ζητούμενα υπήρξε και προεκλογικά η εμφυλιο-

πολεμική κατάσταση, αυτά και πάλι τροφοδοτούν τον διχασμό και την πόλωση, που όπως αναφέραμε «μπλέκεται» και «συναντιέται» με τις ταξικές και κοινωνικές αντιθέσεις.

Η εικόνα που αποτυπώθηκε το Σάββατο 14/6 εντός των ΗΠΑ είναι θεωρούμε χαρακτηριστική αυτής της αντιπαραθέσης, αλλά και των ορίων των απαντήσεων κάθε πλευράς στα στρατηγικά ερωτήματα που αντιμετωπίζουν οι ΗΠΑ.

Από τη μια, ο Τραμπ διοργάνωσε μια μεγάλη στρατιωτική παρέλαση, όχι βέβαια για να γιορτάσει τα 79α γενέθλιά του, όπως λένε όσοι θέλουν να κρυφτούν πίσω από το δάχτυλό τους. Η παρέλαση -που είχε να γίνει 34 χρόνια, από τη νίκη του πατέρα Μπους στον Περσικό Κόλπο- έγινε για να τιμηθεί η επέτειος των 250 χρόνων του αμερικάνικου στρατού, δηλαδή για να προβληθεί η βάση ισχύος του MAGA, που προβάλλει ο Τραμπ. Ο αμερικάνικος στρατός με τις 850 βάσεις του και τους στόλους του ανά τον πλανήτη, είναι η βάση της πολιτικής που βάζει στόχο «να γίνει ξανά μεγάλη η Αμερική»! Αυτό τον στόχο πρόβαλε η παρέλαση και σε αυτό τον στόχο -λέει η πλευρά Τραμπ- πρέπει να στοιχηθεί με όσα αυτό μπορεί να σημαίνει, η εργατική τάξη, ο λαός και συνολικά η κοινωνία των ΗΠΑ.

Από την άλλη, οι Δημοκρατικοί έβαλαν «απέναντι» στην παρέλαση ως κεντρική πολιτική αιχμή των κινητοποιήσεων το «No Kings» (όχι βασιλιάδες). Είναι καταρχάς προφανές ότι αυτή η κριτική καθόλου δεν έχει να κάνει με τα ταξικά-κοινωνικά δικαιώματα των εργατών και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, καθόλου δεν αντιμετωπίζεται την άγρια εκμετάλλευση και καταπίεση που τους ασκεί η πολιτική Τραμπ. Η κριτική στη «μονοκρατορία» και τον «αυταρχισμό» του Τραμπ επιδιώκει να συσπειρώσει και να εκφράσει στρώματα σαν αυτά που παραπάνω αναφέραμε, που όντως υφίστανται τον αυταρχισμό και τις διώξεις της πολιτικής Τραμπ. Δεύτερον, είναι επίσης προφανές ότι το «No Kings» δεν είναι «Οχι στο MAGA», είναι στην πραγματικότητα η -έστω σιωπηρή- συμφωνία στο MAGA. Άρα κάθε άλλο παρά

«αντιπολεμικό» δεν είναι και δεν θα μπορούσε να είναι, αν πάρουμε υπόψη μας την πολιτική που εφάρμοσαν οι Δημοκρατικοί όχι μόνο ιστορικά, αλλά και σε όλες τις τελευταίες προεδρικές τους θητείες. Τελικά, με το πρόταγμα «Όχι βασιλιάδες» οι από κάτω καλούνται να εναντιωθούν στον «Βασιλιά Τραμπ», αλλά να στηρίξουν το MAGA, που μια βασική του προϋπόθεση είναι η δική τους καθυπόταξη, η κατάπιψη των δικαιωμάτων τους, σύμφωνα με τις ανάγκες του εσωτερικού μετώπου των ΗΠΑ και καθώς αυτές βαδίζουν και πρωτοστατούν προς μια παγκόσμια πολεμική αναμέτρηση.

Αυτά είναι, συνεπώς, τα όρια των απαντήσεων που ως τώρα τουλάχιστον διαθέτουν τα κυρίαρχα κέντρα των ΗΠΑ στα στρατηγικά ερωτήματά τους. Έχουν συμφωνία στον στρατηγικό στόχο (κυριαρχία/ηγεμονία των ΗΠΑ στον πλανήτη) και βρίσκονται σε μεγάλη αναταραχή -καθώς και ο χρόνος πιέζει- για το πώς θα τον προωθήσουν έναντι στρατηγικών αντιπάλων και συμμάχων.

Με αυτά τα δεδομένα και καθώς η θητεία Τραμπ δεν έχει -και δεν μπορούσε να έχει- γρήγορες και εύκολες απαντήσεις, η αντιπαραθέση θα συνεχιστεί και νέα... «Καπιτώλια» βρίσκονται στον ορίζοντα. Η δολοφονία στη Μινεσότα το πρωί του Σαββάτου 14/6 της Χάρτμαν, πρώην προέδρου της Βουλής, και του -επίσης πολιτικού στελέχους των Δημοκρατικών- συζύγου της αποτελεί ένα μέτρο της οξύτητας της αντιπαραθέσης αυτής και των στοιχείων με τα οποία τροφοδοτείται η κοινωνία. Απέναντι σε αυτόν τον αντιδραστικό καυγά -που αποτελεί κίνδυνο σε εξέλιξη για τους λαούς του πλανήτη- εξελίσσεται η διαδικασία συγκρότησης-οργάνωσης της εργατικής και λαϊκής πάλης εντός των ΗΠΑ. Είναι μια διαδικασία που θα συνεχιστεί, γιατί αποτελεί ανάγκη των εργατικών-λαϊκών μαζών. Μέσα από τη συνέχεια της θα επιδιώκει να βρει και τον δρόμο που χρειάζεται για την ανάπτυξή της. Την απόκρουση των αντιδραστικών εκβιασμών, τη χειραφέτησή της από κάθε πλευρά και κέντρο της μεγαλοαστικής ιμπεριαλιστικής τάξης των γιάνκηδων.

ΗΠΑ

Έξι μέρες διαδηλώσεων στο Λος Άντζελες!

Εξαπλώνονται οι κινητοποιήσεις

ενάντια στο αντι-μεταναστευτικό πογκρόμ Τραμπ και τη φασιστικοποίηση

Στις 6 Ιουνίου σε πολλές περιοχές του Λος Άντζελες, η υπηρεσία μετανάστευσης (ICE) έκανε επιδρομές και συνέλαβε 44 μετανάστες. Σύμφωνα με μαρτυρίες, η επιχείρηση αυτή δεν ήταν ένας απλός έλεγχος στοιχείων, αλλά μια ολόκληρη επέμβαση στρατιωτικού τύπου. Δεκάδες ένοπλοι, ένοστολοι αστυνομικοί της ICE και άλλων μονάδων απέκλεισαν ολόκληρα τετράγωνα σε επιχειρήσεις, καταστήματα εστίασης, βιοτεχνίες και διαμερίσματα, για να μπορέσουν να συλλάβουν όσους θεωρούσαν παράνομους σύμφωνα με τη νέα αντιμεταναστευτική πολιτική του Τραμπ. Αυτή η επιχείρηση, που έγινε μέρα μεσημέρι, ήταν σχεδιασμένη για να προκαλέσει αντιδράσεις, τόσο με την έκταση που πήρε, όσο και με την αγριότητα με την οποία εκτελέστηκε. Χαρακτηριστικά αναφέρεται ότι εκτός από τα συμβατικά αυτοκίνητα της ICE, χρησιμοποιήθηκαν και θωρακισμένα τζιπ!

Στο τέλος της ημέρας, οι ομοσπονδιακοί πράκτορες είχαν κάνει 121 συλλήψεις σε όλη την πόλη!

Η κίνηση αυτή των αρχών βρήκε άμεση απάντηση από συγγενείς, γείτονες, αλληλέγγυους, κινηματικές ομάδες και σωματεία. Μέχρι αργά το απόγευμα της 6ης Ιούνη, πολλοί διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν έξω από το ομοσπονδιακό κτίριο της ICE, όπου κρατούνταν οι συλληφθέντες, απαιτώντας να αποφυλακιστούν! Στην ειρηνική διαδήλωση διαμαρτυρίας, η αστυνομία απάντησε με τον γνωστό τρόπο. Ονόμασε παράνομη τη συγκέντρωση και ζήτησε από τους συγκεντρωμένους να φύγουν. Όταν αυτοί αρνήθηκαν, τους επιτέθηκε. Δεκάδες δακρυγόνα και χειροβομβίδες κρότου λάμψης εκτοξεύθηκαν στο πλήθος. Μια ειρηνική διαδήλωση μετατράπηκε σε πεδίο μάχης! Οι συγκρούσεις με την αστυνομία συνεχίστηκαν τις επόμενες μέρες, καθώς

εκατοντάδες διαδηλωτές παρέμειναν στον δρόμο, απαντώντας στην κλιμάκωση της αστυνομικής βίας.

Να σημειώσουμε ότι το Λος Άντζελες είναι μια πόλη που έχει πάνω από 1.000.000 μετανάστες σε πληθυσμό 12.000.000 (υπολογίζοντας και τα περίχωρα της πόλης)!

Στις 8/6 ο Τραμπ (παρακάμπτοντας τον τοπικό κυβερνήτη της Καλιφόρνια, Γκάβιν Νιούσομ) διατάζει την ανάπτυξη της εθνοφρουράς, προκειμένου να αποκατασταθεί η τάξη! Στην αρχή επιστρατεύονται 2.000 στρατιώτες της εθνοφρουράς και στις 9/6 άλλες 2.000 στρατιώτες ακόμα! Μάλιστα, ζητά τη μεταφορά επιπλέον και 800 πεζοναυτών για την ασφάλεια των ομοσπονδιακών κτιρίων!

Ολόκληρο το κέντρο του Λος Άντζελες είχε κηρυχθεί σε «ζώνη παράνομης συγκέντρωσης». Σχεδόν έξι μέρες η πόλη βρισκόταν σε κατάσταση πολιορκίας, κα-

θώς παρά την αστυνομοκρατία χιλιάδες διαδηλωτές συνέχιζαν τις κινητοποιήσεις.

Αυτές οι επεμβάσεις φέρνουν στη μνήμη την εξέγερση του Λος Άντζελες το 1992, όταν αθώωθηκαν τέσσερις αστυνομικοί για χρήση υπερβολικής βίας στη σύλληψη και τον ξυλοδαρμό του Ρόντνεϊ Κινγκ (3 Μαρτίου 1991). (Ο ξυλοδαρμός είχε βιντεοσκοπηθεί και παιζόταν ευρέως σε τηλεοπτικές εκπομπές.)

Θα πρέπει να σημειωθεί πως η επιστράτευση της εθνοφρουράς ή του στρατού δεν είναι κάτι πρωτοφανές για τις ΗΠΑ, όταν πρέπει να αντιμετωπίσουν τον «εσωτερικό εχθρό», τον λαό, τους εργαζόμενους, τη νεολαία, τους μετανάστες, κοκ. Όμως πάντα η χρησιμοποίηση της εθνοφρουράς ήταν μετά από αίτημα του κυβερνήτη της πολιτείας! Τώρα ο Τραμπ αναίρει τη συνταγματική επιταγή και επιβάλλει τη γνώμη του στον τοπικό κυβερνήτη (ανήκει στους δημοκρατικούς) μέσω δικαστικών αποφάσεων! Ο κυβερνήτης της Καλιφόρνια προσέφυγε στη δικαιοσύνη, που έβγαλε απόφαση ενάντια στην απόφαση του Τραμπ για την ανάπτυξη της εθνοφρουράς! Δήλωσε, μάλιστα, ότι «η δημοκρατία δέχεται επίθεση από τον πρόεδρο Τραμπ» και προειδοποίησε άλλους κυβερνήτες πολιτειών ότι έρχεται η σειρά τους! Η απάντηση ήρθε από το συνταγματικό εφετείο, που δικαίωσε την

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Η εικόνα έξω από το εργοστάσιο κατασκευής ρούχων Ambiance Apparel την Παρασκευή 6 Ιουνίου θύμιζε σκηνή πολέμου. Το κύμα συλλήψεων που ξεκίνησε η ομοσπονδιακή υπηρεσία Μετανάστευσης (ICE) το πρωινό εκείνης της ημέρας στην ονομαζόμενη περιοχή της Μόδας στο κέντρο του Λος Άντζελες (LA Fashion District), εξελίχθηκε σε ολόημερη μάχη και πυροδότησε το κύμα της οργής που ξέσπασε το Σάββατοκύριακο στους δρόμους της αμερικάνικης μεγαλούπολης. Μασκοφόροι και βαριά οπλισμένοι πράκτορες της ICE, με τη συνδρομή ανδρών από άλλες ομοσπονδιακές υπηρεσίες, εισέβαλαν στους χώρους τους εργοστασίου και συνέλαβαν με βία γύρω στους 25 εργάτες-μετανάστες, όλοι άνδρες, την ώρα που δούλευαν. Οι περισσότεροι, σαν τον Χοσέ Ορτίθ, με προϋπηρεσία 18 χρόνων σε αυτό το εργοστάσιο και προϊστάμενος τμήματος, Ζαποτέκοι από το κεντρικό και νότιο Μεξικό, δίχως άδειες εργασίας και παραμονής σε ισχύ, παρά το γεγονός πως ζουν και εργάζονται στη χώρα για πολλά χρόνια. Όπως συνήθως γίνεται τους τελευταίους μήνες, από τότε που ξεκίνησε η επιχείρηση ενάντια στους μετανάστες, που υποσχέθηκε ο Τραμπ, οι συλληφθέντες φορτώθηκαν σε βανάκια και μεταφέρθηκαν σε άγνωστη τοποθεσία, δίχως επαφή με τις οικογένειές τους. Μόλις έγινε γνωστή η εισβολή, συγγενείς, συνάδελφοι και συνδικαλιστές έτρεξαν να εμποδίσουν τη μεταφορά των απαχθέντων. Οι διαμαρτυρίες τους στην είσοδο της επιχείρησης κινητοποιήσαν ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις, ένοπλους του FBI, οι οποίοι περικύκλωσαν το κτίριο, για να αποτρέψουν τους αλληλέγγυους. Εκείνες τις ώρες συνελήφθη και κακοποιήθηκε ο Ντέιβιντ Χουέρτα, επικεφαλής του συνδικάτου Διεθνής Ένωση Υπαλλήλων Υπηρεσιών (SEIU) στην Καλιφόρνια, κατηγορούμενος για παρεμπόδιση αστυνομικού σε βαθμό κακοουργήματος. Η εισβολή στο Ambiance Apparel υπήρξε μέρος μιας σχεδιασμένης μεγάλης

επιχείρησης εκείνη την ημέρα, με σκοπό μαζικές συλλήψεις μεταναστών σε πολλές γειτονιές και χώρους εργασίας στο Λος Άντζελες και σε άλλες περιοχές της Καλιφόρνια, με σκοπό την απέλαση τους. Περίπου σε 100 οικοδομικά τετράγωνα εκτείνεται η πολύβουη περιοχή της Μόδας στο κέντρο του Λος Άντζελες, στην οποία λειτουργούν περισσότερες από 4.000 επιχειρήσεις χονδρικής, λιανικής εμπορίας, κατασκευής ρούχων και αξεσουάρ ένδυσης. Γνωστή από τις αρχές του 20ου αιώνα σαν περιοχή Ένδυσης (Garment District), στις τελευταίες δεκαετίες συγκεντρώνει μετανάστες, μικρούς επιχειρηματίες και εργαζόμενους με καταγωγή από τη Λατινική Αμερική και την Ασία. Υπολογίζεται πως εργάζονται εδώ γύρω στους 20 χιλιάδες εργάτες, στην πλειοψηφία τους Λατίνοι, οι πιο πολλοί παράτυποι και βέβαια με χαμηλούς μισθούς. Οι εργάτες στην LA Fashion District είναι τμήμα μιας μεγαλύτερης ομάδας, περισσότερων από 50 χιλιάδων εργατών, κυρίως γυναικών, που δουλεύουν στον κλάδο της κλωστοϋφαντουργίας και του ιματισμού της πόλης, ο οποίος αντιπροσωπεύει γύρω στο 80% της συνολικής αμερικανικής παραγωγής. Μια παραγωγή που μειώθηκε εντυπωσιακά στις προηγούμενες δεκαετίες, ύστερα από τη μαζική μεταφορά της στο εξωτερικό, στην Κεντρική Αμερική, στην Ασία και στην Αφρική, που αποφάσισαν οι αμερικάνικες πολυεθνικές του κλάδου. Οι σημερινές επιχειρήσεις εξυπηρετούν τις μικρές και επείγουσες παραγγελίες των μεγάλων λιανοπωλητών με τις μεγάλες εκπιλώσεις, προσπαθώντας να κρατήσουν χαμηλά το εργατικό κόστος. Με χαμηλούς μισθούς για ατέλειωτες ώρες σκληρής, ανασφαλούς και συχνά απλήρωτης εργασίας. Σύμφωνα με παλιότερο ρεπορτάζ του Guardian, τον Αύγουστο του 2021, οι παραβιάσεις των εργασιακών κανόνων σε δείγμα 77 τέτοιων επιχειρήσεων που είχαν ελεγχθεί ξεπερνούσαν το 85%. Οι εργάτες συνήθως δούλευαν από τις 7 το πρωί έως τις 6 το απόγευμα, από Δευτέρα

απόφαση του Τραμπ και ανέστειλε την προηγούμενη δικαστική απόφαση! Μάλιστα, ο πρόεδρος της Βουλής των Αντιπροσώπων, συνεχίζοντας την αντιπαράθεση δήλωσε ότι «θα πρέπει να αλείψουν με πίσσα και πούπουλα» τον κυβερνήτη της Καλιφόρνια! (για να θυμηθούμε και τα γουέστερν!). Είναι μια πλευρά ενδεικτική των διαφωνιών στο πλαίσιο του ίδιου του συστήματος, της αμερικάνικης ιμπεριαλιστικής μητρόπολης. Η επιχείρηση της ICE προκάλεσε τις διαδηλώσεις και διαμαρτυρίες στο Λος Άντζελες κι αυτές σύντομα εξαπλώθηκαν. Έτσι οργανώθηκαν διαμαρτυρίες ενάντια στην τρομοκρατία και την αντιμεταναστευτική πολιτική σε δεκάδες πόλεις των ΗΠΑ. Στις περισσότερες πόλεις, οι διαδηλώσεις ήταν έξω από το κτίριο της υπηρεσίας μετανάστευσης: στη Σάντα Άνα (στην κομητεία Όραντζ, μια πόλη κυρίως μεξικανοαμερικανών, νότια του Λος Άντζελες), στο Σαν Φρανσίσκο, στο κέντρο του Σιάτλ, στη Φιλαδέλφεια της Πενσυλβάνια, στο Κάτω Μανχάταν της Νέας Υόρκης, στην πόλη Ομάχα της Νεμπράσκα, στο Σικάγο στο Καπιτώλιο της Πολιτείας του Κολοράντο στο Ντένβερ, στο Όστιν στο κτίριο του Καπιτωλίου της Πολιτείας του Τέξας, έξω από το Δημαρχείο της Βοστώνης (ζητώντας την απε-

λευθέρωση του ηγέτη των συνδικάτων Ντέιβιντ Χουέρτα, ο οποίος συνελήφθη κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων στο Λος Άντζελες) κ.α. Το Σάββατοκύριακο 14-15 Ιούνη, οι διαδηλώσεις επαναλήφθηκαν. Αυτή τη φορά δεν είχαν επίκεντρο το Λος Άντζελες, αλλά γενικεύτηκαν σε όλη τη χώρα. Η ατζέντα έγινε πιο συνολική και αφορά την συνολική αντίθεση της αμερικάνικης κοινωνίας στην πολιτική Τραμπ! Βέβαια, και το προηγούμενο διάστημα έγιναν οσοδήποτε είδους κινητοποιήσεις, αλλά τώρα γενικεύονται και οργανώνονται πιο συστηματικά. Οι νέες κινητοποιήσεις πήραν τον εύγλωττο τίτλο «No Kings» (ΟΧΙ Βασιλιάδες)! Οι διαδηλωτές που συμμετείχαν στις διαδηλώσεις «No Kings» δηλώνουν ότι αντιτίθενται στην κυβέρνηση Τραμπ. Η ιστοσελίδα τους αναφέρει χαρακτηριστικά ότι η κυβέρνηση: «αψήφησε τα δικαστήριά μας, απέλασε Αμερικανούς, εξαφάνισε ανθρώπους από τους δρόμους, επιτέθηκε στα πολιτικά μας δικαιώματα και περιόρισε τις υπηρεσίες μας». [...] «Από την ορκωμοσία του Τραμπ, η κυβέρνηση έχει στείλει μετανάστες σε ξένες φυλακές, έχει ορίσει ποσοστώσεις σύλληψης μεταναστών, έχει συγκρουστεί με τα δικαστήρια, έχει

Λος Άντζελες, ΗΠΑ

Το πογκρόμ στους μετανάστες, επίθεση σε όλη την εργατική τάξη!

Πηγές και προτάσεις

ΕΠΙΣΚΕΦΤΕΙΤΕ την ιστοσελίδα του Κέντρου Εργατών στον Ιματισμό στο Λ.Α.

garmentworkercenter.org/

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ένα ρεπορτάζ από όσα συνέβησαν στο Ambiance Apparel <https://www.latimes.com/california/story/2025-06-10/los-angeles-ambiance-apparel-workers-ice-raid>
Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

μέχρι Παρασκευή και πέντε επιπλέον ώρες το Σάββατο, περίπου 60 ώρες την εβδομάδα, χωρίς υπερωρίες. Το αποτέλεσμα ήταν ο μέσος μισθός να ήταν 5 δολάρια την ώρα ή λιγότερο, πολύ χαμηλότεροι από τον τότε κατώτατο μισθό της πολιτείας στην Καλιφόρνια, ο οποίος ανέρχονταν σε 14 δολάρια την ώρα για εταιρείες με περισσότερους από 26 υπαλλήλους. Είναι χαρακτηριστικό πως υπάρχουν ακόμη αρκετές μονάδες που πληρώνουν με το κομμάτι, πρακτική που παλιότερα ήταν διαδεδομένη και σήμερα είναι επισήμως παράνομη. Τα αφεντικά, για να ανταποκριθούν στις χαμηλές τιμές που απαιτούν οι μεγάλες αλυσίδες-αγοραστές, μετακυλούν το κόστος στις πλάτες των εργατών, οι οποίοι όντας στην πλειοψηφία τους παράτυποι μετανάστες, είναι ευάλωτοι στην άγρια εκμετάλλευση. Σύμφωνα με πρόσφατη έρευνα του Κέντρου Εργαζόμενων στον Ιματισμό, σε δείγμα 140 εργατών, περισσότερο από το

60% δήλωσαν πως δεν έχουν χαρτιά παραμονής και εργασίας και μόνο το 14% είπαν πως είναι νόμιμοι. Ενάντια σε αυτούς τους ευάλωτους και ανυπεράσπιστους εργάτες διάλεξαν να επιτεθούν οι ομοσπονδιακές αρχές, κλιμακώνοντας με ιδιαίτερη αγριότητα το τραμπικό αντιμεταναστευτικό πογκρόμ. Η επιλογή, μάλιστα, της Καλιφόρνια και των πιο αδύναμων εκεί, έγινε ύστερα από υπόδειξη του ίδιου του Αμερικανού προέδρου, ο οποίος από καιρό είχε κατηγορήσει τις τοπικές αρχές για ολιγωρία και ανοχή. Η επιχείρηση της 6ης Ιουνίου ήταν σχεδόν βέβαιο πως θα προκαλούσε αντιδράσεις, σε μια περιοχή με μαζικές και ισχυρές κοινότητες μεταναστών και δημοκρατικές και κινηματικές παραδόσεις. Τα όσα ακολούθησαν, με την κινητοποίηση στους δρόμους της Εθνοφρουράς και των πεζοναυτών, ύστερα από τις μαζικές και οργισμένες διαδηλώσεις χιλιάδων στο κέντρο της μεγαλούπολης της δυτικής ακτής, επιβεβαίωσαν εκείνους που θεωρούν πως ο Τραμπ επεδίωκε μια ολομέτωπη αντιπαράθεση, για να λογαριαστεί και με τις τοπικές αρχές που ελέγχονται από τους Δημοκρατικούς, τους οποίους θεωρεί εμπόδιο στις πολιτικές του. Αν και κανείς μπορεί να βρει αντιφάσεις ανάμεσα στη διακηρυγμένη προσπάθεια επαναπατρισμού της αμερικάνικης μεταποίησης και στο κυνηγητό της φθηνής εργατικής δύναμης που είναι οι μετανάστες, η εκστρατεία έχει ευρύτερους σκοπούς και βέβαια εστιάζει σε κλάδους σαν τον ιματισμό, που δεν θεωρούνται στρατηγικοί. Επιδιώκει να στείλει ένα ισχυρό μήνυμα πυγμής και αποφασιστικότητας προς εκείνο το κομμάτι της αμερικανικής κοινωνίας που θέλει να αντισταθεί στην ακροδεξιά, φασίζουσα πολιτική του σε όλους τους τομείς της εσωτερικής ζωής και στις πολιτικές που ετοιμάζονται σε βάρος των κοινωνικών και των πολιτικών δικαιωμάτων. Το αντι-μεταναστευτικό κυνηγητό στους χώρους εργασίας, στα πανεπιστήμια, στους δρόμους και στην ύπαιθρο της χώρας δεν αφορά μόνο τους Λατίνους και τους απελπισμένους Ασιάτες και Αφρικανούς που έχουν μπει παράνομα στις ΗΠΑ τα τελευταία χρόνια ή στους φίλο-Παλαιστίνιους ξένους φοιτητές. Στοχεύει πιο μακριά και πολύ πιο βαθιά. Στο σύνολο της αμερικάνικης εργατικής τάξης και τα δικαιώματά της, καθώς και στη δημιουργία μιας κοινωνικοπολιτικής συνθήκης φασιστικοποίησης σε όλη την αμερικάνικη κοινωνία.

περικόψει θέσεις εργασίας στην κυβέρνηση και έχει προτείνει μειώσεις στις κοινωνικές υπηρεσίες....» [...] «Η διαφθορά έχει ξεπεράσει τα όρια. Δεν υπάρχουν θρόνοι. Δεν υπάρχουν στέμματα. Δεν υπάρχουν βασιλιάδες»! Ο ιστότοπος περιγράφει τις διαμαρτυρίες ως «εθνική ημέρα ανυπακοής». Η μόνη πόλη που εξαιρέθηκε από τους διοργανωτές ήταν η Ουάσιγκτον! Ο λόγος ήταν ότι εκεί το Σάββατο 14/6 ο Τραμπ διοργάνωσε στρατιωτική παρέλαση! Με χιλιάδες στρατιωτές, με εκατοντάδες στρατιωτικά αεροσκάφη, άρματα μάχης και οχήματα. Το κόστος της φέστας υπολογίζεται σε 35 έως 45 εκατομμύρια δολάρια! Βλέπετε, για φιέστες λεφτά υπάρχουν! Είναι η πρώτη στρατιωτική παρέλαση που γίνεται στις ΗΠΑ από το 1991, όταν σήμανε το τέλος του Πολέμου του Κόλπου υπό τον πρόεδρο Τζορτζ Μπους (του πρεσβύτερου)! Οι διαμαρτυρίες έγιναν με χιλιάδες κόσμου σε περισσότερες από 2.000 πόλεις και κωμοπόλεις και στις 50 πολιτείες των ΗΠΑ, καθώς και στο Μεξικό, την Αυστραλία, το Μαλάουι και ορισμένες ευρωπαϊκές χώρες, σύμφωνα με τον χάρτη των διοργανωτών. Από ό,τι φαίνεται, η αμερικάνικη κοινωνία αρχίζει να αντιδρά και να αντιστέκεται στη φασιστικοποίηση! Ίδωμεν.

Σύνοδος του NATO 24-26 Ιούνη

Νέα ώθηση στα πανιά του Πολέμου

Από τις 24 ως τις 26 Ιούνη πραγματοποιείται η Σύνοδος Κορυφής του NATO στη Χάγη της Ολλανδίας, σε μια περίοδο που είναι εξαιρετικά σοβαρή, ρευστή και πολύπλοκη.

Οι πρωτοβουλίες «ειρήνευσης» στην Ουκρανία έχουν αποτύχει μπροστά στο μέγεθος των διακυβευμάτων του πολέμου αυτού, η επίθεση του Ισραήλ στο Ιράν δημιουργεί συνθήκες «πλήρους αποσταθεροποίησης», όπως διαμήνυσε η Ρωσία, και οι ρυθμοί προετοιμασίας των όρων για το ξέσπασμα του τρίτου παγκόσμιου πολέμου έχουν επιταχυνθεί. Η νέα διοίκηση Τραμπ και η πολιτική του MAGA καθημερινά έρχεται αντιμέτωπη με την πραγματικότητα της «αναντιστοιχίας των μέσων και στόχων» του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, με τα διλήμματα ως προς τις προτεραιότητες για την αντιμετώπιση των «άλλων δύο» της ιμπεριαλιστικής τριάδας (Ρωσία, Κίνα) και φυσικά με τα δεδομένα που έχουν δημιουργηθεί από την προηγούμενη διοίκηση Μπάιντεν, αλλά και με τις αντανάκλασεις όλων αυτών στο εσωτερικό μέτωπο των ΗΠΑ. Έρχεται, δηλαδή, αντιμέτωπη με το κεντρικό δίλημμα, για το ποιες είναι οι κατάλληλες επιλογές που θα δημιουργήσουν τους βέλτιστους δυνατούς όρους με τους οποίους θα εισέλθει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός στην τελική αναμέτρηση.

Παράλληλα, και εντός της Συμμαχίας, έχουν ανακύψει ζητήματα και αντιθέσεις. Η προσπάθεια του Τραμπ να αναδιαμορφώσει τους όρους με τους οποίους γίνεται η αντιπαράθεση με τη Ρωσία στην Ουκρανία δημιούργησε αναστάτωση στους Ευρωπαίους συμμάχους, που προσπαθούν να προσαρμοστούν. Η πίεση για να «πληρώσουν παραπάνω οι Ευρωπαίοι», αλλά να παραμείνουν σε δεύτερο ρόλο, συναντά τη «συναίνεση» (όπως και όσο) των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστικών κρατών (εκτίναξη πολεμικών δαπανών), αλλά για να αναβαθμίσουν τον δικό τους ρόλο. Οι παρεμβάσεις των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή αφήνουν στο περιθώριο τους Ευρωπαίους συμμάχους τους, ενώ ο «πόλεμος δαμών» δημιουργεί νέες αντιθέσεις.

Όλα αυτά παράγουν συνθήκες ασάφειας και περιορισμών ως προς το περιεχόμενο της επικείμενης συνόδου του NATO και των αποφάσεών της. Υπάρχουν μάλιστα κάποιοι αναλυτές που ξαναφέρνουν στη μνήμη τους τη Σύνοδο του 2018, όταν ο Τραμπ επιτέθηκε άγαρα στην τότε Καγκελάρια της Γερμανίας, Άνγκελα Μέρκελ. Οι περισσότεροι, όμως, μιλούν για μια Σύνοδο «περιορισμένου» αλλά σαφούς στόχου, αφού πλέον έχει αναδειχθεί σε πρώτο πλάνο η αναμέτρηση συνολικά της Δύσης με την Ανατολή. Όπως αναφέρει το Bloomberg, το οποίο είναι γνώστης του προσχεδίου κειμένου που ετοιμάζεται για την ερχόμενη Σύνοδο Κορυφής, «η κύρια αποστολή του γενικού γραμματέα του NATO, Μαρκ Ρούτε, συνίσταται στο να διασφαλίσει μια «νίκη» για τον Ντόναλντ Τραμπ» όσον αφορά το ύψος των πολεμικών δαπανών των κρατών-μελών της συμμαχίας, αλλά και την παροχή (ως «αντάλλαγμα») εγγυήσεων από την πλευρά των ΗΠΑ προς την Ευρώπη για «τη συνέχιση του ηγεμονικού της ρόλου στη γηραιά ήπειρο».

Έτσι, το προσχέδιο του τελικού ανακοινωθέντος (το οποίο βέβαια, καθώς οι εξελίξεις στον κόσμο είναι ραγδαίες,

μπορεί να τροποποιηθεί) είναι μόλις μίας σελίδας. Αντίθετα, το περσινό ανακοινωθέν ξεπερνούσε τις 5.000 λέξεις και αποτύπωνε ένα ευρύτερο σχέδιο δράσης του NATO ενάντια σε κάθε «εχθρό της Συλλογικής Δύσης», προσδιόριζε ένα «νέο άξονα του κακού» (Ρωσία, Κίνα, Ιράν, Β. Κορέα), εκδήλωνε την «αμέριστη στρατιωτική υποστήριξη» στην Ουκρανία (όχι όμως και την προοπτική ένταξης στο NATO) και έφτανε μέχρι την αντιμετώπιση της ...κλιματικής αλλαγής.

Στην πραγματικότητα, κανένας από τους παραπάνω στόχους δεν έχει απεικονιστεί ή τροποποιηθεί. Όμως τα διλήμματα της κυρίαρχης εντός του NATO δύναμης, ΗΠΑ, δεν μπορεί παρά να καθορίσουν και το ύψος της Συνόδου.

Έτσι στο σχέδιο του ανακοινωθέντος που έγινε γνωστό, η Ρωσία θα συνεχίσει να χαρακτηρίζεται ως «απειλή για την ευρωατλαντική συμμαχία», χωρίς όμως ιδιαίτερη αναφορά για τον ρόλο της στην Ουκρανία, δεν θα υπάρχει αναφορά στην Κίνα και όσον αφορά το Ουκρανικό, παραμένει στην ατζέντα, αλλά χωρίς να γίνεται λόγος για πιθανή ένταξη της Ουκρανίας στο NATO.

Φυσικά, η ισχύς και η συνοχή της Συμμαχίας ούτε αμφισβητείται, ούτε θα μπορούσε να αμφισβητηθεί. Αντίθετα επαναβεβαιώνεται η πλήρης ισχύς του άρθρου 5 και η υποστήριξη κάθε μέλους της συμμαχίας που θα δεχτεί επίθεση. Όπως επίσης, και παρά τη σχετική φιλολογία, ούτε τίθεται, ούτε θα μπορούσε να τεθεί -κάθε άλλο μάλιστα-, η αναίρεση του ρόλου των ΗΠΑ στην Ευρώπη και το NATO και η «απόσυρση» του αμερικάνικου στρατού από την Ευρώπη. Και δεν χρειάζεται καν να αναφέρουμε δηλώσεις του Μ. Ρούτε, του Μ. Ρούμπιο, του επικεφαλής των επιχειρήσεων των αμερικανικών δυνάμεων στην Ευρώπη, Άντριου Σάσλαβ, ή του ίδιου του Τραμπ, που θα είναι παρόν στη Σύνοδο (τουλάχιστον με τα μέχρι στιγμής δεδομένα). Και πολύ περισσότερο τις πολλαπλασιαζόμενες

ασκήσεις του NATO στην Ευρώπη (Defender 2025, BALTOPS 2025 κλπ), τη δημιουργία νέων βάσεων (όπως στο σουηδικό νησί Γκότλαντ στη Βαλτική) και την αναβάθμιση των υφιστάμενων (Σούδα), καθώς και τη συνεχή ενίσχυση των αμερικανικών στρατιωτικών δυνάμεων στον Βορρά. Το NATO αποτέλεσε το «όχημα», τη μοναδική υπαρκτή στρατηγικού χαρακτήρα συμμαχία, που οδήγησε συνολικά τη Δύση και τις ΗΠΑ -ως ηγέτιδα δύναμη σ' αυτήν- να έχουν δεσποζούσα θέση και ρόλο στον κόσμο. Και αυτό το «ατού» οι ΗΠΑ δεν πρόκειται από μόνες τους να το απεμπολήσουν. Το μόνο που επιδιώκουν είναι να το επαναπροσδιορίσουν στις σημερινές τους απαιτήσεις και ανάγκες.

Έτσι, η φετινή Σύνοδος του NATO θα είναι «σύντομη και ουσιαστική», όπως γράφουν οι New York Times, για να παρακαμφθούν οι όποιες εσωτερικές αντιθέσεις και να στοχοποιηθεί στο κεντρικό ζήτημα, δηλαδή τον Πόλεμο. Τα «τύπανα του πολέμου», που αποτέλεσαν την υπόκρουση της ομιλίας του Ρούτε στο Λονδίνο κατά τη διάρκεια του συνεδρίου του Chatham House στις 9 Ιούνη, θα προσδιορίσουν και τον ρυθμό της Συνόδου αυτής.

Όπως δήλωσε ο Ρούτε σ' αυτό το συνέδριο «η Ρωσία θα μπορούσε μέσα σε πέντε χρόνια να χρησιμοποιήσει στρατιωτική δύναμη εναντίον του NATO», αφού «η αμυντική βιομηχανία της Μόσχας αναμένεται να κατασκευάσει 1.500 άρματα μάχης, 3.000 τεθωρακισμένα οχήματα και 200 πυραύλους Iskander μόνο φέτος...». Επικαλέστηκε, μάλιστα, τον Ουίνστον Τσόρτσιλ, όταν το 1936 έθεσε στη Βουλή των Κοινοτήτων το κρίσιμο ερώτημα: «Θα προλάβουμε να ανατάξουμε την άμυνά μας; [...] Θα υπάρξει χρόνος για να γίνουν αυτές οι αναγκαίες προσπάθειες ή θα καταγραφούν στην ιστορία οι λέξεις "πολύ αργά";». Και κατέληξε: «Στη σύνοδο κορυφής στη Χάγη, αναμένω ότι οι ηγέτες της Συμμαχίας να συμφωνήσουν να δαπανούν το 5% του ΑΕΠ για την άμυνα... Το

3,5% θα επενδυθεί στις βασικές στρατιωτικές μας ανάγκες. Ενώ το υπόλοιπο θα κατευθυνθεί σε επενδύσεις που σχετίζονται με την άμυνα και την ασφάλεια, συμπεριλαμβανομένων των υποδομών και της δημιουργίας βιομηχανικής ικανότητας... Χρειαζόμαστε αύξηση κατά 400% της αεροπορικής και πυραυλικής άμυνας... χιλιάδες περισσότερα τεθωρακισμένα οχήματα και άρματα μάχης. Εκατομμύρια περισσότερα βλήματα πυροβολικού... περισσότερα πολεμικά πλοία και αεροσκάφη... (αλλά και) δίκτυα μεταφορών που να μπορούν να υποστηρίξουν τη στρατιωτική κινητικότητα. Οι δρόμοι, οι σιδηροδρομικές γραμμές και τα λιμάνια είναι εξίσου σημαντικά με τα άρματα μάχης, τα μαχητικά και τα πολεμικά πλοία...».

Αυτό, λοιπόν, αναμένεται να είναι το βασικό περιεχόμενο της επερχόμενης Συνόδου του NATO. Η βιομηχανική παραγωγή, γενικότερα η οικονομία, αλλά και οι κοινωνίες ολόκληρες πρέπει να πάρουν σαφή προσανατολισμό προς τον πόλεμο. Όχι για να «υπερασπίσουν την ειρήνη από την απειλή της Ρωσίας», αλλά για να συγκροτηθούν εκείνοι οι όροι με τους οποίους οι ΗΠΑ και το NATO θα μπορούν να σταθούν «νικηφόρα» απέναντι σε Ρωσία και Κίνα στον Μεγάλο Πόλεμο που όλοι μαζί ετοιμάζουν. Και ως τότε, η εργατική τάξη, τα λαϊκά στρώματα και η νεολαία πρέπει να ματώνουν καθημερινά για να οδηγηθούν μαζικά στη σφαγή, μόλις οι συνθήκες «ωριμάσουν»!! Η αναφορά του Ρούτε στην ομιλία του Τσόρτσιλ το 1936 (τρία χρόνια πριν την έναρξη του πολέμου), ίσως είναι ενδεικτική για την ταχύτητα με την οποία «ωριμάζουν οι συνθήκες».

Κρίσιμη, λοιπόν, η επόμενη Σύνοδος του NATO, όπως αναφέρεται στα διεθνή μέσα, όχι όμως λόγω του απρόβλεπτου χαρακτήρα του Τραμπ και του κινδύνου να ξεπηδήσουν οι αντιθέσεις ανάμεσα στους εταίρους, αλλά επειδή θα δώσει ακόμη περισσότερη ώθηση στα πανιά του Πολέμου.

Κήρυξη πολέμου από Ισραήλ-ΗΠΑ στο Ιράν

Στόχος: να αλλάξει ριζικά ο γεωπολιτικός ορίζοντας της Μ. Ανατολής

Κλιμακώνεται επικίνδυνα η κατάσταση στη Μέση Ανατολή και η απειλή της γενίκευσης του πολέμου δεν είναι θεωρητικό σενάριο. Το βράδυ της Πέμπτης προς την Παρασκευή 13 Ιουνίου 2025, το Ισραήλ εξαπολύει αιφνιδιαστική επίθεση ενάντια στο Ιράν -που ουσιαστικά ισοδυναμεί με κήρυξη πολέμου- δυο ημέρες πριν από τον νέο κύκλο έμμεσων διαπραγματεύσεων ΗΠΑ-Ιράν, στο Ομάν. Έπληξαν πάνω από 200 στρατιωτικές και πυρηνικές εγκαταστάσεις και σκότωσαν κορυφαίους αξιωματούχους της Ισλαμικής Δημοκρατίας και επιστήμονες που εργάζονταν για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν.

Από τις πρώτες ώρες της φονικής ισραηλινής επίθεσης έγινε σαφές ότι δεν πρόκειται για «χειρουργικά πλήγματα», κατά πυρηνικών εγκαταστάσεων, αλλά για έναν συνολικότερο στόχο. Οι εκατέρωθεν βομβαρδισμοί συνεχίζονται και εντείνονται, με επιχειρησιακό πλεονέκτημα των Ισραηλινών, λόγω της καθοριστικής βοήθειας Αμερικανών και Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών.

Πρόκειται για μια πολεμική επιχείρηση υψηλού ρίσκου, που προετοιμαζόταν εδώ και πολλά χρόνια. Η επέκταση του πολέμου από τη Γάζα στον Λίβανο και τη Συρία ήταν η πρώτη φάση της επιδίωξης του Νετανιάχου να απωθήσει την ιρανική παρουσία. Η παράλυση της Χεζμπολάχ, μετά τα ισραηλινά πλήγματα εναντίον της ηγεσίας της, και βασικά η πτώση του καθεστώτος Άσαντ, ιστορικού συμμάχου του Ιράν, εξουδετέρωσαν την περιφερειακή ιρανική στρατηγική, που εδώ και δύο δεκαετίες είχε χτιστεί σε Λίβανο, Ιράκ και Συρία. Η πτώση του Άσαντ δημιούργησε μια νέα περιφερειακή πραγματικότητα. Έτσι, κρίθηκε από τους σιωνιστές του Ισραήλ ότι η συγκυρία παρείχε ευνοϊκότερους όρους για τη μετατόπιση του κέντρου βάρους από τη διπλωματική στη στρατιωτική διάσταση. Δηλώσεις σιωνιστών, που συνοδεύουν την εξελισσόμενη σύγκρουση, δείχνουν ότι στόχος τους είναι να αλλάξει ριζικά ο γεωπολιτικός ορίζοντας της Μ. Ανατολής, ξεκινώντας από την εξάλειψη της επιρροής του Ιράν στην περιοχή, ακόμη και του ίδιου του Ιράν.

Το πώς θα συνεχίσει τη στρατιωτική επιχείρηση το Ισραήλ και ποιο το βάρος της αντίδρασης του ιρανικού καθεστώτος θα καθοριστούν σε μεγάλο βαθμό από την εμπλοκή των ισχυρών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Ειδικότερα, συζητιέται μια ενδεχόμενη άμεση εμπλοκή (γιατί η έμμεση είναι προφανής) των ΗΠΑ. Ωστόσο, φαίνεται να υπάρχουν προβλήματα στο εσωτερικό μέτωπο. Λίγο μετά την επίθεση, στο περιβάλλον Τραμπ και σε φιλικά ΜΜΕ, συμπεραίνεται ότι η δημόσια αντί-

θεσή του ήταν μια εκστρατεία παραπληροφόρησης για να παραπλανήσει το Ιράν! *«Παραμένουμε προσηλωμένοι σε μια διπλωματική επίλυση του πυρηνικού ζητήματος του Ιράν. [...] Ολόκληρη η διοίκησή μου έχει λάβει οδηγίες να διαπραγματευτεί με το Ιράν»!*, έγραφε ο Τραμπ σε ανάρτησή του στο Truth. Λίγες ώρες μετά, το Ισραήλ ξεκίνησε την επίθεση.

Όλα δείχνουν ότι οι σιωνιστές της κυβέρνησης Νετανιάχου δεν θα διστάσουν να αλλάξουν επίπεδο επιθέσεων, το οποίο θα σηματοδοτούσε σημαντική κλιμάκωση, ανοίγοντας ένα νέο κεφάλαιο στην εξελισσόμενη σύγκρουση. Από την άποψη αυτή, ο απώτερος στόχος της επιχείρησης δεν συνιστά την καταστροφή των πυρηνικών εγκαταστάσεων, αλλά το ιρανικό κατεστημένο στο σύνολό του και τη φυσική εξόντωση του Ανώτατου Ηγέτη του Ιράν, Χαμενεΐ. Η δολοφονία του Χαμενεΐ «θα τερμάτιζε τη σύρραξη» και θα... ξεκινούσε η αναμόρφωση της Μ. Ανατολής, κατά την άποψη του Νετανιάχου! Με το «μήνυμα» που απηύθυνε, απευθείας στον ιρανικό λαό, ο Νετανιάχου φαντάζεται και επιθυμεί την επόμενη μέρα στα πρότυπα... Λιβύης ή Συρίας.

Αλλά η «επιχειρησιακή» πραγματικότητα είναι πιο σύνθετη. Η καταστροφή του ιρανικού πυρηνικού προγράμματος από αέρος φαντάζει εξαιρετικά δύσκολη, άσχετα αν είναι προσχηματική. Δολοφονία ή αποδυνάμωση του Χαμενεΐ ενδεχομένως να μην σημάνει το πολιτικό τέλος της τάξης πραγμάτων που κυριαρχεί στο Ιράν από το 1979 και αντίθετα να γίνει πόλος συσπείρωσης. Οι σκληροπυρηνικοί στην Τεχεράνη ενδέχεται να ενισχυθούν από την ισραηλινή επίθεση, αφού πλέον αισθάνονται, όλο και πιο έντονα, υπαρξιακή απειλή.

Το Ισραήλ θέλει να αναλάβει ρόλο ρυθμιστή των περιφερειακών ισορροπιών, απαιτώντας ανοιχτή στήριξη από τις ΗΠΑ. Ωστόσο, η στρατιωτική αναμέτρηση Ισραήλ-Ιράν αντικειμενικά οξύνει την ένταση του περιφερειακού ανταγωνισμού. Τα δε κράτη της περιοχής καλούνται να λειτουργήσουν σε ένα νέο περιβάλλον, όπου οι συμμαχίες είναι ρευστές, η ισχύς κατακερματισμένη και τα εξωτερικά στηρίγματα λιγότερο δεδομένα.

Το κρίσιμο ζήτημα αφορά τις ΗΠΑ και την επίδραση στους σχεδιασμούς της, από αυτή τη νέα μεγάλη κρίση που αναδύεται στη Μ. Ανατολή. Το ερώτημα είναι σε ποιο βαθμό ταυτίζονται οι ισραηλινές στρατηγικές προτεραιότητες με τον αμερικανικό σχεδιασμό. Το CNN ανέφερε ότι οι βομβαρδισμοί είναι πιθανό να πραγματοποιηθούν, ακόμα και αν οι ΗΠΑ κλείσουν συμφωνία με το Ιράν για το πυρηνικό του πρόγραμμα (!), εκτι-

μώντας ότι ο έκτος γύρος των συνομιλιών ανάμεσα σε Ιράν και ΗΠΑ θα είχε αποτέλεσμα. Πού στηριζόταν η αισιοδοξία του CNN και άλλων αμερικανικών ΜΜΕ; Το Ιράν πρότεινε ένα αραβο-διεθνές κονσόρτσιουμ, που θα έλεγχε την παραγωγή πυρηνικών καυσίμων στο Ιράν για ειρηνικούς σκοπούς. Εκτός του ότι η πρόταση για το κονσόρτσιουμ ήταν δελεαστική, ειδικά για τη Σαουδική Αραβία, φαίνεται πως είχε υιοθετηθεί από τις ΗΠΑ ως μέρος μιας νέας πρότασης.

Η ιδέα του κονσόρτσιουμ, για τους σιωνιστές, αποδείχθηκε «κόκκινο πανί», γιατί τους στερούσε ένα ισχυρό πρόσχημα. Άρα δεν μπλόκαρε γενικά τις συνομιλίες, αλλά τη νέα ιρανική πρόταση. Σε συνδυασμό με το προηγούμενο, μια είδηση που κυκλοφόρησε αρχές Ιουνίου (ελέγχεται το βάρος της) ανέφερε ότι οι μυστικές υπηρεσίες του Ιράν είχαν ανακοινώσει ότι διαθέτουν ένα τεράστιο αρχείο ισραηλινών απόρρητων εγγράφων, φωτογραφιών και βίντεο, που σχετίζονται με το παράνομο πυρηνικό πρόγραμμα του Ισραήλ. Αυτό εξέθετε όχι μόνο το Ισραήλ, αλλά συνολικά το αφήγημα για τη «μη διάδοση των πυρηνικών όπλων». Μέχρι σήμερα, μόνο ο πρώην Αμερικανός πρόεδρος, Κάρτερ, μίλησε για τα πυρηνικά του Ισραήλ ανοιχτά.

Οι ανησυχίες του περιβάλλοντος Τραμπ για τον αντίκτυπο του πολέμου και για το πώς θα αντιδράσουν οι Άραβες του Κόλπου, είναι βάσιμες. Και οι διαβεβαιώσεις του ΥΠΕΞ των ΗΠΑ, Ρούμπιο, «*ότι οι ΗΠΑ δεν έχουν εμπλακεί στις επιθέσεις*» και ότι «*η απόφαση του Ισραήλ ήταν μονομερής*», δεν έπεισαν κανέναν. Είναι κοινό μυστικό ότι η ισραηλινή επίθεση δεν θα είχε συμβεί, χωρίς να έχει επιτραπεί από την Ουάσινγκτον και επιπλέον, χωρίς τη συνδρομή των αμερικανικών δορυφόρων. Όλα αυτά είναι αντιληπτά από όλους. Το περιβάλλον Τραμπ ήλπιζε να αντισταθμίσει τα «επικοινωνιακά στοιχήματά του». Υποστήριζε ότι προτιμά τις συνομιλίες με τους Ιρανούς και όχι τον πόλεμο, αλλά... τέλος πάντων, τον πόλεμο τον προκάλεσαν οι ίδιοι! Από την άποψη αυτή, ο Τραμπ παίζει διπλό παιχνίδι και άρα...

Το κόστος αυτής της στρατηγικής ασάφειας γίνεται αισθητό και στον Κόλπο. Τα αραβικά κράτη της περιοχής, παραδοσιακά εξαρτημένα από την αμερικανική στρατιωτική και πολιτική υποστήριξη, διαπιστώνουν την αδυναμία των ΗΠΑ να λειτουργήσουν ως αξιόπιστος εγγυητής. Η αβεβαιότητα ενδεχόμενα να οδηγήσει στην επιτάχυνση διαφοροποίησης των διεθνών τους σχέσεων, με τη Ρωσία και, κυρίως, την Κίνα να προσφέρονται ως εναλλακτικοί εταίροι.

Η δράση του Ισραήλ τροφοδοτεί μια λογική γενικότερης αστάθειας. Πιο προφανής, η διατάραξη της παγκόσμιας αγοράς ενέργειας από το ενδεχόμενο του κλεισίματος των Στενών του Ορμούζ, που δεν το θέλουν ούτε σε Δύση ούτε σε Ανατολή. Αυτή τη στιγμή δεν ξέρουμε «τι» θα κριθεί αποκλειστικά στο πεδίο της μάχης. Ωστόσο, σίγουρα αντιπροσωπεύει μια κρίσιμη καμπή στις αντιλήψεις κυριαρχίας και περιφερειακής ηγεμονίας. Στο πλαίσιο του διαρκώς οξυνόμενου ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού, η Μ. Ανατολή διολισθαίνει πλέον προς μια κατάσταση γενικευμένης ανάφλεξης, που σε κάθε περίπτωση, ως πολύ επικίνδυνη εξέλιξη, θα επιταχύνει ρευστές και εναλλασσόμενες εξισορροπιακές στρατηγικές προσεγγίσεις στις υφιστάμενες παγκόσμιες ισορροπίες ισχύος. Ο τραμπικός πολιτικός αναλυτής του FOX, Carlson, επισημαίνει ότι μια άμεση εμπλοκή των ΗΠΑ στον Ιράν θα μπορούσε να μετατραπεί σε παγκόσμιο πόλεμο, καθώς το Ιράν είναι πλέον μέλος των BRICS, με ό,τι αντιπροσωπεύει αυτός ο οργανισμός σήμερα.

Η πρόσφατη επίθεση του Ισραήλ εναντίον του Ιράν, ανεξαρτήτως της όποιας τελικής αποτίμησης, σηματοδοτεί ένα αφετηριακό σημείο εξέλιξεων και όχι μόνο για τη Μ. Ανατολή. Ωστόσο, η ισχύς των βασικών ανταγωνιστών, για να οριστεί ως ικανότητα επιβολής, θα πρέπει να αποδείξει την ικανότητα διαχείρισης και της σημερινής αστάθειας. Γιατί οι πόλεμοι έχουν την άσχημη «συνήθεια» να ξεφεύγουν από τον έλεγχο, προκαλώντας αποτελέσματα που κανείς δεν έχει προβλέψει πριν.

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Για μια χούφτα ρύζι στην... Ιαπωνία Το ρύζι... ρυζάκι λένε αυτή την περίοδο οι Ιάπωνες!

Μια χώρα που κάλυπτε το 100% των αναγκών της σε ρύζι, το κορυφαίο δημητριακό της χώρας (και της Ασίας γενικότερα), έφτασε να μην μπορεί να το προσφέρει στους πολίτες της! Τα 125 εκατομμύρια κάτοικοι της νησιωτικής χώρας το αντιμετωπίζουν αυτό πρώτη φορά στην ιστορία της, από τότε που υπάρχει τουλάχιστον ως έθνος-κράτος.

Τα ράφια στα σούπερ μάρκετ, που μέχρι πρόσφατα ήταν γεμάτα με κάθε είδους ρύζια, έχουν αδειάσει. Αρκετές αλυσίδες σούπερ μάρκετ, όπως τα Ito Yokado, έχουν περιορίσει τις πωλήσεις ρυζιού σε ένα πακέτο ανά οικογένεια.

«Λόγω της έλλειψης, η τιμή του ρυζιού έφτασε μάλιστα σε υψηλό 30 ετών και ορισμένα σούπερ μάρκετ αποφάσισαν να αυξήσουν περαιτέρω τις τιμές, σύμφωνα με δημοσιεύματα ιαπωνικών εφημερίδων. Τα αποθέματα ρυζιού στα καταστήματα μειώθηκαν σε 1,56 εκατ. τόνους τον Ιούνιο, καταγράφοντας πτώση κατά 20% σε σχέση με το προηγούμενο έτος και είναι τα χαμηλότερα από το 1999, όταν συγκεντρώθηκαν για πρώτη φορά συγκρίσιμα στοιχεία, σύμφωνα με το υπουργείο Γεωργίας», έγραφε η Ναυτεμπορική από τον Σεπτέμβριο του 2024.

Όμως η κρίση εκδηλώνεται σε... παρόντα χρόνο: το περασμένο Σάββατο, παρά τη βροχή, χιλιάδες Ιάπωνες συγκεντρώθηκαν από νωρίς το πρωί σε σουπερμάρκετ και καταστήματα, προκειμένου να προμηθευτούν επιδοτούμενο ρύζι από τα κρατικά αποθέματα, τα οποία τέθηκαν για πρώτη φορά σε κυκλοφορία εκτός έκτακτης ανάγκης.

Η εταιρεία οικιακών ειδών Iris Ohyama ξεκίνησε τη διάθεση του ρυζιού, το οποίο εξασφάλισε μέσω συμφωνίας με την κυβέρνηση, σε δύο καταστήματά της από τις 9 το πρωί. Μία ώρα αργότερα, στη διανομή συμμετείχε και το υποκατάστημα της αλυσίδας σούπερ μάρκετ Ito Yokado στην περιφέρεια Ότα του Τόκιο.

Σύμφωνα με την Japan Times, στο κατάστημα της Iris Ohyama στην πόλη Ματσούντο, η ουρά ξεκίνησε να σχηματίζεται από τις πρώτες πρωινές ώρες, με περίπου 100 άτομα να περιμένουν ήδη στις 6 πμ, ενώ κάποιοι καταναλωτές είχαν στηθεί από τις 8 το βράδυ της προηγούμενης ημέρας!

Φυσικά η κατάσταση αυτή εκτόξευσε τις τιμές μέσα στον φαύλο κύκλο αυξημένης ζήτησης και χαμηλής προσφοράς, όπως ήδη τονίστηκε.

Τι πυροδότησε αυτόν τον καταστροφικό κύκλο;

Το υπουργείο Γεωργίας επικαλείται -τι άλλο;- την κλιματική κρίση, εκφρασμένη στο πραγματικό γεγονός της μεγάλης ξηρασίας του περασμένου καλοκαιριού, που έριξε την προσφορά, σε συνδυασμό με την έκρηξη της ζήτησης από τον υπερτουρισμό και οδήγησε σε αυτή την κατάσταση.

Τα τελευταία δύο χρόνια, η Ιαπωνία έχει δει μια μαζική εισροή διεθνών τουριστών, οι οποίοι δεν μπορούσαν να εισέλθουν στη χώρα κατά τη διάρκεια της πανδημίας, αυξάνοντας την κατανάλωση ρυζιού σε ολόκληρη τη χώρα, σύμφωνα με ειδικούς. Σύμφωνα με τον Εθνικό Οργανισμό Τουρισμού της Ιαπωνίας, το 2024 επισκέφθηκαν τη χώρα 36,9 εκατομμύρια διεθνείς τουρίστες, αριθμός ρεκόρ.

Πώς, όμως, από τον αποπληθωρισμό με τις χαμηλές τιμές ρυζιού, καθώς οι ρυ-

ζοπαραγωγοί δεν είχαν κίνητρο για να συνεχίσουν την κοπιαστική καλλιέργεια και οι νέοι Ιάπωνες αλλάζουν τις διατροφικές τους συνήθειες προτιμώντας το ψωμί και τα ζυμαρικά, φτάσαμε στον πληθωρισμό και στις ελλείψεις;

Σίγουρα και η ξηρασία έπαιξε τον ρόλο της και η αυξανόμενη ζήτηση από τους τουρίστες ανέδειξε τα κενά στην προσφορά.

Δεν είναι, όμως, οι μοναδικοί παράγοντες.

Ένα μεγάλο κομμάτι ανήκει π.χ. στην κερδοσκοπία, καθώς οι μεγαλέμποροι και οι κάθε είδους μεσάζοντες της διατροφικής αλυσίδας φρόντισαν να αποθεματοποιήσουν ρύζι και στη συνέχεια να το πουλήσουν σε υπέρμετρες τιμές.

Από την άλλη, υπήρξε τα τελευταία είκοσι χρόνια μια σαφής διακυβερνητική και διαχρονική κατεύθυνση περιορισμού του αγροτικού τομέα, ειδικά όσον αφορά τους ορυζώνες.

Το 90% των παραγωγών ρυζιού ξεπερ-

νούν ήδη τα εξήντα χρόνια!

Άρα συμβαίνουν κάποια πράγματα και σε πιο... σοβαρές καπιταλιστικά χώρες από την Ελλάδα μας!

Ο Ιάπωνας υπουργός Γεωργίας βρισκόταν σε δύσκολη θέση, από τότε που τα μέσα ενημέρωσης δημοσίευσαν σχόλια που έκαναν σε μια πολιτική εκδήλωση για τη συγκέντρωση χρημάτων το Σάββατοκύριακο, ότι «ποτέ δεν χρειάστηκε να αγοράσει ρύζι» χάρη στα δώρα των υποστηρικτών του.

Αργότερα παραιτήθηκε...

Όμως τα πράγματα σκουραίνουν και για τον πρωθυπουργό, που σύμφωνα με κάποια σχόλια, «τρίζει όπως ένα ράφι του IKEA»!

Στις δημοσκοπήσεις, το 82% των πολιτών συμφωνεί πως τα μέτρα που πήρε η κυβέρνηση για να αντιμετωπίσει τις ελλείψεις ήταν όλο... ελλείψεις!

Η ίδια βρίσκεται μεταξύ σφύρας και άκμονος, καθώς μία αύξηση των εισαγωγών, όπως ήδη έχει υπογραφεί κάτι τέτοιο με τη Νότια Κορέα, υπονομεύει τους εγχώριους

παραγωγούς και παραδοσιακούς υποστηρικτές του κυβερνώντος Φιλελεύθερου-Δημοκρατικού κόμματος.

Γενικότερα όμως η Ιαπωνία... τρίζει πέραν των αγορών ρυζιού.

«Τρίζει» ως χώρα-αποθήκη των αμερικάνικων ομολόγων (πέρυσι το καλοκαίρι δεν ήταν μόνο η ξηρασία αλλά και η «μίνι-κρίση» του τραπεζιτικού συστήματος στις ΗΠΑ με τα διακρατούμενα κρατικά ομόλογα στην Ιαπωνία να παίζουν ρόλο καταλύτη).

«Τρίζει» ως η ιμπεριαλιστική χώρα με το μεγαλύτερο δημόσιο χρέος!

«Τρίζει» ο γεωπολιτικός της ρόλος με βάση τις γεωπολιτικές εξελίξεις στην Ασία και τον Ειρηνικό...

Χωρίς να υποτιμάμε την πείνα του λαού της, τα προβλήματα της Ιαπωνίας και της αστικής της τάξης είναι πολλά περισσότερα από μια χούφτα ρύζι, που και αυτή ακόμη δεν μπορεί να εξασφαλίσει...

Ποια άλλη πιο εμβληματική απόδειξη μπορεί να υπάρξει για την κρίση που διαπερνά τη χώρα;

Ουκρανία

Ποιο θα είναι το επόμενο πολεμικό βήμα της ιμπεριαλιστικής σύγκρουσης;

Η ρωσική ηγεσία, όπως είχαμε εκτιμήσει, μέτρησε με ψυχρό τρόπο τις πολιτικές προεκτάσεις των στρατιωτικών της κινήσεων και, αντί για μια εντυπωσιακή απάντηση στις επιθέσεις που δέχτηκαν τα στρατηγικά της βομβαρδιστικά, προτίμησε να κινηθεί με έναν πιο ουσιαστικό για τους στόχους της τρόπο. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι δεν θα δώσει μια ισχυρή και αποφασιστική -όπως με τον Ορέσνικ- απάντηση όταν και όποτε κρίνει. Πολύ περισσότερο εάν ξαναδεχθεί τέτοιου χαρακτήρα χτύπημα.

Εν τω μεταξύ η τυχοδιωκτική επίθεση του Ισραήλ στο Ιράν, με τη στήριξη των ΗΠΑ, αλλάζει τα δεδομένα για όλα τα μέρη της σύγκρουσης και ενδεχομένως αναγκάσει σε τροποποιήσεις κάποιων τακτικών τους κινήσεων και επιλογών. Από την άλλη, το πώς θα εξελιχθεί η επίθεση του Ισραήλ στο Ιράν και ποια οφέλη και ζημιές θα σωρεύσει για την κάθε πλευρά είναι σίγουρο πως θα αντεπιδράσει στην ιμπεριαλιστική σύγκρουση στην Ουκρανία.

Η Ουκρανία χάνει καθημερινά και νέα εδάφη

Με αλλεπάλληλα κύματα πυραυλικών επιθέσεων σε συνδυασμό με εκατοντάδες ντρώουν, που συνεχίζονται μέχρι και σήμερα, η Ρωσία χτυπάει κρίσιμες εγκαταστάσεις του στρατιωτικο-βιομηχανικού συμπλέγματος, σημαντικές συγκοινωνιακές υποδομές και αεροδρόμια της Ουκρανίας καθώς και αποθήκες οπλικών συστημάτων και πιο συγκεκριμένα δυτικών πυραύλων μεγάλης εμβέλειας και ντρώουν. Επιπλέον, και ειδικότερα για να μειώσει τις απειλές προς τη γέφυρα της Κριμαίας και τον ρωσικό ναύσταθμο στη Μαύρη Θάλασσα, εξουδετέρωσε βάσεις θαλάσσιων ντρώουν στην Οδησό και κυρίως ένα σημαντικό σύμπλεγμα από συστήματα επικοινωνίας που χρησιμοποιούνταν για το συντονισμό επιθέσεων

ντρώουν κατά της Κριμαίας.

Ταυτόχρονα, έχοντας υιοθετήσει διαφορετικές τακτικές, που παρακάμπτουν τις διάφορες πόλεις - οχυρά ώστε στη συνέχεια να τις περικυκλώσουν, και έχοντας εξελίξει σε μεγάλο βαθμό τη χρήση του ηλεκτρονικού πολέμου και των ντρώουν μαζί με την υποροχή του ρωσικού στρατού σε πυρομαχικά, οπλικά συστήματα και ανθρώπινο δυναμικό, έχουν επιταχύνει την προέλασή τους σε διάφορα σημεία του μετώπου. Δυτικές πηγές σημειώνουν με ανησυχία τόσο το πλήρως της πόλης Σούμι στην ομώνυμη περιφέρεια (Sumy Oblast), συνεχίζοντας τη δημιουργία της λεγόμενης «ζώνης ασφάλειας» στο ουκρανικό έδαφος.

Εξίσου αν όχι περισσότερο ανησυχούν οι Δυτικοί και για την είσοδο του ρωσικού στρατού στην περιφέρεια του Ντινπροπετρόφσκ (Dnipropetrovsk Oblast), την καρδιά της ουκρανικής βιομηχανίας, καθώς και την κοντινή απόσταση των ρωσικών στρατευμάτων από ορισμένες σημαντικές πόλεις της Ανατολικής Ουκρανίας. Οι ίδιες πηγές θεωρούν ότι αυτές οι κινήσεις είναι προπαρασκευαστικό μέρος της μεγάλης καλοκαιρινής επίθεσης που εδώ και μήνες εκτιμούν ότι έρχεται.

Ανεξάρτητα εάν οι εκτιμήσεις αποτελούν μέρος της προπαγάνδας για να συνεχίζεται ο απρόσκοπτος και κλιμακούμενος εξοπλισμός του Κιέβου με δυτικά όπλα ή εδράζεται σε κάποιες στρατιωτικές κινήσεις της Ρωσίας (συγκέντρωση στρατού και οπλισμού σε συγκεκριμένες περιοχές κ.ά.), το σίγουρο είναι πως αυτή τη στιγμή όλες οι κρίσιμες αμυντικές γραμμές στο μέτωπο βρίσκονται υπό την ασφυκτική πίεση των ρωσικών στρατευμάτων.

ΗΠΑ-Δύση και Ρωσία: αδιέξοδα και κινήσεις κλιμάκωσης

Με τις διαπραγματεύσεις να έχουν διακοπεί και την κατάσταση στο μέτωπο να βαίνει

συνεχώς επιδεινούμενη για το καθεστώς του Κιέβου, οι Δυτικοί βρίσκονται μπροστά σε μεγάλα αδιέξοδα και διλήμματα.

Η νέα διοίκηση Τραμπ του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού διαπίστωσε πως η προσπάθειά της να αλλάξει τους όρους του πολέμου, τοντάροντας πιθανά και στην -πραγματική- ανάγκη της Ρωσίας να πάρει μια ανάσα από αυτήν τη διαρκή εμπόλεμη κατάσταση και με τον πόλεμο φθοράς να μεταφέρεται πια μέσα στο έδαφός της, δεν πέτυχε μέχρι τώρα. Μάλιστα η προειδοποίηση της επικεφαλής των μυστικών υπηρεσιών των ΗΠΑ για κίνδυνο πυρηνικού ολέθρου και οι αντίστοιχες εκκλήσεις αναλυτών της CIA προς το ΝΑΤΟ ώστε «να σταματήσει τις ουκρανικές προκλήσεις» είναι ενδεικτικές των κρίσιμων διλημάτων που αντιμετωπίζουν οι ΗΠΑ.

Πάντως, και από τους δύο πρωταγωνιστές της σύγκρουσης υπάρχουν σημάδια δημιουργίας κλίματος παραπέρα κλιμάκωσης. Ο Ρώσος ΥΦΥΠΕΞ δηλώνει ότι οι σχέσεις ΗΠΑ-Ρωσίας «είναι ερεπία», πως «δεν υπάρχει βάση για πλήρους κλίμακας συνέχιση της συνθήκης New START υπό τις παρούσες συνθήκες» και χαρακτηρίζει τον αμερικάνικο «Χρυσό Θόλο» αποσταθεροποιητικό πρόγραμμα.

Λίγες μέρες αργότερα και χωρίς καμιά αιτιολογία οι ΗΠΑ ακυρώνουν τις διαπραγματεύσεις για την ομαλοποίηση των σχέσεων ΗΠΑ-Ρωσίας. Στο εσωτερικό των ΗΠΑ υπάρχει πίεση για προώθηση του νομοσχεδίου που προβλέπει εισαγωγή δασμών 500% σε αγαθά που εισάγονται στις Ηνωμένες Πολιτείες από χώρες που αγοράζουν πετρέλαιο, προϊόντα πετρελαίου, φυσικό αέριο και ουράνιο από τη Ρωσία. Μπορεί επίσης το νέο αμυντικό δόγμα των ΗΠΑ να αναφέρεται στην προστασία των νότιων συνόρων (!) αλλά και την «αποκατάσταση της αποτροπής» στην περιοχή του Ινδο-Ειρηνικού, αλλά ταυτόχρονα η διοίκηση Τραμπ έσπευσε να διορίσει άμεσα τον επόμενο αμερικανό στρατηγό ο οποίος θα αναλάβει τον παραδοσιακό ρόλο του Ανώτατου Συμμαχικού Δι-

Οι οργανώσεις Ηπείρου του ΚΚΕ(μ-λ) τίμησαν τον ένδοξο Άρη Βελουχιώτη με διήμερες εκδηλώσεις

Με αφορμή τα 80 χρόνια από το θάνατό του, οι οργανώσεις Ηπείρου του ΚΚΕ(μ-λ) τίμησαν τον Πρωτοκαπετάνιο του ΕΛΑΣ με διήμερο εκδηλώσεων στα Γιάννενα και τη Μεσούντα Άρτας. Οι εκδηλώσεις προπαγανδίστηκαν πλατιά στην περιοχή της Ηπείρου, σε Γιάννενα, Ηγουμενίτσα και Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων, με αφίσσα, με σποτάκι και με έκδοση μπροσούρας σχετικής τόσο με τα πολιτικά ζητήματα που τέθηκαν στη μεγάλη δεκαετία του '40 όσο και με το πολιτικό και ιδεολογικό στίγμα του Άρη.

Το περιεχόμενο της πολιτικής εκδήλωσης στα Γιάννενα την Παρασκευή 13/6, με μαζική συμμετοχή νεολαίας και παλιότερων συναγωνιστών, περιλάμβανε αυτά τα ζητήματα σε μια προσπάθεια να αποτελέσουν εργαλεία ανάλυσης για το σήμερα και μέρος του εξοπλισμού μας για να υπηρετήσουμε την υπόθεση ανασυγκρότησης του κομμουνιστικού κινήματος.

Η οργανωμένη μετάβαση με λεωφορείο στο χωριό Μεσούντα την άλλη μέρα, Σάββατο 14/6, είχε σκοπό να αποδώσει φόρο τιμής στον μεγάλο λαϊκό αγωνιστή και κομμουνιστή, περπατώντας στο φαράγγι του Φάγκου και φτάνοντας στο σημείο όπου εγκλωβίστηκε με τους συντρόφους του και έδωσε τέλος στη ζωή του, αρνούμενος να παραδοθεί στους διώκτες του. Η κατάβαση στον ποταμό Αχελώο με τις κόκκινες σημαίες, τα πανό μας και τα αντάρτικα, η σύντομη ομιλία εκεί και τα συνθήματα που τη συνόδεψαν, η μαζική ανάβαση στη συνέχεια του μονοπατιού που οδηγεί στην τοποθεσία όπου έπεσε ο Άρης, καθώς και η εξιστόρηση των τελευταίων στιγμών του δίπλα στην τιμητική πλακέτα του ΚΚΕ(μ-λ) από το 2005 αποτελούν ένα πολύ μικρό μέρος του σεβασμού και της τιμής που οφείλουμε στον ένδοξο ΕΛΑΣΙΤΗ και σε όσα του χρωστάμε.

Όπως αναφέρθηκε στην κεντρική ομιλία της εκδήλωσης στα Γιάννενα: «Δεν είναι η πρώτη φορά που η οργάνωσή μας τιμάει τον Άρη Βελουχιώτη με εκδηλώσεις. Όχι για να βγάλει πανηγυρικούς και να εκφωνήσει δεκάρικους, όπως κάνει το ΚΚΕ, για να συνεχίσει το «θάψιμο» του Άρη με άλλον τρόπο τώρα, μέσα από όψιμα υμνολόγια. Γιατί, εκτός από σφετερισμός και καπηλεία, το να θάβεις το ζήτημα της ανεξαρτησίας και της ιμπεριαλιστικής επικυριαρχίας, τι σήμαινε τότε και τι σημαίνει σήμερα για τούτη εδώ τη χώρα και επιπλέον να ισχυρίζεσαι ότι η ανάδειξη αυτού του ζητήματος υπονομεύει τάχα τον πόρο - καθαρό αντικαπιταλιστικό αγώνα, είναι λαθροχειρία και διαστρέβλωση, είναι στην ουσία θάψιμο του ίδιου του Άρη, για να μη θιχτούν τα «ιερά και όσια» του ντόπιου εξαρτημένου πολιτικού συστήματος.

(...) Όπως λέμε και στην αφίσσα μας, ο Άρης είναι σύμβολο της πάλης για ανεξαρτησία και λαοκρατία. Γιατί, το πιο σημαντικό που έδειξε η ιστορία του τιτάνιου αγώνα του λαού μας στη μεγάλη δεκαετία του '40 είναι ότι αυτά τα δυο, όσον αφορά τη χώρα μας, πάνε μαζί. Αξεχώριστα. Και κατέδειξε ακόμα με τι θα βρεθεί αντιμέτωπος και με ποιους θα χρειαστεί να αναμετρηθεί ο λαός, αν θελήσει να σπάσει τις αλυσίδες του.

(...) Τιμώντας τον Άρη, τιμάμε την εποποιία της Αντίστασης, του ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ και της ΕΠΟΝ, τιμάμε τις λαμπρές σελίδες που έγραψε το κομμουνιστικό κίνημα στη χώρα μας, που πρωτοστάτησε στην οργάνωση της αντιστασιακής πάλης και έγινε η ψυχή του λαϊκού απελευθερωτικού αγώνα.

Ο Άρης αγωνίστηκε, όπως και χιλιάδες άλλοι, εντασσόμενος μέσα στο εργατικό και κομμουνιστικό κίνημα του '30, τμήμα της μεγάλης κομμουνιστικής στρατιάς που αναπτύχθηκε μετά την Οκτωβριανή Επανάστα-

ση, της κομμουνιστικής στρατιάς που με την κατεύθυνση του αντιφασιστικού μετώπου των λαών συνέτριψε το ναζιφασισμό. Στο πλαίσιο αυτής της πάλης, του Μεγάλου Αγώνα του '40 με πρωταγωνιστή το κομμουνιστικό τότε κόμμα, αναδείχθηκε ο Άρης σε πρωτοπόρο αγωνιστή, μεταμορφώθηκε, όπως και ο ίδιος έλεγε, εμπνεύστηκε και μπόρεσε να αναπτύξει τις ιδιαίτερες και σημαντικές δυνατότητές του.

(...) Ο Άρης διαφωνούσε γιατί είδε σωστά το κεντρικό πρόβλημα, το πρόβλημα της εξουσίας στη μετακατοχική περίοδο. Είδε —και δεν ήταν ο μόνος— πως έπρεπε το κίνημα να έχει ξεκάθαρη πολιτική απέναντι στην Αγγλία και να είναι έτοιμο για να αντιμετωπίσει μια νέα υποδούλωση.

(...) Γιατί το ΕΑΜ και το ΚΚΕ θα μπορούσαν άνετα να πάρουν την εξουσία στα χέρια τους και να την κρατήσουν, πριν ακόμη έλθουν στην Ελλάδα οι βρετανικές δυνάμεις, αφού άλλωστε αυτοί με τον ΕΛΑΣ είχαν απελευθερώσει τη χώρα.

(...) Όμως η ηγεσία του ΚΚΕ σε όλη την περίοδο του αγώνα απέφυγε να κινηθεί αποφασιστικά, να προετοιμαστεί για το ενδεχόμενο της αγγλικής ένοπλης επέμβασης, να δημιουργήσει πολιτικές και στρατιωτικές προϋποθέσεις για το πάρσιμο της εξουσίας. Η λαθμενής γραμμή της επίτευξης της «εθνικής ενότητας» με τα αστικά κόμματα, που θα οδηγούσε «ειρηνικά» ακόμα και στη «λύση του πολιτειακού», η αντίληψη ότι «δεν μπορούμε να τα βάλουμε με τους Άγγλους», οι αυταπάτες και η έλλειψη πίστης στις δυνατότητες του κινήματος, η αναμονή οδηγιών από το σοσιαλιστικό στρατόπεδο, η λανθασμένη άγνοηση των προοπτικών που ανοίγονταν ήταν οι αιτίες που οδήγησαν στις γνωστές ολέθριες συνέπειες και έφεραν την ήττα.

(...) Ο Άρης δεν μπορούσε για πολλούς λόγους -προσωπικούς και γενικούς- να κάνει την υπέρβαση που η ζωή απαιτούσε εκείνες τις στιγμές. Αλλά ούτε το Κόμμα ούτε κάποια πλευρά του καθοδηγητικού πυρήνα του. Αυτό φάνηκε καθαρά και πριν από το Δεκέμβρη αλλά και μετά από αυτόν, στην 11η -απαράδεκτη από κάθε άποψη- Ολομέλεια της ΚΕ τον Άπριλη του '45 -και τη μυστική διαγραφή του Άρη- όπου σύσσωμη σχεδόν η καθοδηγητική ομάδα αποδέχθηκε μια απολογιστική εισήγηση που δεν έδινε καμία απάντηση για τη μεγάλη λαϊκή ήττα.

(...) Όλα αυτά δεν αναιρούν τον ηρωισμό του λαού και των κομμουνιστών, τον τιτάνιο αγώνα που έκαναν για τη λευτεριά και τη λαοκρατία. Ενός αγώνα που αναμετρήθηκε με τη βαρβαρότητα και άνοιξε πρωτόγνωρους δρόμους. Και δεν είμαστε

από αυτούς που επικεντρώνονται αποκλειστικά στα λάθη και τις αδυναμίες και αναρωτιούνται αν άξιζαν τόσοι αγώνες και θυσίες για να φτάσουμε σ' αυτό το αποτέλεσμα.

□ Η ιστορία του κομμουνιστικού κινήματος μας διδάσκει, μας εμπνέει και βάζει ζητήματα που οφείλουμε να τα απαντήσουμε για να προχωρήσουμε.

□ Μας διδάσκει τη σπουδαιότητα του αντιιμπεριαλιστικής πάλης, της εναντίωσης με το καθεστώς της εξάρτησης της χώρας μας. Μας αποκαλύπτει την αδιάστατη φύση του ιμπεριαλισμού, την αιματοβαμμένη ιστορία του, τη δολοφονική πολιτική του.

□ Ξεσκεπάζει το αντιδραστικό πρόσωπο της ντόπιας αστικής τάξης που με τη βοήθεια των ξένων προστατών της διαχρονικά στηρίζει την εξουσία της, προσφέροντας το λαό και τη χώρα βορά στα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα.

□ Μας διδάσκει ότι ο χαρακτήρας της πάλης ενάντια στον ιμπεριαλισμό και ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση στη χώρα μας είναι διπλός, ενιαίος, επαναστατικός και όχι ειρηνικός και κοινοβουλευτικός. Αυτό που ο Άρης ονόμαζε διπλή λευτεριά.

□ Μας υπογραμμίζει το καθήκον να αντιπαλέψουμε την πολιτική του συστήματος: το «ρεαλισμό» της υποταγής στους ισχυρούς.

□ Γιατί τελικά ο «ρεαλισμός» αυτός απαιτεί από το λαό και τη νεολαία να θυσιάσουν δικαιώματα και κατακτήσεις στο βωμό του κέρδους, να γίνουν κρέας στα κανόνια των ιμπεριαλιστών, των αστικών τάξεων και των άδικων πολέμων τους.

Μας εμπνέει γιατί αποδεικνύει ότι μόνο η πάλη του λαού, η στήριξη στις δικές του δυνάμεις, η επαναστατική προοπτική, η κατεύθυνση εναντίωσης στους κάθε λογής προστάτες μπορεί να χαράξει νικηφόρο δρόμο για τα λαϊκά συμφέροντα.

Η μάχη αυτή δεν ήταν (δεν είναι) μια εύκολη, μονόδρομη πορεία. Δεν αφορά απλά μια ορισμένη ιστορική φάση, κρίνεται σε βάθος χρόνου, δοκιμάζεται ξανά και ξανά, είναι μια συνεχής μάχη.

Ο Άρης Βελουχιώτης δίκαια, πέρα για πέρα, πέρασε στην ιστορία και στη συλλογική μνήμη του λαού μας σαν ο αδιάλλακτος μαχητής της ανεξαρτησίας και της λαοκρατίας. Ήρωας με δώδεκα ζωές, παραμένει ολοζώντανος και επίκαιρος. Τιμή και Δόξα! Με αγώνες τιμάμε τους νεκρούς μας!»

οικητή Ευρώπης στο ΝΑΤΟ.

Την ίδια στιγμή ο Πεσκόφ δηλώνει πως αυτή η πολεμική σύγκρουση έχει «υπαρξιακά χαρακτηριστικά» για τη Ρωσία και ο Λαβρόφ -με αφορμή τις πολύ πρόσφατες αποφάσεις του ΝΑΤΟ για αύξηση κατά 400% των συστημάτων αεράμυνας στην Ευρώπη- πως το ΝΑΤΟ δείχνει το πραγματικό του πρόσωπο που για κάποια χρόνια προσπαθούσε να κρύψει. Ρώσοι αξιωματούχοι πυκνώνουν τις αναφορές τους στα «ευρύτερα ζητήματα ασφαλείας» για την Ευρώπη και τον κόσμο, που πρέπει να διευθετηθούν για να υπάρξει... ειρήνη. Ενώ ο Πούτιν ανακοινώνει ένα θηριώδες εξοπλιστικό πρόγραμμα με έμφαση στην «πυρηνική τριάδα αποτροπής» και το οποίο θα πρέπει να περιλαμβάνει ένα πλήρες φάσμα προηγμένων όπλων, αξιοποιώντας την εμπειρία της «ειδικής στρατιωτικής επιχείρησης» (εισβολή στην Ουκρανία)!

Τον γενικό τόνο δίνει ο γενικός γραμματέας του ΝΑΤΟ, που δηλώνει ότι η Ρωσία παράγει σε τρεις μήνες όσα πυρομαχικά παράγει το ΝΑΤΟ σε έναν χρόνο, καλώντας σε ανέβασμα της παραγωγής της πολεμικής βιομηχανίας και σε αύξηση των αμυντικών δαπανών στο 5% του ΑΕΠ - κάτι που αποφάσισαν στη Σύνοδο υπουργών Άμυνας του ΝΑΤΟ και θα επικυρωθεί στη Σύνοδο Κορυφής της δολοφονικής συμμαχίας στις 24-25 Ιούνη- διότι, λέει, «είμαι απολύτως βέβαιος ότι, αν καθυστερήσουμε, θα πρέπει είτε να μάθουμε ρωσικά είτε να μετακομίσουμε στη Νέα Ζηλανδία»!

Στο φόντο αυτό οι ευρωπαϊκές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις συνεχίζουν την εμ-

πρηστική τους πολιτική, διεκδικώντας αυξημένο ρόλο και θέση. Ο υπουργός Άμυνας της Γερμανίας, Πιστόριους, ζητάει από το ΝΑΤΟ να ανακηρύξει τη Ρωσία «ως τη μεγαλύτερη απειλή»! Ταυτόχρονα ο τελευταίος ανακοινώνει πως τα πρώτα όπλα μεγάλου βεληνεκούς που κατασκευάστηκαν στην Ουκρανία με γερμανική χρηματοδότηση ενδέχεται να παραδοθούν στις ουκρανικές ένοπλες δυνάμεις τις επόμενες εβδομάδες, με ερωτηματικό εάν πρόκειται απλά για έναν τρόπο νομιμοποίησης της χρησιμοποίησης των γερμανικών πυραύλων μεγάλης εμβέλειας από το καθεστώς του Κιέβου. Στον ίδιο καμβά κινείται και ο γαλλικός ιμπεριαλισμός, που διαγκωνίζεται με τη Γερμανία για την ηγεμονική θέση στην Ευρωπαϊκή Ένωση, ποντάροντας στη στρατηγική του δυνατότητα.

Η Βρετανία, στο πλευρό των ΗΠΑ, συνεχίζει τη γνωστή πολιτική αύξησης της έντασης, πρωτοστατώντας σε αντιρωσική υστερία, ενώ φήμες βγαίνουν σε τακτά χρονικά διαστήματα για οργάνωση προβοκατόρικων ενεργειών από την πλευρά της στη Βαλτική και στη Μαύρη Θάλασσα. Ταυτόχρονα θεωρείται βέβαιη η επιτελική βοήθεια που έδωσε στα χτυπήματα των στρατηγικών βομβαρδιστικών μαζί με τις ΗΠΑ που βέβαια κάνουν πως δεν ξέρουν τίποτε!

Ποιο άραγε θα είναι το επόμενο βήμα, ποια θα είναι «επόμενη μέρα» σ' αυτήν την εκρηκτική και γεμιάτη αντιφάσεις, αδιέξοδα αλλά και μεγάλα διακυβεύματα ιμπεριαλιστική σύγκρουση;

σχολια

Έκπτωτος

Ο κάτοικος ΗΠΑ, γιος του τελευταίου σάχη του Ιράν, Ρεζά Παχλαβί (Μοχάμεντ Ρεζά Παχλαβί ο έκπτωτος σάχης), καλεί τους κατοίκους του Ιράν να ξεσηκωθούν έναντι της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν. Ντε Περς.

Μεσολάβηση

Ο ρώσος πρόεδρος Βλαντίμιρ Πούτιν επανέλαβε την προθυμία της Ρωσίας να βοηθήσει στη διαμεσολάβηση της κρίσης και ενημέρωσε τον ομόλογό του στα Εμιράτα για τις συνομιλίες του με άλλους περιφερειακούς ηγέτες. Με ένα τηλεφώνημα να λήξει και αυτός ο πόλεμος.

Αφίσα

Γιγαντοαφίσα αναρτήθηκε στο Τελ Αβίβ που δείχνει τον Τραμπ και γράφει: «Mr President, Finish the job!». Please...

Άμυνα

Το Ισραήλ κοντεύει να εξαντλήσει τα αμυντικά συστήματα ανακαίτισης πυραύλων «Arrow», ανέφερε σε δημοσίευσμά της η Wall Street Journal, εγείροντας ανησυχίες σχετικά με την ικανότητα της χώρας να αντιμετωπίσει τους βαλλιστικούς πυραύλους μεγάλου βεληνεκούς από το Ιράν. Ήταν συνηθισμένοι μόνο στην επίθεση.

Μεσσίας

Ο πρέσβης των ΗΠΑ στο Ισραήλ, Μάικ Χάκαμπι, καλεί τον Τραμπ να παρέμβει στρατιωτικά εναντίον του Ιράν, υποστηρίζοντας ότι αυτό προστάζει ο Θεός από τον ουρανό. Η ενδέκατη εντολή είναι γραμμένη στην αγγλική.

Πτήσεις

Όπως αποκαλύπτει η ισραηλινή εφημερίδα Haaretz, «η κυβέρνηση διέταξε τις ισραηλινές αεροπορικές εταιρείες να μην επιτρέπουν στους Ισραηλινούς να εξέλθουν από το Ισραήλ με τα αεροσκάφη που προορίζονται για πτήσεις

διάσωσης Ισραηλινών που βρίσκονται στο εξωτερικό». Οι λιποταξίες απαγορεύονται.

Εκπαίδευση

Ισραηλινός βομβαρδισμός στην Τεχεράνη έπληξε τις εγκαταστάσεις του Πανεπιστημίου Ιμάν Χουσεϊν. Αρχίζουμε από την τριτοβάθμια εκπαίδευση και μετά στις υπόλοιπες βαθμίδες.

Κατέρριψη

Ιορδανικό επιθετικό ελικόπτερο κατέρριψε ιρανικό drone. Arab dome.

Δουλειά I

Ο καγκελάριος της Γερμανίας, Φρίντριχ Μερτς, επαίνεσε το Ισραήλ για τις ενέργειές του κατά του Ιράν: «Αυτή είναι η βρόμικη δουλειά που κάνει το Ισραήλ για όλους μας. Το μόνο που μπορώ να πω είναι ότι τρέφω τον μεγαλύτερο σεβασμό για το γεγονός ότι ο ισραηλινός στρατός και η ισραηλινή κυβέρνηση είχαν το θάρρος να το κάνουν αυτό». Ό,τι κάναμε και εμείς πριν από 80 χρόνια.

Δουλειά II

Ο υπουργός Εξωτερικών της Γερμανίας απήλυθε έκκληση στους ηγέτες του Ιράν να παράσχουν αξιόπιστες διαβεβαιώσεις ότι η Τεχεράνη δεν επιδιώκει τη δημιουργία πυρηνικού όπλου και να δείξουν προθυμία για εξεύρεση λύσης μέσω διαπραγματεύσεων. Η δουλειά ζορίζει.

Πρόγραμμα

Αξιωματούχοι των IDF, του ισραηλινού στρατού, δήλωσαν πως το Ισραήλ θα επιτύχει τους στόχους του με το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν σε μια με δύο εβδομάδες. Με πυρηνικά.

Μια «μούμια» από την Περσία

Ξαναζωντάνεψε η μούμια από την Περσία (ο γιός της μούμιας, δηλαδή, αλλά το ίδιο κάνει), καθώς μυρίστηκε το αίμα που χύνεται στη Μ. Ανατολή και ξύπνησε από τις σειρήνες για μια... λαμπρή αιματοχυσία στο Ιράν. Ο Ρεζά Παχλαβί, γιος του μισητού τελευταίου Σάχη της Περσίας, που ζει σε πολυτελή εξορία κοντά στην Ουάσινγκτον, είδε σε όραμα το «τέλος της Ισλαμικής Δημοκρατίας». Και με την «εν τούτο νίκη» πολεμική κρεατομηχανή των φίλων του στις ΗΠΑ και στο κράτος-τερατούργημα του Ισραήλ διαβλέπει την αναβίωση της ιρανικής μοναρχίας, ως διάδοχος του πατέρα του, που εκδιώχτηκε «κακήν κακώς» από τον Ιρανικό λαό πριν από 46 χρόνια.

Φυσικά όλα αυτά όχι απαραίτητα με τον ίδιο στον «θρόνο» ενός κράτους «φιλικού» προς τη Δύση, αλλά μονάχα αν και εφόσον του ζητηθεί. Άλλωστε, η ιμπεριαλιστική πολεμική «εξάπλωση της δημοκρατίας» δεν είναι επιλεκτική με τα πρόσωπα, όπως έδειξε η μεταμόρφωση του πρώην (;) ισλαμιστή αποκεφαλιστή του ISIS και της CIA, Αμπού Μοχάμεντ αλ Τζολάνι, σε «μεγάλο αγωνιστή της δημοκρατίας» στη Συρία. Χρειάστηκαν, βέβαια, πάνω από 12 χρόνια αιματηρού πολέμου και η ισοπέδωση της Συρίας για να πραγματοποιηθεί αυτή η «μεταμόρφωση». Τώρα οι μαζικές σφαγές στη Συρία συνεχίζονται... δημοκρατικά.

Ο 64χρονος γιος του Σάχη, ωστόσο, δεν πτοείται. «Το μέλλον είναι λαμπρό, μαζί θα γυρίσουμε σελίδα στην Ιστορία. Τώρα είναι η ώρα να σταθούμε όρθιοι και να ανακτήσουμε το Ιράν», αναφωνεί! Με ευχετήρια... απειλή ότι «θα είμαι σύντομα κοντά σας». Ας μη φοβούνται οι Ιρανοί «την επόμενη μέρα». «Το Ιράν δεν θα βυθιστεί σε εμφύλιο πόλεμο ή αστάθεια. Έχουμε ένα σχέδιο για το μέλλον και την άνθηση του Ιράν. Είμαστε προετοιμασμένοι για τις πρώτες 100 ημέρες μετά την πτώση (...τις γνωστές 100 πρώτες μέρες του Τραμπ για την Ουκρανία), για τη μεταβατική περίοδο και για την εγκαθίδρυση μιας εθνικής και δημοκρατικής κυβέρνησης». Έτοιμος να κυβερνήσει ο «διάδοχος της μούμιας», δηλαδή!

Αστραπιαία τα δημοσιογραφικά «πλυντήρια» του κράτους-κατά συρροή δολοφόνου του Ισραήλ «νοστάλησαν» το πάλαι ποτέ «ένδοξο ιρανικό κοσμικό κράτος» ηλικίας... 2.500 ετών. Το κράτος

των Σάχηδων και, κυρίως, του τελευταίου Σάχη του Ιράν. Τη συγγνή και διεφθαρμένη αμερικανο-βρετανική μοναρχία με τη «δυτική φινέτσα», με τα «δυτικά πολιτιστικά πρότυπα» και τα μεσαιωνικά βασανιστήρια, με τη «μίνι φούστα και τη ροκ μουσική» απέναντι σε έναν λαό εξαθλιωμένο, ώστε να «αποπληρώνονται» οι ιμπεριαλιστές και να λάμπουν οι βασιλικοί γάμοι και οι φιέστες. Κάτι σαν την Ελλάδα στη χούντα, δηλαδή.

Παρ' όλα αυτά, οι φονταμενταλιστές της Δύσης βεβαιώνουν ότι τότε ήταν πολύ καλύτερα τα πράγματα από το σημερινό καθεστώς των «Αγιατολάρχων». Και μόνο φανατικοί αριστεροί, βυθισμένοι σε ένα παρανοϊκό μίσος απέναντι στον δυτικό πολιτισμό δεν αναγνωρίζουν την... προοδευτικότητα του Σάχη. «Η με τον αστυφύλαξ ή με τον χωροφύλαξ», η προοπτική της ανθρωπότητας!

Οι λάτρεις του «δυτικού πολιτισμού» προτιμούν, φυσικά, τα κάθε είδους πραξικοπήματα από τις «κάθε είδους» επαναστάσεις. Όπως το πραξικόπημα του εκλεγμένου πρωθυπουργού Μοχάμεντ Μοσαντέκ το 1953 στο Ιράν, που ήθελε να εθνικοποιήσει τις πετρελαιοπηγές της χώρας. Τίποτα το ασυνήθιστο. Μπροστά στα μάτια όλου του κόσμου, η «πολιτισμένη Δύση» στηρίζει απροειδοποίητους βομβαρδισμούς, τις δολοφονίες αξιωματούχων και επιστημόνων, τις απειλές για δολοφονία αρχηγών ξένων χωρών. Με φρασολογία που θυμίζει εγκληματική οργάνωση. Στηρίζει το κράτος-τρομοκράτη του Ισραήλ, που μέσα σε μερικούς μήνες έχει επιτεθεί σε Λίβανο, Συρία, Υεμένη, Ιράν, Γάζα και Δυτική Όχθη, όπου διεξάγει γενοκτονία και εθνοκάθαρση. Στηρίζει το σιωνιστικό «δικαίωμα στην αυτοάμυνα», που περιλαμβάνει επιθέσεις σε διεθνείς αποστολές βοήθειας, παραβιάσεις αποφάσεων διεθνών οργανισμών και των δικαιωμάτων του ανθρώπου, εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας, την «παράνομη» αλλά διεθνώς αποδεκτή κατοχή πυρηνικών. Χρόνια τώρα το Ισραήλ δηλώνει με κάθε κυνικότητα και θράσος ότι μπορεί να εξοντώνει όποιον θέλει, όποτε και όπως θέλει, χωρίς φραγμό, βαφτίζοντας αυτή την εγκληματική συμπεριφορά «νόμιμη άμυνα» και επιχειρήσεις ασφάλειας και απελευθέρωσης της Μ. Ανατολής και όλου του κόσμου!

Το Ιράκ βομβαρδίστηκε με την κατηγορία της κατοχής όπλων μαζικής καταστροφής, κατηγορία που δεν αποδείχθηκε ποτέ. Τώρα το Ιράν βομβαρδίζεται γιατί κατηγορείται ότι προσπαθεί να αποκτήσει πυρηνικά όπλα, παρά τις αντίθετες εκτιμήσεις ακόμη και της Εθνικής Υπηρεσίας Πληροφοριών των ΗΠΑ ενώπιον του Κογκρέσου. Ωστόσο, ο «τρελός και έξαλλος» Τραμπ, με τη στήριξη του «λογικού και νηφάλιου» στρατιωτικού-βιομηχανικού συμπλέγματος των ΗΠΑ, επιμένει: «Δεν με ενδιαφέρει τι λένε. Νομίζω ότι οι Ιρανοί είναι πολύ κοντά στην απόκτηση της ατομικής βόμβας». Έτσι βολεύει τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Κι ας καεί όλος ο κόσμος.

Στην Ελλάδα, βέβαια, όλα αυτά αντιμετωπίζονται με μια «αβάσταχτη ελαφρότητα». Η κυβέρνηση διεκδικεί για τη χώρα τον ρόλο ενός «αναβαθμισμένου δεκανέα» στις πολεμικές αναμετρήσεις των ιμπεριαλιστών και προωθεί εξοπλισμούς φτώχειας με αστραφτερό περιτύλιγμα. Την ίδια στιγμή που «βομβαρδίζει» το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, φλερτάρει με την πυρηνική ενέργεια. Η αντιπολίτευση επιδιώκει, εξίσου, μια «αναβάθμιση ρόλου» σε... πατριωτική κατεύθυνση και με πρόσημο προοδευτικό. Κι όταν δεν νανουρίζει με «δημοκρατικό καπιταλισμό» και «κράτος δικαίου» εν καιρώ πολέμου, κλαψουρίζει για την «κατάντια» να βρίσκεται εκτός κυβερνητικής εξουσίας. Η κατάντια είναι, προφανώς, μεγάλη. Δεν είναι, όμως, οι «δακρύβρεχτες» ασυναρτησίες όσων διεκδίκησαν ανεπιτυχώς θέσεις ευθύνης στη συνολική κατάντια.

Οι εκατοντάδες χιλιάδες που εναντιώνονται για το έγκλημα στα Τέμπη, που εκφράζουν την αλληλεγγύη τους στον Παλαιστινιακό λαό, που αντιστέκονται στις διώξεις για να μην περάσει η βαρβαρότητα, δεν κρεμόμαστε από τα χείλη του Τραμπ, της ΕΕ ή των εγκώριων εκπροσώπων του συστήματος της εξάρτησης και του πολέμου. Μπορεί, στη μεγάλη πλειοψηφία, οι λαϊκές μάζες να μην εκπροσωπούνται πολιτικά, αλλά είναι άκρως πολιτική η στάση τους. Αποτελεί ελπιδοφόρο βήμα στις μάχες που πρέπει να δοθούν ενάντια στη γενικευμένη βαρβαρότητα και τη σφαγή που ετοιμάζουν.

προσεγγίσεις